

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

Haziran - Temmuz
2008
yıl: 1 - sayı: 5
aylık haber fikir
yorum gazetesi
2,5 YTL

Çorum, Maraş, Sivas...
Devlet yaparsa...

ANKARA- ...Elbette katliam yapar. 93 yılının sıcak bir Temmuz gününde, bugün Sivaslılara kebabçı olarak hizmet veren Madımak Otelinde, Çorum, Maraş, Gazi katliamlarının izinden giden katiller, iktidarların hesabına kertilmek üzere, 37 insanı cayır cayır yaktı.
Devamı 2. Sayfada

İLERİ DERECEDE ANTİMİLİTARİST KİŞİLİK...

"...Beni bir koğuşa götürdüler. Koğuştan müessesili ve yanındaki birkaç kişiye cezaevi iç güvenlik astsubayı "siz gerekeni yaparsınız, ne yapacağınızı biliyorsunuz" şeklinde talimat verdi."

Mehmet BAL ve avukatı Suna Coşkun, 28-11-2002, İHD Ankara

Beni koğuşa alan bu 4-5 kişiden birisi eline 40-45 santim boyunda bir odun aldı ve bana sorular sormaya başladı. Duşu açtılar ve arkamdan belime, bacaklarıma ve kuyruk sokumuma tekme vurmaya devam ettiler. Ben iyice titremeye ve vücudum kasılmaya başlayınca bu defa şişeyle sanırım buzdolabından getirmiş oldukları suyu da üzerime döktüler. Sonra beni sürükleyerek yatağa yatırdılar ve üzerimi örttüler. Öylece yarım saat gibi kaldım ama kasılma ve titremelerim durmadığı için diğer çocuklar koğuştan müessesiline "Bu ölecek bunu idareye verelim" dediler ve beni kapıya sürükleyerek götürüp gardiyanlara teslim ettiler. Cezaevi iç güvenlik astsubayı hala "Noldu Mehmet, neyin var?" gibi sorular soruyordu. Beni hemen revire oradan da Gümüşsüyü Askeri Hastanesine götürdüler. Ben muayene olmayı reddettim ve tekrar cezaevine ve aynı koğuşa kapatıldım. Sabah bu kez Gümüşsüyü Asker hastanesi psikiyatri bölümüne sevk ettiler. Ben muayeneyi reddettim. Bana Cerrahpaşa'dan iki doktor getirttiler ve onlar sadece uzaktan gözle muayene etti. Ama herhangi bir not ya da detaylı bir muayene yapmadılar. Sadece kan alımı ve serum bağlanması gerektiğini söylediler ve bunlar yapıldı. Akşama kadar orada kaldım ve akşam tekrar cezaevine götürüldüm. Bu kez farklı bir koğuşa koydular. Herhangi bir olumsuzluk yaşanmadı diyerek soruşturmayı kapattılar. Ben yürüyemiyordum ve ellerimi kullanamıyordum...

Ahali gazetesinin 4. sayısında militarizm ve vicdani red tartışmalarına anarjist/antimilitarist hareketlerle bilinen fakat söylenmesi biraz ayıp sayılan bir yorum getirmeye çalışmıştık. Vicdani Retçilerle ilgili tartışmaların bağlı başına bir gündem olması gerektiğini söylerken aynı zamanda retçilerin kendini mümkün olduğu kadar göstermesi gerektiğini biraz da çekinerek vurgulamıştık. Ama anladık ki bu için utanması sıkılması olmaz, az bile söylemişiz. Halil Savda reddine red katarken, İstanbul taraflarından bir haber daha geldi. Haber aynen şöyleydi: "8 Haziran 2008 Pazar günü Mehmet Bal Arnavutköydeki evinin yakınlarında kendisine yaklaşıp kimlik soran iki sivil polis tarafından gözaltına alındı."
Devamı Sayfa 5'te

Çürüklerin Vicdanı

Daha önce de bedeni iki kez tutsak alınan, kararlılıkla kendini görünür kılan Halil Savda yine içerde. Mehmet Bal ise bir hafta önce serbest bırakıldı. Tutsak almanın, iradeyle baş edemeyeceğini anlayan militarist aygıtlar, bu kez kendi aczlerini görünür kılacak bir yola başvurdu. İki retçiye de Antisosyal kişilik bozukluğu (AKB) gerekçesiyle çürük rapora verildi. "Venildi" diyoruz çünkü bu tanınan en önemli özelliği tanı konulmuş kişinin durumundan ötürü bu tanıyı ve düzenlenmiş raporu reddetme hakkının olmaması. Yani kişinin iradesini sıfırlaması. İki rapor arasında önemli bir fark var. Devamı Sayfa 5'te

Ahali Tuzla'da*

İSTANBUL - Limter-İŞ 16 yıldır Tuzla'da tersane işçileri ile sendikal bir çalışma yürütüyor. Sadece tersane işçileriyle değil Tuzlada ki diğer iş kollarında da sendikal çalışmaları var. Limter-İŞ'in genel sekreteri Kanber Saygılı ile Tuzla tersanelerinde yaşananlar hakkında konuşmak için temasa geçtik. Sendika bürosuna gittik. Tersanelerde ki durumlar ve 16 Haziran grevinin hareketli süreci sendika içinde ki hareketlilikten de hemen hissediliyordu. Kendimizi Anarjistler olarak tanıttık. Amacımızın tersane de çalışan işçilerle her konuda dayanışmak, olası grevde yer almak, destek vermek ve Ahali gazetesi içinde bir röportaj yaparak tersanelerde yaşanan bu katliamların ve vahşetin sesini bu yolla duyurabilmek, olduğunu söyledik. Sohbetimizde genel olarak sendikaların çalışmalarından ve işçilerin kötü çalışma koşullarından, örgütlenmeden, tersanelerde ki diğer sendikalardan ve 16 Haziranda olacak grevden konuştuk.

Tersanelerde ki iş cinayetlerinin ve kazalarının çoğalması, kamuoyunda sıkça yankı bulması Limter-İŞ sendikasının çalışmalarını son dönemde daha da öne çıkarmış oldu. Limter-İŞ'in 27-28 Şubat grevinde, tersane patronlarının örgütü olan GISBİR, işçilerin ve sendikaların taleplerini değerlendireceğini söylemiş, grev de bu sözle bitirilmiş. Bu arada ise işçi ölümleri devam etmişti. İş koşullarının bir ölçüde iyileştirildiğini fakat bunun tek başına yeterli olmadığını da belirten sendika 16 Haziran da işçilerin taleplerinin karşılanması noktasında kesinlik kazandıracak bir grev için örgütleniyor.

Devamı Sayfa 4'te / *Haberin önemli bir kısmı 16 Haziran'dan önce yazılmıştır.

€ 2008 Muzaffer MANKIR sf 6	Bir devrin utancı/utanmazı... Çingeneler Fala İnanmaz / Ahali sf 8	Kent ve Anarşizm III Resul GIRRASORY sf 9
Total Retçi Deniz Özgür ile röportaj sf 10-11	Antipsikiyatri ve özgürlük II Sercan ÇALCI Sf 13	Sistemin canına okumak için... Lise Ahali sf 14

Ahali Tuzla'da

Tuzla Tersanelerinde neler oluyor?

Kölelik (taşeron) sistemi kaldırılmalı!

İşçilerin sadece iş koşullarının iyileştirilmesi noktasında değil, aslen en önemli sorun olan taşeron sisteminin kaldırılması çok önemli. Fakat tersane patronlarının çözmeye yanaşmadığı tek ve asil sorun da "taşeronlaşma" sorunu. Patronların taşeronlaşmayı kaldırmayacaklarının farkında olan sendika, talepler noktasında: "işçinin muhatabı işveren olsun" diyor. Taşeronlaşmanın ise kademeli olarak kaldırılacağını grev sonrası sözleşmeye dahil etme niyetinde. Taşeronlaşma sisteminin yarattığı diğer bir sorun ise; asil işverenden iş alan taşeronların (toplam taşeron sayısı 2000), alınan işi parçalayıp, götürücüler denilen firmalara vermesi (örneğin işi alan bir taşeron boyamayı başka, kaynağı başka... işleri başka götürücülere vermek. Hatta bu götürücüler bile işleri dağıtmakta. Küçük bir boyama işi için 1 günlüğüne işçi çalıştırmakta. Taşeron firmalar özellikle vasıfsız işçileri, ağır koşullarda çalıştırıyor. İşçinin muhatabı ise hiç temas kuramadığı taşeron firma oluveriyor, bu demek oluyor ki hem yasadışı çalıştırılan işçi tüm sosyal hak ve güvencelerden yoksun, hem de patronlar tarafından ölüme terk edilmiş. Taşeron sistemin işçi sirkülasyonu yaratması nedeniyle işçi tersaneler arası yer değiştiriyor ve sendikalaşamıyor. Tersane patronlarının özellikle Selah Tersanesi kapandıktan sonra işçiyi "işsizlik" korkusuyla kıskırtması ve yine Dok Gemi-İş'e bağlı Türk-İş'in organize ettiği Türk bayraklı eylem de bu korkunun bir yansıması oluvermiş. Dok Gemi-İş tersanelerde şaltleri kapatmış, işçilerin eline bayraklar dövizler vererek, öğleden sonrasını da ücretli izin yaparak eylemi organize etmiş, ancak çok fazla katılan işçi yine de olmamış, eylem daha çok iş kazaları ile derdi olmayan "beyaz yakalı" çalışanlar katılmış. Bir de dışardan getirilenler...

Tersane işçisinin şu anki öncelikli talebi "ölmemek". Bu acı tablo kapitalizmin en görünür gerçeği. Limter-İş kendini devrimci sosyalist bir sendika olarak tanımlıyor. İşçileri aynı zamanda bilinçlendirerek kapitalizme karşı da bir duruş içine alabileceğini söylüyor. Sendikal örgütlenmede bunun da önemli olduğunu belirtiyor. 16 haziran öncesinde, Limter-İş'e bir öneri sunulmuş. 14 haziranda Gisbir, Tobb, Disk'in de katılacağı bir toplantı, yani "çözüm arama" önerisi. Limter-İş bu noktada eğer işçilerin ve sendikaların önerdiği taleplerin hepsinin karşılanacağı gibi bir söz alırsa grevi erteleyeceğini belirtmiş. Burada dikkat edilecek şey ise taşeron sisteminin kaldırılması talebinin ne ölçüde netleşeceği. Bunlara rağmen şu an için grev çağrısı yapılmaya devam ediliyor.

Tersaneler içiçe ve çalışma alanı çok dar. İşçeri girmek, çekim yapmak yasak.

Tib-Der'de görüştüğümüz 8 arkadaşın 6'sı tersaneler de daha önce çalışmış. 2 tanesine fişlendikleri için patronlar iş vermiyor. 2'si halen çalışıyor, diğerleri de işe başlamayı bekliyorlar. 27-28 şubat grevini Tib-Der onaylamadığını ifade ediyor, ancak greve ve işçiyeye destek vermek için gidecekler. Şubat'taki grev sırasında Tib-Der yol kapatma eylemi yapıyor, Limter-İş de, grev hukukunu bozmamak ve enerjinin daha çok greve harcanması gerektiğini söyleyerek, yol kapatma eylemine karşı çıkıyor. Durum böyle olunca Tib-Der grevden çekiliyor. Umulan sonucu alınmamasını, verilen hiç bir sözün yerine getirilmesini, Limter-İş'in bu konulardaki uzlaşmacı tutumuna bağlıyor. Tib-Der'e göre, işçilerin sınıfsal harekette bilinçlenmesi ve ekonomik temelli bir mücadelenin üzerine gidilmesi gerekiyor. Bu yüzden daha çok "ücret gaspları" konusunda işçilerle temas kuruyorlar. Taşerondan ücretini alamayan çok sayıda işçiyi harekete geçirdiklerini öne sürüyorlar. Tersanelerde taşeron firmaların bazılarını işçilere ücretlerini ödemediği kaçıyorlar.

İşçi ise taşerona çalıştığı için tersane patronundan ücretini istemiyor. Daha doğrusu muhatabını tanımıyor ve bilmiyor. Bunun dışında yine işçilerin iş güvenliği taleplerinin karşılanması konusunda çalışmalar yürütüyorlar.

Lim-Ter İş ile Tib-Der'in ayrılmalarının en büyük nedeni kwdn ifaleleriyle "ideolojik"; Tib-Der 40.000 işçinin sirkülasyonu halinde çalıştığı Tuzla Tersanelerinin tek bir havzaya birleşmesi gerektiğini, yapılması gereken genel bir direniş örgütlemek olduğunu savunduklarını söylüyorlar. Bu yüzden, genelde eğer bir patron işçinin parasını vermemişse anlık eylemlerle, patrone para alabilmek için işçileri örgütüyor. 10'a yakın işçinin parasını, patrone bu eylemler sonucu alabildiklerini öne sürüyorlar. Lim-Ter İş ise grevle taleplerin kazanımı onşart olarak koyuyor. Sendikaların ve işçilerin örgütlenmesinin yolunu açacak zemini hazırlamaya çalışıyor.

Tersanelerde 40.000 işçi 2000 taşeron ana firma sayısında 40'a yakın. Türkiye tersaneleri son yıllarda dünyada 4. sıraya yükselmiş durumda. Ekonominin "altın çocuğu" deniliyor. Devlet için de, patronlar için de önemli bir prestij, aynı zamanda büyük bir gelir kaynağı. Öyle ki tuzla tersanelerinde kapasitenin %130'u kadar sipariş oluyor ve bu şartlarda iş bırakma eylemi etkili olabilecek bir nitelik taşıyor

Tuzla Tersanelerinde çalışan işçilerin çoğu tren yolu hattı boyunca Gebze'den, Kadıköy'e kadar olan mahallelerde ikamet etmekte. Avrupa yakasında oturanları da var. İşçilerin arasında gurbetçi işçiler de bulunmakta. Bunlar bekar odaları denilen evlerde rezalet şartlarda yaşamaktalar.

İşçiler arasında ülkedeki yavaş dalgaların yarattığı toplumsal çatışmaların her biri görülmekte, patronlar da örgütsüzlüğü devam ettirmek için bu çatışmaları körüklemekte. Ağır sanayi olduğu için "kadınlar" zaten yok. Kemalist-Dinci, Türk-Kürt, Alevi-Sünni ayrılmalar da yükselmiş durumda

Tüm olanlara rağmen tuzla tersanelerinde çalışanların hepsinin ortak dertleri aynı: "yaşamak için çalışmak"

- Tuzla tersanelerinde işçiler 7,5 saat çalışmak istiyorlar.

- Barınma ihtiyaçlarının insanca bir yaşama uygun olmasını

-Ucuz barındıkları ve tersaneye meseface uzak oldukları için ulaşım imkanı yaratılmasını istiyorlar.

-Yemekhanelerin düzenlenmesini, çay molalarının uzamasını

-Zorunlu mesai ile çalıştırılmamayı

-Baret, gözlük, eldiven, çelik uçlu ayakkabı, emniyet kemeri gibi ekipmanlar

-Kölelik (taşeron) sisteminin kaldırılmasını istiyorlar.

Devamı sonraki sayfa >>

PRAKTİKER'DE SENDİKALI İŞÇİ KIYIMI

ANKARA- Etlik mevkiinde yeni açılan Antares alışveriş merkezinde bulunan, küresel sermayenin marangozu Praktiker'de çalışan işçilerin şu sıralar başları küresel marangozla dertte. İşçilerin sendikalı olmak veya sendikasızsız çalışmak arasında yapacağı tercih aynı zamanda işçilerin sahip oldukları işe daha ne kadar sahip olabileceklerini belirleyecek. Sendika çalışması yaptıkları için İzmir ve İstanbul'da toplam dört kişiyi işlerinden eden Praktiker'in Ankara'da da işçileri sendikaya üye olmaması için açık tehdit ettiği, işçiler tarafından belirtildi. Bu tehditler üzerine işçilerin bağlı oldukları Koop-İş sendikası Etlik-Praktiker mağazasında bir eylem gerçekleştirdi. Eylem sırasında sendika temsilcisinin yaptığı konuşmada sendika hakkının evrensel bir hak olduğu, işçilere yapılan tehditlerin kendilerini durduramayacağı belirtildi. Eylem "Boyle Düzene Sokak Tiyatrosu" isimli tiyatro grubunun etkinliğiyle bitirildi (Ahali)

TÜMTİSLİ İŞÇİLER GREVDE

Bursa - 13.6.2008 tarihinde 12. gününe giren bir grev var Bursa'da, yerel ve ulusal basın bu greve kör ve sağır. İşten atılan işçiler bundan 2 yıl önce 3 ayın sınavdan geçirilerek Bursa Büyükşehir Belediyesinin yan kuruluşu olan BURULAŞ'ta işe alındı. İşe başladıklarında işçilere 6 sayfalık sözleşme imzalatılmış, işçiler bu sözleşme'nin tamamen kendi aleyhlerinde ve oldukça karmaşık olduğunu söylüyor. Bu sözleşme maddelerinden birinde istifa metni var, işçiler herhangi bir işten atılma durumunda istifa etmiş gözüküyorlar. 2 yıllık zaman zarfında işçiler sendikalı olma kararı alıyorlar. Tüm işçisi altında sendikalı oluyorlar. Problem bundan sonra başlıyor, Belediye sendikalı işçileri işten atıyor, çalıştıkları otobüsleri ihaleye çıkardığını söylüyor. 125 kişi işten atılıyor. İşten atılan işçilerin maddi durumu kötü. Tek gelirleri çalıştıkları işten gelen gelir. Belediye bu işçilerin yerine taşerona yönelmiş durumda. Ulaşım daire başkanı Tacettin KINAY tarafından işten atılan işçilere şu açıklama yapılmış: "Halk Tur Limited şirketinden 15'er günlük hizmet satın alındı". Tabii belediye bunu resmi olarak açıklayamıyor. Belediye işten atılan işçilere, sendikadan istifa etmeleri halinde kendileriyle yeni sözleşme yapacakları yönünde bir teklifte bulundu. İşçiler önerilen yeni sözleşmenin koşullarının, ilkinden de kötü olduğunu düşünüyor. Bu teklifi kabul etmeyerek, belediyeyi mahkemeye verdiler. (AHALI)

TUZLA GREVİNE DESTEK EYLEMİ.

Bursa - 100 kadar eylemci 15 haziran pazar günü saat 16 da santral garaj metro çıkışı toplandı. Santral garajdan fomara akp binasına yürümek istedikleri ama kolluk kuvvetleri bayrak ve dövizlerle yürümeye izin vermeyeceğini belirtti eylemciler yürüme kararında ısrar edince, polis eylemcilere biber gazı ve joplarla saldırdı. Eylem sırasındaki polislin bu vahşi saldırı sayesinde eylemcilerden 16 sı gözaltına alındı 15 eylemci yalandı. (AHALI)

Ahali Tuzla'da >> önceki sayfadan devam

Tuzlada evlerinde görüştüğümüz işçiler ise aslında istediklerinin "insanca çalışmak" adına önemli olduğu gerçeğini biliyorlar. Sadece dayanışmaya ihtiyaçları var. Çünkü hepsinin derdi yaşamalarını sürdürülecek kadar kazanabilmek ve ailelerine gönderebilmek.

Bekar odalarında işçilerle yapılan sohbetlerden..

3 yıl öncesine kadar 5 bin işçinin çalıştığı Tuzla Tersanelerinde bu gün 40 bin işçi çalışıyor. Bir çoğu köylüsünün, tanıdığıının "burada para var, iş de var" demesi üzerine yaşadığı yeri bırakıp gelen göçmen işçiler. Amaçları ailelerine olabildiği kadar fazla para gönderebilmek. 900 lira kazanan bir işçi yaklaşık 600 lirasını ailesine göndermekte. ...hıların kaldığı kaldırım girişi bir dükkana giriyoruz.

"Selamun aleyküm" diyorlar, bizde "aleykum selam" diyoruz. Hepsini yorgun. Tersanelerin içindeki hayatlarını biliyoruz; Tib-Der'in Taksim'de yaptığı eylemde işçilerden birinin bahsettiği gibi "köle olmayı kabul etmek" gerekiyor tersaneye girebilmek için. İş... fahişliktir, bunu da hatırlıyoruz trilyonlarca liraya satılan gemileri yaptıkları ağır sanayi yağının rengini almış vücutlarından. Akciğerlerinde ve kanlarında pas, yağ, irin var. Bunu da başka bir evdeki arkadaş söylüyor. 20 gün önce girdikleri boya işini yaptıkları esnada usta-başları gelip "arkadaşlar şurada pas temizleme işinin yapılması gerekiyor gelin" diyor, boyacı arkadaş ise "biz mekaniğe giremeyiz, boyacıyız" diyor. Ustabaşı başka çareleri olmadığını farkında olduklarını bilerek "idare edin arkadaşlar, bir kaç gün işte" diyor. Girmişler pasın içine, incecik maske, bütün burunlarından pas, gril yağ akmış, 1 gün hasta yatmışlar, ücret yok tabi hasta yattıkları gün, ertesi gün yine işe gidiyorlar, aynı işe tekrar sokmaya çalışıyor firma. Bu sefer "yok" diyorlar, savunuyorlar kendilerini. Ustabaşları işçilikten gelme, o yüzden biliyor, işçinin aklından neler geçtiğini, "idare edin bir kaç gün derken" işçilerin işten atılma korkularını da biliyor. "amaaaan 2 gün çalışalım bitsin bir an önce" diye düşündüğünü de. Tersane dışında ki hayatlarını ise çok farkı yok. Yaşam alanlarının neden memleketlerindeki gibi olmadığını soruyoruz. Biri hemen cevap veriyor; "yahu kendileri istiyor, ver 40-50 lira daha fazla, çık apartmana". Hak-sız sayılmaz ama 1000 lira da olsa eve çıkmayı isteyen

biliyorlar ama girmiyorlar o mevzulara, umutları yok! cebinde parasız, para kazanmaya gelen göçmen işçiler daha ucuza çalıştırılabilir, patron da biliyor bunu. Göçmen işçiyi ezmek daha kolay. "Sigortam yok, iş güvenliğim yok" diyen işçiyi, ibreti alem için Taksim meydanında sallandırma da ibreti alem için herkesin önünde önünde işten çıkar. Aynı etkiyi yaratır ne de olsa, çünkü fark yok işten çıkarma ile sallandırma arasında: olmamak için yaşıyorlar, çoğu yerde olduğu gibi.

İçmeler köprüsünün altında ki işçi pazarında, filmde ki Kemal Sunal'ın amele pazarında aldığı cevabı alabilecek muameleyi görüyorlar: "sen gelme lan, ayı!". Bir kısmında mevcut durumu kabullenmiş söz konusu. En şaşırtıcı olanı "dünyanın en ağır sanayisidir; gemicilik, canın tatlıysa çık o zaman çalışma" diye arkadaşına selesen işçi. Geldikleri yerlerde böyle yaşamıyorlar. "27-28 şubat greviden sonra mesailerin kaldırılması kötü oldu bizim için". Grevi eleştiriyorlar, işlerin tümden kötüye gideceğini düşünüyorlar. "grevden sonra tümden içine edecekler, 16 haziranın sonra memleketle döncem". Diyenler var aralarında. Kimler greve katılacak dedimiz de: "hepsi katılacak", ama bütün konuşmaların sonuna şunu da ekliyorlar: "çalışma koşulları iyi olan tersaneler de var, bir kaç tanesini yüzünden hepsini hedef almamak lazım." Ama iş kazası yaşanmamış tersane yok.

Diğer bir evde "patron alıp yayınları, bildiriği okuyup işçileri işten atıyor", sohbet edemiyoruz. Bir diğerinde yorgun yatıyorlar selam verip çıkıyoruz. Bir diğerinde halen çalıştıkları için yoklar. Sonra Hakkarili arkadaşlar buyur ediyorlar.

6 kişi 550 lira - bekarlara böyle - ev sahibi satar 3 odayı - 2500 - 3000 lira gelir bir

daireden. -aileye Para yollamak için - 25 kişi için tek banyo - tek tuvaletelleri yıkayamıyoruz. bazı tersanelerde duş var ama taşeron işçi kullanılmıyor, sadece kadrolu kullanabiliyor - tersanede içme suyu yok - Hayatlarını savaşın içinde geçirdiklerinden resmi daha iyi görebiliyorlar, kendileri de böyle ifade ediyor.

"bazıları da görmemiş böyle ortamı, mücadeleyi. kimileri bu adamlar neden bağınıyorlar, neden bize kağıt veriyorlar diyor, adam bize iş veriyor, para veriyor" diyorlar. "Bizim oralardan gelen gençte bir mücadele vardır, buradaki gençlere bakıyoruz; magazin takip ederler, nerde nasıl eğleneceğini, nerde bir cafe var, bar var oraya gideceğini düşünür, geleceğini düşünür. Bizim öyle senelere dönük düşüncemiz yok, anlık yaşıyoruz, anlık mücadele sürece, bizim öyle bir karakterimiz var". Konuşma farklı tonda gidince tersanelerini içini nasıl gördüklerini soruyoruz. Kürt olduklarından sıkıntı çekmiyorlar ama "yine de var, olmaz mı, bakışlardan anlıyorsun" diyorlar. Boyacılıktan mekaniğe geçitilip hasta yatanlar bu arkadaşlar. Çoğu çalışan kürt ve arap. türklar kadrolu genelde. "asıl mücadeleyi burada ailesi olanlar vermeli, herkes kendi ailesini geçindirmek durumunda, çalışmadığın gün aç kalırsın bizde"

"Şartları patronların düzeltme imkanları var mı?" bu konuda hem fikiriz. İşçilerin üzerine gerektiğinde ateş açtıran, bunun içinde polisi, askeri kullanılan şirketlerin, kendilerine kalsa durumu düzeltmeyeceklerini biliyoruz

"İşçi bunu göze alamıyor, bedel ödemeye korkuyor. 2 ay 3 ay ele versek, sıkıntı çeksek, çözecek bu sıkıntıyı. Diğer türlü bir ömür boyu çekecek. Başka bir işe girmekte çözüm değil. Lokantada çalıştım daha önce karşıda Taksim de. 14-16 saat çalışıyordum, 16-17 saat zaten zihnin çalışmaz". Tersanede durum "aşağı tükürsen bıyık yukarı tükürsen sakal durumu". Normalde işçiler 40 günlük eğitim verilmesi gerekirken, Hakkarili arkadaşlara verilen yarım gün. 40 gün verilmesini işçilerde kabul edebilecek durumda değiller. Çalışmadığın gün, aç kaldığın bir yaşamda 40 gün ücret almadan eğitim görmek!

"Mükemmel değil ama taşeron sağlıyor malzemeyi, en kalitesizini en ucuzunu getiriyor genelde. İşçisini düşünen dört dörtlük tersane yok". Sonra "herseyi taşerona yüklemesin işçi" diyor. "Üçgençlik yapıp malzemeyi almıyorsa depodan, dik kat etmiyorsa güvenliğine, kendi hatası ama herseye de tamam demesin o zaman". Ancak 5000 işçinin çalışabileceği alanda 40000 inin çalışması, aynı alanda boyanın, kaynağın yapılıyor olması... ve kapitalizmin getirdiği çıkmazlar bunlar.

Tuzla ceenneminden çıkınca akşam genel-de sohbet ediyorlar, arasıra rastgelirse okey oynuyorlar. "Hakkari de 200 lira kazanabilsem." "100 yıl öncesine kadar tarım, hayvancılık yetip de artarken Çukurca da", bu gün toprak da vermior istediklerini. çünkü su yok! çünkü tersane deki kapitalizm doğadaki suyuda kurutuyor Yarn 16 haziran, yarın grev...

16 HAZİRAN GREVİNDEN...

14 haziran tobb-gisbir-disk görüşmesinde patronlar tarafının limter-ış ile masaya oturmaması buna karşılık disk'in de bu tavıra itirazı neticesinde 16 haziran da taleplerini üretimi durdurarak söylemek üzere tuzla "grev" deydi. Sabah 7:00 den itibaren tersaneler bölgesine doğru iki farklı koldan destekçi kurumlar pankartı bayraklı yürüyüşe geçti. TuzlaGemi'nin önüne erken saatte yürüyen yaklaşık 200 kişilik limter-ış sendikası ve işçiler "grevdeyiz, kural dışı yasadışı çalıştırmaya son, insanca çalışmak ve yaşamak istiyoruz" pankartı ile alana giriş yaptı. Limter-ış'e bağlı diğer sendikalistler ise İçmeler tren istasyonunun önünde 7:30 dan itibaren trenden inen tersane ve diğer işçilerin geçiş yoluna kolkola barikat kurup işçilerin bir günde olsa işe gitmesine engel olmaya çalıştılar. Sabah alana gelirken yapılan yürüşler Tersaneler Cad-desini ve yan yolları birkaç saat trafiğe kapattı. Saat 8:00 den sonra emep, ödp, sdp, dtp, tkp, esp, ehp, ekd, alinteri, kaldıraç, feministler, brezilya, arjantin ve bolivya toprak işçi hareketinden köylüler ve işgal fabrikaları işçileri, chp, 78 liler, 68 birliği vakfı, yöresel dernekler, desa deri, unilever ve arçelik diremindeki işçiler, disk'e bağlı sendikalar ve anarşistler pankart, bayrak ve sloganlarla alanda yerlerini aldılar. Tersane işçisinin katılımını 27-28 şubat grevine göre çok az olması, kamuoyu örgütlenmesinin iyi yapıldığı halde genel siyasetlerin sayıca katılımı az yaptığı grevin etkisi de düşük oldu. Tek günlük grev daha çok buluşma veya bir basın açıklaması havasında geçerken, saat 15:00-16:00 sularında grev sona erdirildi. Grevden notlar: *vardiya değişimlerinde işçilerin greve örgütlenmesinden çekinen patronlar işçileri normal vardiya saatlerinden 2 saat erken işbaşı yaptırıldılar. *Yine bazı tersaneler pazar günü işçileri çalıştırıp grev gününü (pazartesiyi) tatil yaparak grev anında tersane içindeki işçileri işbaşıyarak greve örgütlenmesini engellenmeye çalıştı. (Ahali)

Tersane işçisinin şu an ki öncelikli talebi "ölmemek". Bu acı tablo kapitalizmin en görünür gerçeği

var ama kiralayabilecekleri ev yok. Bekar oldukları için apartmana taşınamıyorlar. Mahalle içlerinde ev de kiralayamıyorlar. Mahallelinin çok göremeyeceği bir gecekondu "bir oda" bulma şansları var ancak Orada da 3 oda toplam 20 kişiye bir tuvalet banyonun düşmesi gibi bir durum var. Bildiğimiz resmin sözcükleri dillerinden çıkan. Gazeteci değiliz ki, durumları nedir bilmiormuş gibi yapıp sorular soralım. Bilmediğimiz ayrıntıları soruyoruz ama ne düşündüklerini, durumu nasıl gördüklerini de merak ediyoruz. "Şartları patronların düzeltme imkanları var mı?" bu konuda hem fikiriz. İşçilerin üzerine gerektiğinde ateş açtıran, bunun içinde polisi, askeri kullanılan şirketlerin, kendilerine kalsa durumu düzeltmeyeceklerini biliyoruz. İşçilere çok derine girmeden kısaca cevap veriyor: "İşçiler gelir mi, çıkarır mı yevmiyeyi 40 a 50 ye". İlginç değil mi? Trilyonlara satılan gemilerden işçilerle sadece günlük 25 lira yevmiye verilmesi.

Diğerleri de ekliyor üstüne üstelik: "Sen bu gün zengin adamla baş edebilir misin, Türkiye'nin düzeni böyle, ne sen düzelterebilirsin ne ben".

Ah bir farkına varsak durumum Türkiye için değil, her yer için böyle olduğunu, durumum ülkenin fakirliğiyle zenginliğiyle alakalı olmadığını, Yunanistanda tersane işçilerinin günlerce sokaklarda çatıştıklarını, tersaneleri işgal ettiklerini. Ama diğer bir ilginç nokta şu; aralarında son dönemde verdikleri mücadele nedeniyle ücretlerini taşerondan alamayan yok. A slında değişir,

> İleri derecede antimilitarist kişilik

>baştarafı 1. sayfada

Bu haberde belirtilen "iki sivil polis" tamlaması özellikle yapılmış gibi görüyordu ve biz bu haberi şöyle okumuştuk. Sıradan bir kimlik kontrolü dâhilinde Mehmet'in gözaltına alınmadığı, "iki sivil polisin" Mehmet Bal'ı takip ettikleri ve evinin yakınlarında Mehmet'e "pusu" kurdukları, yani Mehmet Bal'ı vicdani retçi olduğu için özellikle gözaltına aldıkları belliydi. Mehmet Bal önce Gayrettepe Asayiş Müdürlüğü'ne götürüldü. Müdürlükte herhangi bir olumsuz durum yaşamadığını belirten Mehmet, sırasıyla Şişli Etfal Hastanesine Beşiktaş Jandarma İnzibat Karakolu'na ve HAS-DAL Askeri cezaevine götürüldü. Beşiktaş Jandarma İnzibat Karakolunda bütün gece nöbetçi askerlerin küfür, taciz ve kötü muamelesine maruz kaldı ve içkence gördü. Önüne koyulan hiçbir tutanağa, hiçbir evrakta imza atmadığı gibi isminin üzerindeki "Ulaştırma Er" ibaresinin üzerine çizdi. Bunun üzerine Mehmet Bal'ın imzası yerine zorla parmak izi alındı. Tuvalet gitmesine dahi izin verilmeyen Mehmet saatlerce bekletildi ve kendisine uzun süre su verildi. Sabaha karşı üç sıralarında askerlerden birinin hücreye girip Mehmet Bal'ın kafasına, yüzüne ve göğsüne yumruklar attığı ertesi gün görüştüğü avukat tarafından kamuoyuna aktarıldı. Bu bilgiler önemli ve kaygı verici haberlerdi. **Ama şu da bir gerçektir ki memleketin antimilitarist tarihinde bir ilk yaşanıyor ve iki vicdani retçi benzer zamanda ve aynı alanda militarizmle yüzleşiyordu.**

BİZ DELİYİZ... HEMDE ZİRDELİYİZ...

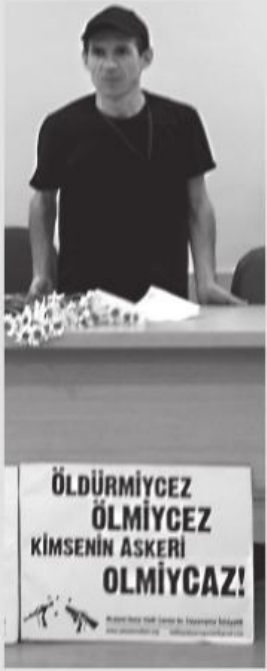
İki haftalık tutukluluk sürecinden sonra Mehmet Bal serbest bırakıldı. Serbest bırakılma sebebi ise Mehmet'e verilen tıbbi bir rapordur. Rapor, Mehmet'in tanınımı şu şekilde yapmıştır: "İLERİ DERECEDE ANTI SOSYAL KİŞİLİK" Mehmet'in birçok sıfatı olduğunu duyduğumuz. Antikapitalist antifaşist antimilitarist ve bunun gibi birçok antinin Mehmet nazarında önemli olduğunu biliyorduk. Bu kadar şey bilmemize rağmen Mehmet'in anti sosyal bir kişilik bozukluğuna sahip olduğunu biz bile tahmin edememiştik! Peki, Mehmet'e verilen bu rapor neye istinaden verilmişti?

Bu soruya cevap vermek için Mehmet Balın reddini hatırlayalım. Ne diyordu retçi: "Bir kez daha, özellikle belirtmek istiyorum ki: Gerekeşi ne olursa olsun vicdanım ve iradem ile benimsemiğim hiçbir edim, yerine getirmeyeceğim. Bünyesinde insanlık dışı unsurlar bulunduran hiçbir sistem ve yapıya dâhil olmayı da, sonucu ne olursa olsun reddediyorum."

Bu şekilde bir itirazla sahipseniz -ki vicdani ret açıklamalarının ana fikri genellikle böyledir- Mehmet'e verilen rapora göre sizde anti sosyal kişilik bozukluğuna sahipsiniz demektir. Herkes "deli" yani!

Anti sosyal kişilik bozukluğunun tanımına şöyle bir göz gezdirdikten sonra anladık ki raporu veren doktor, heyet, komutan artık her ne ise cahilin önde gideniymiş. Şöyle ki; Anti sosyal kişilik bozukluğunun başlıca özelliği başkalarının haklarını saymama ve haklarına saldırma ile tanımlanmaktadır. Yani bu demek oluyor ki Mehmet başkalarının haklarına saldırmış, haklarını saymamış. Yani Mehmet'e aldıkları emirlerle saldırılan erlerin, uzmanların hakkını Mehmet gasp etmiş. Yani Mehmet vicdani ret açıklarken başkalarının(bu da demekse) haklarını hiçe saymış. Teşhis konularının bir vicdani retçi, teşhis koyan raporunda askeri ve askeri bir vicdana sahip olduğunu belirtirsek kişilik bozukluğunun tanımında geçen "hakk"ında öldürme hakkı olduğunu söyleyebiliriz. Ve şu sonuca varabiliriz:

Öldürmenin hak olduğunu savunan bir psikiyatrik

Mehmet AKB Tarassıya "gırsığe" çkarıldıktan sonra

**ÖLDÜRMEYİZ
ÖLMİYCEZ
KİMSENİN ASKERİ
OLMIYCAZ!**

tanının ta kendisi hastalık ve bir hak gaspı varsa bu gasp Mehmet'in tabii hakkı olan vicdani ret hakkına yapılmıştır. Yani bozukluğun tanımına, "teşhis" i koyan o rapor uymaktadır. Kısacası rapora göre Mehmet başkalarının öldürme hakkına saldırılmış. Bize göre ise çok da iyi yapmış hatta az bile yapmış.

ANTİSOSYAL DEĞİL ANTIMİLİTARİST*

Mehmet Bal'ın üstüne basa basa söylediği, özellikle belirttiği duruma bakın. Vicdani ve iradesi ile benimsemiş olduğu hiçbir edimi yani hiçbir yükümlülüğü yapmak istemiyor. Bitti... O kadar... Üzerine kim ne derse de sin irade net, itirazın sebebi belli, itirazı sınırsız... Peki, bu kadar eziyet neden? Vicdani retçilere uygulanan sistematik eziyetin, emir komuta zincirinden çıktığı avukatlar ve vicdani retçiler tarafından dillendirilen içkencenin, sebebi ne? Uydurulan bir teşhis olan Anti Sosyal Kişilik Bozukluğunun tedavisi sınırsız dayak mı? Fikirimiz UÇ yönü;

1- Askeriye düştüğünde kadar disiplinli bir yer değil. Ast üst ilişkisinin bir kıymeti yok. Erler, erbaşlar, uzmanlar komutanlarına biat etmiyorlar. En az kurmaylar kadar muktedirler ve canlarının her istediğini yapıyorlar. 2- Bu eziyetler askeri eğitimin bir parçası olarak görülüyor ve askeri bir bölgede emir komuta zincirinden bağımsız hiç bir şey olması mümkün değil. Özellikle emre itaatsizlikte ısrar suçunu işleyen ve firar olan bir "asker adayını" bir şekilde ele geçirdikten sonra onu titretip kendine getirmek için uygulanan sıradan bir durum.

3- VICDANI RET militarizmin kavramsal düşmanıdır ve bu yüzden suçtur. Ama tabii suçtur. Şöyle ki: vicdani ret yasalarla güvence altına alınmış bir hak değildir. Bunun yanında yasalarda cezası tanımlanmış bir suçta değildir. Bu açıdan yazılı hukukta vicdani ret bir hak veya bir suç değildir. Tanımlanmamış suçta veya tanımlanmamış hakta uygulanan ceza da gayri meşrudur ve cezanın şiddetini ve cezanın tanımını uygulayıcılarının aklifiki-vicdani, esasen de komutanının komutanının komutanı yani retçinin bulunduğu yerdeki hiyerarşi belirler.

Bakın; vicdani retçilerin kimliklerinden dolayı eziyet görmesi militarizmin tahammülsüzlüğüdür. Sadece militarizmin değil militarizmle beraber ulusal/küresel demokrasilerin da tahammülsüzlüğünün bir kanıtıdır. Hukuki açıdan vicdani reddi hak ilan etmek vicdani retçiler için hukuki bir kazanımdan öteye gidemez. Böyle bir kazanımı küçümsemişimizi belirttikten sonra kucağızımız cümle şu olmalıdır; Vicdani red hakkı reddedenin tabii hakkıdır.

Vicdani red hakkını herhangi bir yurttaşlık hakkı olarak görmemek gerekir. Yurttaşlık haklarının tamamı hak olmakla beraber aynı zamanda bir ödevdir. Ülkelerin anayasalarında tanımlanmış haklar eşitlikler üzerinden tanımlanmıştır. Reddin ise asli vurgusu zorunluluğun her şeklidir. Bu zorunlulukları anayasal hak ve ödevler de kapsar/kapsamalıdır. Bütün red açıklamalarına bakın, hepsinde kişisel iradeden ve kişisel vicdandan bahsedilir. Ve bütün açıklamaların sınırları olabildiğince genişler. Reddedilenin zorunlu askerlik temsilinde bir yaşam tarzı olduğu gayet açıktır. Peki, buradan şöyle bir sonuç çıkartabilir miyiz? Asıl reddedilen; sınırların iradenin dışında belirlemesidir.

* Psikiyatrik hastalık-psikolojik rahatsızlık kavramlarını düzene, sisteme uymazlıklar üzerinde şekillendiğinin farkında olduğumuzu özellikle vurgulamakta fayda var. Yani anti sosyal kişilik bozukluğu gibi bir durumun aslında oluşturulmuş ve kapitalizmin tanımıdadır bir uyum sonucu olarak görülmektedir. Ama Mehmet Bal'a verilen rapor politik bir tercihi gölgelemek için verilmiştir. Bu yüzden vicdani retçilere verilen raporların bir gerçeğinin olup olmaması bizim açımızdan çok da önemli değil. Asılın reddi, itirazdır.

Atina, Yunanistan (26.05.2008) - Sabahın erken saatlerinde "Flora" (Alev) olarak bilinen anarşist bir "vicdan güruhu" Atina'daki Aigaleo Polis Merkezi yapılan bir kundaklama saldırısını üstlendi ve daha fazla saldırı yapacakları tehditlerini bildirdi. Bilinen 5 devriye aracı ve 2 gizli polis aracı molotof kokteylleri ve gaz kutularıyla tahrip edildi.

Santiago, Şili (12.05.2008) - Hükümetin eğitim reformunu protesto eden öğrenci hareketi Santiago'nun merkezindeki 9 okula ve 3 koleji işgal etti. Öğrenciler haftalardır protestolar düzenliyor ve sık sık ülkenin eğitim sistemine yönelik yetercisiz gördükleri reforma karşı şiddetli yürüyüşler yapıyorlar. Ülkenin eğitim siyaseti Augusto Pinochet'in diktatörlüğünden kalmadır. Sadece 130'dan fazla gösterici Pazartesi günü tutuklandı.

Austin, Texas, A.B.D. (13.05.2008) - 152 yıllık Texas Vali Konağı sabaha karşı kundaklanarak tamamen tahrip edildi. Konağın tadilatı devam ediyordu, fakat yangın sırasında hala güvenlik kameraları ve eyalet polisi tarafından korunuyordu. Çıkan yangında kimseye zarar gelmedi.

Atina, Yunanistan (13.05.2008) - İki sağcı kitabevinin kapıyı açan anarşist gençler tarafından molotoflandırdığı düşünülüyor. Dükkanlardan birisi sağcı LAOS partisinin milletvekiliyi yapan Adonis Georgiadis'e aittir. Aynı yer geçmişte anarşistler tarafından sayısız kez hedef alınmıştır. İki saldırı da Perşembe günü çalışanlar oradayken gerçekleşti, fakat çalışanlar yangın başlamadan dışarı kaçtılar. Her yer ağır hasar gördü ve kimse incinmedi.

Vitry-le-François, Fransa (15.05.2008) - 60 araba ve bir süpermarket yakıldı. Gece boyunca şehrin farklı sokaklarında jandarmalar ve 50'ye yakın genç arasında çatışmalar çıktı. Önceki gün 22 yaşındaki bir genç silahla öldürülmesi sonrasında beşzöhl 2000 liralık ve molotof kokteylleri ile kasabada bir çok yer tahrip edildi. 2 Polis memuru, 2 iftahiye memuru ve 5 vatandaştan yaralandığı açıklandı.

Decin, Çek Cumhuriyeti (15.05.2008) - Aşırı sağcıların yürüyüşünü protesto eden 50 anarşist ve anti-faşist bazı gruplardan 3 kişiyi huzuru bozmaktan gözaltına alındı. Kazey Nasyonalist Otonom'u grubundan nasyonalistler, uyuşturucunun yasallaştırılmasına karşı bir eylem olarak Town Hall'da bir yürüyüş yapacaklarını açıkladılar. 100'ün üzerinde eylemcinin olduğu aşırı sağcı yürüyüş saat 14:00'te başladı. Uyuşturucuya karşı sloganlar atan katılımcılar tren yolundan konuşmalarını yapacağı yere kadar yürüdüler. Sonra grup polislerin eşliğinde istasyona geri döndü ve yürüyüş dağıldı. Nazizme karşı sloganlar atan anti-faşist ve anarşistler de köprüde yürüyüşü bekliyorlardı. Fakat zirhlis polis iki gruba birbirinden ayırdı. Böyle bir yürüyüş Decin'de ilk defa oluyordu ve yerel polis şiddetli çatışmalardan korkmuştu. Bu neden 200 polislin olaylar için hazır tutulduğunu açıklıyor. Bir polis helikopteri, özel çatışma takımı, zirhlis polisler ve sivil giyimli dedektif ve polisler bir tekninin üzerinde olayların görüntülü kaydını alıyordu. 50 kişilik Decin belediye zabıtası da alarmdaydı.

Atina, Yunanistan (25.06.2008) - Yunanistan'da polis Alman ilaç yapımcısı Bayer AG'nin ofislerine az hasar veren bir bombalama girişimini araştırıyor. Polis, bomba düzeneği uzmanlarının patlayıcılara cep telefonu ile iletildiği bir kutuyu etkisiz hale getirdi. Ayrıt Pazartesi günü Yunanistan'ın başkenti olan Atina'nın Maroussi bölgesindeki Bayer ofislerinin dışarısında bulunmuştu. Polis patlayıcının ve ana aygıtın patlamadığına inanıyor. Ayrıt en geç Salı günü defnedildi. Geçmişteki anarşist ve şehir genilla grupları uluslararası şirketleri sık sık kundaklama ve ara sıra bombalamalarla hedef almaktadır.

Penza, Rusya (13.06.2008) - Penza şehrinde iki anarşist öğrenci 19 Haziran'da bildiri dağıtırken gözaltına alındı! Bildirilerde "Hükümet halkın hapishanesidir. Anarşist ol, özgürleş!" yazıyordu. Polisler Oslav Kiroshyev ve Vitaly Bakhmastorov'a çeşitli suçlamalarda bulunuyor. 2 anarşist üniversiteden atılma ve hapse girme tehlikesi altındadır. Bu polislerin temel olarak anarşist aktiviteyi (bu tarz bildirilerin dağıtılmasını bile) yasaklayarak ilan etmek için anti-radikal yasaları onlara karşı kullandığı çok tehlikeli bir olaydır. Eski tek partili totaliter günlerdeki gibi düşünce suçunu hapis cezasıyla karşılamaktadır. Penza yarım milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirdir. Anarşist hareketin büyük oranda örgütlenmediği bu gibi yerlerde, otoriteler anarşist bir hareketi başlatmak isteyen kişileri sindirmek için kendilerini rahat hissetmektedirler. Bizler onlara buna boyun eğmeyeceğimizi göstermeli ve iki yoldaş desteklemeliyiz. çünkü devlet genç insanları sindirmeye çalışmakta ve onları korkutmaktadır. Yardım ederseniz 2 yoldaş hakkındaki gelişmeler şöyle: Şehir Dama'sına (belediye yönetimi) protesto mektupları faydalıdır: 3-01 54-18-12

€ 2008

Fakirliğin sürmesi ve derinleşmesi, ancak sürekli sistem desteği ile mümkündür. Diğerlerinden hep biraz daha fazlasını isteyenler için halkta seçkin bir sınıf oluşturmak bir teamüldür. Bu, doğrudan gerçekleştirilebilecek bir durum değildir çünkü kimse kimseyi az kazanmak istemez. Bu ahvalde insanlara aynı doğrultuda apayrı bir şeyler sunmak gerekecektir. İşte, yönetim dediğimiz şey, insanlar adına (kamu yararına) yapılan icraatların eşitsizlik bagajıyla birlikte gelmesidir bir anlamda. Kamu yararı denen şeyi kimse somut olarak tanımlayamayacağına göre karşı çıkan herkesi kamunun iyiliğini istemekle suçlayabilirsiniz. "Kamu yararı"nın yanı sıra "eşitlik", "sosyal adalet", "sosyal devlet", "adil dağılım/bölüşüm" gibi kavramlar da aynı belirsizlik dahilindedir. Bütün bu belanıklığın ortasında acizleştirilen insanlar yaşamlarını öyle ya da böyle sürdürüp giderken, üzerlerindeki toplumsal yükü hafifletmek adına (ki buna çoğu zaman sosyalleşme diyoruz) çeşitli avantajlar buluyorlar. Bu "avantu" haline edebiyatçılar "yaşam sevinci" derken kapitalistler "hobi" diyor. Futbol bir

"avantu" mudur mesela çoğuna göre? Peki ya "yaşam sevinci"? Hiç değil. Güzel oyun futbol artık sadece bir hobidir. Kulüp efendilerinin "performanslarını değerlendireceğiz" diye çenesi yorulan züğürt futbol sevicilerinin o her şeyden üstte koydukları futbol artık sadece bir iktidar oyunudur. Başka da bir şey olamaz.

Sürekli gelişen 'futbol piyasası'nın getirileri hakkında çizilen toz pembe tabloun inandırıcılığının özü futbolun hep o eski naif futbolmuş gibi gösterilmesindedir. Futbolun geçmiş süreçlerine İngiltere'deki yükselişine baktığımızda, zaman içinde futbol kültürünün de kapitalizmin potasında eridiğini görüyoruz. Bu oyunun çıkış noktası başlarda sosyal kontrol merkezlerini tahrik etmekte. Çoğu kez İngiltere'de siyasi olayların bir devamı olarak görüldü. 17. ve 18. yüzyıl İngiltere'sindeki egemenler için futbol bir tehditti. 1764'te İngiltere'nin Northants yöresinde, yaklaşık 8 bin dönüm arazi, hükümet tarafından çitlerle çevrildiğinde bölge halkı etrafı çitlerle çevrilmiş bu alanda futbol oynamaya karar verdi. Başlama vuruşundan çok kısa bir süre sonra kalabalık politik amaçları olan bir topluluğa dönüştü, çitleri tamamen yakıp yıktı. Olay için özel olarak seçilip getirilen muhafızlar bu kalabalık karşısında hiçbir şey yapamadı. Bu böyleydi çünkü o yıllarda futbol sıradan insanların oyunuydu ve oyuna katılanların hayatını yansıtıyordu.*

Güçün ve mülkiyetin kutsallığına koruyabilmek için eski şehirlerin sıkıca kısıtlanmış sokaklarında oynanan, karmaşayla ve mallara zarar gelmesiyle sonuçlanan şeytani bir oyun olan futbolun 'kaba' ve 'saldırgan' yönlerinin bastırılması şarttı. Nasıl ki eski zamanların köylüleri, bugünün ücretli kölelerine dönüştürüldüyse, aynı şekilde futbol da modern zamanlar için yeniden icat edildi. Oyun statikolar tarafından defalarca rafine edilip yeniden düzenlendi. Yerleşik düzene karşı oluşturduğu tehdidin sona erdirilmesi için buldukları her geniş alanda futbol oynayan ayak takımı, katılımcılardan pasif seyircilere dönüştürüldü.

Ülüs devletler bu oyunun altını doldurdular ve tekelci devlet kapitalizmiyle birlikte özellikle 20. yüzyılda futbol artık halkın bir protesto şekli değil, çok merkezi yönetimlerin de destek verdiği bir eğlence türüne dönüştü, hatta eğlenceden de öte ulus devletlerin savaşlarına da kayıtsız bırakılmadı. Faşist doktrinini mucidi ve başarılı icracısı Mussolini devrinde İtalya milli takımı oyuncularını 1938 Fransa Dünya Kupası finalinden kupayı yüklenerek dönmeleri sayesinde başbuğlarının gazabından (kurşuna dizilmek) sakınabildiler. Özellikle soğuk savaş döneminde bugünkü

haline evrilen futbol bugün artık bir hobi. Eskisinden kat kat daha popüler bir seyirlik, her zamankinden daha küresel ürün.

2008 Avrupa Futbol Şampiyonası'nda Türk futbol camiası'nın beş dünya kupası, beş Avrupa şampiyonluğu görmüş edalarında Avrupa'da kulhanbeyliğine soyunması ve memleket faşizmine yaptığı katkı azımsanacak boyutta değildi. Fatih-Sultan- Terim önderliğinde özellikle İsviçre maçından sonra zincirlerinden boşalan ırkçı-şoven mutlanma ve umutlandırma durumu, Çek Cumhuriyeti karşılaşmasında Nihat'ın kahramanlaşması ve o, özündeki Avrupa görmüş ama hala mağrur, hala mehafazakâr tutumu, başbakanı giydiği formayı yollamasıyla perçinlendi. Gerçi takip edenler bilirdi, hocası Toshack olandan... Fazla söze ne hacet.

Avrupa Futbol Şampiyonasının orijinal adı "Avrupa Uluslar Kupasıdır". Devletlerin uluslar arası bazda reklâm yatırımdır. Zaten ev sahibi takımlar şimdiki şampiyonaya kadar en az yarı final oynamışlardır. Takımların bu gayretçiliklerinin ardında ulusal ve ekonomik değerler olduğundan para akışının çok hızlandığı bir pazardır da aslında. Kültür ve Turizm Bakanlığının memleketin tanıtımı için ayırdığı en az 50 milyon dolarlık bütçe bunun en büyük kanıtıdır. Yirmi gün içerisinde dönen ve el değiştiren sermaye ortada, dolayısıyla yitirilen hayatlar, aç bırakılan insanlar da. 2002'de 10 milyon dolara yayın hakkını alan TRT 15 milyon dolar reklâm geliri sağladığını açıklamıştı. Bu kez turnuvanın resmi yayını ATV ve Digitürk'e aitti. Çalışanların maaşlarının kar marjına göre belirlenmediğini düşünürsek paranın nereye gittiği malum. Bu aynı zamanda şu demek: Örneğin o yıllarda bu memleketteki bir sporunun şöhr-i kazibesindeki her ufak artış bile silah olarak dönüyordu memleketteki ötekileştirilenlere. Artık gelin gerisini siz düşünün. Tam bir rezale!

Mastercard World wide'dan yapılan yazılı açıklamaya bakalım şimdi "Avusturya ve İsviçre'ye seyahat etmesi beklenen taraftarlar baş başına 4 milyon avronun üzerinde harcama gerçekleştirecek. Söz konusu olan maç başına 4 milyon avroluk tutarı, futbolla ilgili olarak yapılan alışverişler, yiyecek-içecek, televizyon alımları, konaklama ve ulaşım masrafları oluşturuyor." Açıklama ayrıca; taraftarların futbol ile ilgili harcamalarının yanı sıra alışveriş, tatil ve eğlence gibi kalemlere de harcama yaptıklarını ortaya koyuyor. Araştırma, turnuvanın Avrupa ekonomisine katkısının en az 1,4 milyar avro olacağını öngörüyor...

Bir nevi yurt dışı fuar organizasyonudur bu turnuva, büyük şirketler ev sahibi/fuar organizasyonu yapan kulübün/şirketin (son iki senedir iki şirketten oluşuyor) bünyesinde bir anlamda oyuncu transfer ederek yani ticaret yaparak ihracatlarını ya da ithatlarını gerçekleştirirler. Bu anlamda bu sene en çok prim yapan firma Fenerbahçe olmuştur. Fuarın en karlı şirketi (şampiyon) İspanyanın hocasını ithal ederek uzun vadeli yatırımlarına bir yenisini katmıştır. Türk milli takımı ise maç başına kazandığı yaklaşık 50 milyon avro ile servetini servet katma yarışında rekabeti sonuna kadar canlı tutmuştur. Futbol sadece futbol değildir. Aynı zamanda bir hobidir! Bu memleketin istatistikini tutanların evlerinde iddia yüzdelere büyük bir heyecan ve iştahla kâğıda aktarıırken yaptıkları hesap, yoksulluk yüzdesini %17,81 olarak belirleyip yoksul bile olmayanları dışarıda bırakırlarkenki yaptıkları hesapla aynıdır. İkisinde de derinden bir vurdumduymazlık ya da biraz daha yüksek bir ihtimalle cahilce bir hinlik söz konusudur.

Peki tarihte geçen ay ne mi oldu? Sultan Terim mucizesine kavuştu: Nuri Bilge Ceylan'ın 'yalnız ve güzel ülkesi'nin Turkolan 2012'ye dek ve maası yüzde yüz artırılarak kendisine emanet edildi... Hobi olarak...

Muzaffer MANKIR

*Animal'den aktaran Afutbol, Sayı 2

Türkün sporla imtihanı: Futbol

Türkiye ilk defa 1960 yılında katıldığı eleme turlarında Romanya tarafından elendi. 1960 yılında yapılan turnuva, Avrupa Uluslar Kupası olarak yapılmıştı. Turnuvarın en hoş tarafı faşist Franconun talimatıyla Sovyetler Birliği'nin karşısına çıkma cesareti gösteremeyen İspanyanın çekilmesi idi. Sovyetler Birliği ve Yugoslavya final maçını oynadı ve Sovyetler ilk Avrupa şampiyonu oldu.

Almanya, 1960 ve 1964 yıllarındaki şampiyonalara katılmadı. Buna rağmen en fazla şampiyonluğu 1972, 1980 ve 1996 olmak üzere üç kez Almanya yaşadı. Fransa 1984 ve 2000'de, İspanya 1964 ve 2008 ikiye kez, birer kez de Sovyetler Birliği (1960), İtalya (1968), Çekoslovakya (1976), Hollanda (1988) ve Danimarka (1992) şampiyon oldu.

Avrupa futbol şampiyonasına Türkiye 1996, 2000 ve 2008'de olmak üzere üç kez katıldı. 1996'da gol atmayan Türkiye, 2000'de çeyrek finale kadar yükseldi. 2008 yılında ise turnuvarın en şanslı takımı Ünanıru oynadığı maçlarla kazanan Türkiye, biz dahil herkesi hayrete düşürdü. Gruptaki kazandıları ilk maçın ardından 12 kişi silahla sevinç gösterilerinde yaralandı. Her kazanılan maçtan sonra yaralı sayısı giderek arttı ve ballı bir şekilde çıkılan yarı finalden sonra 50 küsur çocuk yaralandı. İlginçtir ki mahallelerde duyulan silah sesleri polislerin yoğun oldukları evlerden, lojmanlardan geldi.

Hırvatistan teknik direktörü küpe takıyor diye bınırsındaki bir grup nohut beyinli taraftardan gey olarak "suçlandı". Eşcinselliği bu tokmak kafalıları anlatacak halimiz yok. Eşcinselliğin kusur olmadığını, hatta böyle bir tartışmaya bile girmeye tenezzül etmediğimizi belirttikten sonra erkek Fatih TERİM yatsın kalksın hakeme dua etsin diyoruz. Uzatmada hakemin kıyağı olmasaydı gey direktör Fatih Sultan Terim'i yanaklarını öpmekle yetinmezdi bizce...

İsviçre-Türkiye maçının yıldızı olabilecek Hakan Yakan ilk golü attıktan sonra ayıp olmasın diye yüzündeki vakur ifadeyi bozmayarak hepimizin gönlüne taht kurdu.

İrkçılığa karşı UEFA'nın içi boş duruşunu maçlardan önce okunulan ırkçılığa karşı bildirimlerde gördük. Tescilli faşistimiz Rüstü'nün okuduğu ırkçılık karşıtı bildirimden önce okunan milli marşlar her şeyin özeti idi aslında. Arkada kocaman ırkçılığa hayır pankartları dururken bizim topçular ne kadar kahraman bir ırka mensup olduklarını söyledikleri marşla kanıtıyorlardı. "Kahraman ırkının üstünde..."

Silikozis 501

Bacaklarımıza giydiğimiz kot- lar onları üretenler için bir ölüm nedeni...

Kapitalizm öldürür!

Bu sözün altını doldurmak için çok laf etmeye, dil dökmeye gerek yok. Kapitalizm tarafından kaçınılmaz ölümlerin her gün yaşandığını görüyoruz. Tuzla'da, Kağıthane'de, Ümraniye'de ya da ölüme yakın hayatların sürdüğü bu yerlerde...

Tekstil sektöründe çalışan kot işçileri de buna bir örnek. Üzerinize giydiğiniz kotu beyazlatmak-eskitemek, için çalışan işçilerin, bu iş yüzünden öldüklerini biliyor muydunuz? Avrupa'da bir süre önce uygulama zararları nedeniyle üretimi yasaklanan bu iş kolunun Türkiye'ye geçişiyle kaç işçinin öldüğünü biliyor musunuz? Bu öldüren iş kolunda çalışan işçilerin hayatlarının bu ülkede kaç para ettiğini kim biliyor? Kapitalizm öldürüyor, peki kim kazanıyor? Tekstil sektörü dünya çapında kapitalist şirketlerin aralarında en vahşi rekabetini sürdürdükleri ve özellikle genç ve çocuk işçileri acımasızca çalıştırdıkları alanların başında geliyor. Türkiye'deki sanayinin neredeyse yarısı tekstil sektöründe istihdam ediliyor. Aralarında "kot taçlama" işçilerinin de yer aldığı bu işçiler hiçbir iş güvencesi olmadan, sigortasız ve rezalet koşullarda çalıştırılıyorlar.

Öldüren hastalık "silikozis"

Kot taçlama; kotların beyazlatılması, eskitilmiş görünümü verilmesi için, kumun kuru hava kompresörleriyle kotların yüzüne tutularak aşındırılması işlemine verilen ad. Bu uygulama sırasında solunan tozlar akciğerde "silikozis"

miş, 2'si ölmek üzere. Bu işte kullanılan özel kum değerli ve pahalı olduğu için, patronlar kum ziyan olmasın diye işçileri havalandırmanın olmadığı, pencerelerin bile kapalı olduğu bir ortamda çalıştırıyor. Oysa ki havalandırmanın çok iyi sağlanması ve işçilerin kum tozunun karıştığı havayı solunmasını sağlayacak özel, korumalı giysiler giymesi gerekiyor. Ya tamamen kapalı alanlarda, kolların dışardan robot-yapay kol gibi bir mekanizma içinden kullanıldığı sistemlerde yapılmalı ya da hava tüpleri kullanılan tüm vücudu örten özel giysiler giyilmeli, aynı zamanda kumlama yapılan alandan toz yayılması engellenmelidir. Oysa ki işçilerin çalıştığı koşullar inanılır gibi değil. Kot işçileri de bezden bir ağız maskesiyle 12 saat boyunca elleriyle ölümlerini

yüzünü gündeme taşımak, kukla medya içinde biraz zor. Çalışma Bakanlığı Müfettişlerinin de konunun üzerine gidenlere "Bu konuyu fazla kurcalamayın, ihracatımız fazla" demeleri, aba altından sopa göstermeye benziyor. Ama bunlara rağmen (hatırlarsanız) "Tavukların Kahramanı", sözde tarafsız hatta ezilenin tarafıymış gibi görünen, ama sadece reyting kaygısıyla program yapan Uğur Dündar da ARENA programında ölüm atölyelerini konu etmiş ve sözde duyarlılığını göstermişti. Fakat her zamanki gibi bu duyarlılıkların da arkası gelmemiş. Hatta bu durum işverenlerin yeni bir stratejiyi uygulamalarına neden olmuştu. Hepsi atölyelerini bu programların yayınlanmasından hemen sonra kapatıp geçici atölyeler yöntemini geliştirmişlerdi. Şirketlerden toplu aldıkları işleri 15 günlüğüne kiralandıkları mahsen tabir edilecek dükkânlarda, işçileri iş bitene kadar çıkarmayarak ölüm kamplarını oluşturmaya başlamışlardı. Daha da kötüsü bu yöntemin işe yaradığını gören işverenler işçi tipini de değiştirip takiplerinin yapılamayacağı. Rumen ve Azeri işçilerin pasaportlarını alarak çalıştırıp buralarda bir nevi tutsak işçi halinde yaşamaya zorunlu kılmıştı. Kot taçlama işi hakkında seslerini duyurmak ve uğradıkları haksızlıklara karşı mücadele etmek için işçiler çalıştıkları resmi tekstil şirketlerinden davacı olmuşlar, gayrimisli olan şirketler içinse hiçbir şeyin yapılamayacağını düşünüyorlar. Resmi şirketlerde ise sigortalı ya da sigortasız diğer işçilerin çoğu davalarda arkadaşları için şahitlik yapmaktan korkuyor. Çünkü patronları onları işten atma tehdidiyle korkutuyor. Ama onların mücadelesi yasadan aman dilemek değil, bu ölüm atölyelerinde çalışan milyonlarca işçinin hasta olup, ölmemesi ve bu gidişatın engellenmesi için gündem yaratılabilmek. Yani kısacası bu düzenin tekerine çomak sokmak istiyorlar.

ölmeye yazılı adamlar kot reklamlarındaki artistlere hiç benzemiyor..

hastalığına yol açıyor. Bu hastalık aslında maden işçilerinde görülüyor. Tünel, yol yapımında, döküm işinde çalışan işçilerde rastlanan klasik madenci hastalığı. Hastalık çok bilinmediğinden doktora gitmiş hasta işçilere, ilk önce tüberküloz teşhisi konulmuş. Bu hastalıkta akciğer filmindeki görüntü, tüberküloza benzer çünkü. Bilinen silikozis hastalığı; en az 10 yıllık bir çalışma sonrası, silika içeren kumun veya tozun solunmasına bağlı olarak ortaya çıkan yavaş seyirli bir hastalık. Hastalık aynı zamanda akciğerdeki koruyucu mekanizmaları zayıflattığı için verem geliştirme riskini artırabiliyor. Solunan toza karşı vücut savunmasının verdiği cevaba bağlı olarak akciğerlerde fibrozis denilen bir çesit katılaşma oluyor. Belli bir dönemden sonra hasta işçi işten ayrılsa bile hastalık ilerleyebiliyor. Hastalık ölümlerine sonuçlanıyor. İlerlemiş hastalığın ise şu an Türkiye'de bilinen bir tedavisi yok. Çok zor olsa da akciğer nakli yapılabiliyor fakat Türkiye'de henüz gerçekleştirilen başarılı bir akciğer nakli de yok. İşçilerin çoğu doğru dürüst yürüyemiyor, koşamıyor. Bu insanlara hastalandıktan sonra 60- 80 YTL gibi bir maaş bağlanıyor, ama bunu almak çok zor, hatta mümkün değil. İşçiler sigortasız çalıştırıldığı için çalıştığını bile ispatlayamıyor.

Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü ölmüş, 2'si ölmek üzere...

Kot atölyelerinde işçiler günde ortalama 12 saat çalıştırılıyorlar. Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü öl-

soluyorlar.

Tekstil sektöründe çimdiye kadar 10 bin işçi bu işte çalıştırılmış. Binlerce işçi hastalık tehdidi altında yaşıyor. Sadece Bingöl'ün Karlıova ilçesinin 300 haneli Taşlıçay köyünde neredeyse her evde bir silikozis hastası var. Hastalığı teşhis edilmemiş ise milyonlarca işçi ya çalışıyor ya da yanlış teşhis ile hastalıkla pençeleşiyor. İstanbul'daki üç büyük göğüs hastalıkları hastanesinde bu yıl 150 den fazla hasta yatmış. İstanbul'da tespit edilen ölüm sayısı 30 den fazla. Oysa ki konuşduğumuz kot işçilerinden öğrendiğimiz hasta ve ölen işçi bundan kat be kat fazla.

Şirketler işçilerin ölüm reçetesini yazıyor

Sadece İstanbul'da değil; Sinop, Tokat, Bingöl, Siirt, Erzurum, Zonguldak, Çorum da da kot taçlama sonucu bu hastalığa yakalanan çok sayıda işçi var. İşçiler köylerinden kalkıp geldikleri İstanbul'da gurbetçi olarak bu işi yapıyorlar. Konuştuğumuz işçilerden biri; "Köyümüzden yılda 30 asker gönderiyoruz. Son üç yılda gönderdiğimiz 30 askerin 20'si çürük raporu alıp geri geliyor" diyor. İstanbul'da ise Sultançiftliği, Kağıthane, Gaziosmanpaşa, Küçükköy, İkitelli, Halkalı, Alibeyköy semtlerinde kot taçlama atölyeleri var. Kot taçlama küçük atölye işçisi gibi yansıtılmaya çalışılıyor, ama bu atölyeler Lewis, Mavi jeans, Collezione, Adil Işık gibi çokuluslu katil şirketler için de çalışıyor.

Türkiye ihracatında önemli bir payı olan bu sektörün iş

Bizim de destek amaçlı mahkemesine katıldığımız davacı işçilerden Mehmet Bekirbaşak bu konuda aktif mücadele edenlerden biri. Bakırköy adliyesinde 4. duruşması gerçekleştirilen Mehmet ustanın hikayesi kendisi gibi olan binlerce işçiyle aynı. Genç yaşına rağmen silikozis hastalığı nedeniyle akciğer yetmezliği yaşayan Mehmet usta normal tempolu bir işte bile çalışmıyor. Bir buçuk yıldır işsiz olan, yedi çocuklu ve kirada oturan Mehmet usta ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için pazarlarda maydonoz satıyor. Mehmet ustaya destek için gelen kot taçlama işinde çalışmış Hamza ise şu an yaya kuruyelik işinde çalışıyor. Sağlığına zararlı olduğu halde çalışmak zorunda olan Hamza arkadaşlarına sonuna kadar destek olmak istiyor. Yine gördüğümüz Mehmet usta ya destek vermek için mahkemeye gelen Hasan'ın ise hikayesi başka. Aynı evde aynı hastalıktan mağdur ikinci kişi. Kendisi de ikizkardeşi de silikozis hastası. Bir arkadaşlarının silikozis hastalığına rağmen başka sektörde bir işyerinde çalışması esnasında akciğer patlaması neticesinde ani ölümü sonrasında Hasan ve kardeşi "çalışmaktan" korkmuşlar. Evine katkıda bulunamamanın ve babasının işçi emeklisi maaşıyla geçinmek zorunda kalmanın sıkıntısını yaşıyor. Kendisinden daha zor durumda olan arkadaşlarının yanında onlara destek olmanın önemini düşünerek kendi durumunu önemsiz sayıyor. Hepsinin ortaklığı tek şeyse bu haksızlığa karşı koymak, kendileri gibi olan arkadaşlarıyla dayanışmak ve başkalarının da bu işten mağdur olmalarını engellemek istemeleri. Mehmet ustanın bir sonraki duruşma tarihi 16.10.2008 de olacak.

Öksürük, nefes darlığı, yorgunluk ve de ölüm... Üzerinize giydiğiniz taçlanmış kotların işçilere maliyeti bunlar...

Bir devrin utancı/utanmazı Melih GÖKÇEK ve yedi cediti

Hani derler ya kelimeler kifayetsiz, tam öyle bir durum şu anda yaşadığımız. Nasıl yazsak nasıl toparlasak, ne desek -acaba desek mi- ne yapsak diye kara kara düşündük. Baktık dünyada bu kadar kendinden emin ve bunlarla orantılı olarak bir o kadar pişkin, hayatını Ankarayı yiyip bitirmeye adanmış bir "şey" yok. Bir Adam bu kadar mı terbiyesiz olur?

Edepsiz lafının bu kadar yakıştığı bir şey yoktur herhalde. Evet evet, doğru tanımlama edepsiz olmalı bu adam için. Edepsiz yoksun anlamında, görgüsüz de diyebiliriz.

Aklınıza ne gelirse diyebilirsiniz. Hitabet yeteneği bu kadar gelişmemiş bir MG'nin bu kadar oy alması gerçekten hayret verici. Resmen kandırıyor milleti; sürekli yalan bir hali var adamın. Sürekli yanlış durumda. Yalancı yahu, yalancı adam. Adamdaki pişkinliğe bak; bu rezilliği açıkladığı ilk basın toplantısında gayet edepsiz ve pişkin bir şekilde anlattığı şeylere bakın. Ankara'ya suyu 21 gün önce vermiş de kimsese söylememiş, çünkü kötü niyetli kişiler varmış ta tertemiz, içilmesinde hiçbir sakınca bulunmayan güzelim Kızılırmak suyunun anti propagandasını yapabiliyoruz. Akla bak... Zekâ küpi. Bir de buna anlatırken almış yanına bir bardak su içti. Su içti. Su içti.

İriliğini ispatlıyor aklı sıra. Daha doğrusu boğazına kadar battığı için kendini temizliyor. Böyle adamlara madrabaz denir, hileci anlamında. Tavla oynarken zar tutarlar, "zar elle tutulur sen nerelen tutuyon ki" derler. Neyse; Bir sonraki basın toplantısında bardaklarını sayıya iki olmuş; sanki çok içerse inandırıcılığı artacakmış gibi... İçti gene iki bardak su. Ha bu arada her seferinde sudaki zararlı madde miktarında söylemlerini azaltma oluyordu. Ama başka iddialar da ortaya çıkıyordu. Mesela ilk gün sudaki sülfaat oranı tartışma nedeniydi. MG Almış eline 3 şişe Avrupa Birliği suyunu "bakın" diyor. "Bunlar Avrupalıların içme suları... Sudaki sülfaat oranına bakın (göremeyeceğimiz şekilde kameralara gösteriyor) bizim musluk suyunun 100 katı sülfaat var adamlar içiyor bakın... Ona binayen ben de bizim musluk suyunu içiyorum. Daha taze ve daha az zararlı" (o da ne demekse). İki arada bir derede içti gene suları. Valla bardağı yiyecek sandım iki yudumda bitirdi koca bardağı. İlerleyen günlerde sülfaatin yerini arsenik aldı. Meğerse bizim musluk suyu arsenik de varmış, sülfaattan daha tehlikeli olarak... Bu sefer MG'nin büyük oynaması gerekiyordu. Araştırma yapmış hangi şehrin suyu arsenik var diye. Zekâyâ bakar mısın? Yanına yandaş arıyor yani adam. Bir sonraki gösterisi evlere şenlikti. Sinirlerimiz bozuldu gülmekten. Almış arkasına belediyenin adamlarını vermiş ellerine üç dört pankart, İzmir'in içme suyu arsenik var diye yazıyor pankartlarda. İzmir'in suyu... İzmir'in CHP'li belediye başkanı İzmir halkını zehirliyor ey ahali suyunun İzmir'e sahip çıkın. Yav İzmir'in kavakları var ya... neyse... bu sefer MG olayı iyice abartmış elinde koca bir sürahi dolusu su var. Zannettim ki başını falan yıkayacak. İçti hepsini... yuh dedim. Şöyle bir mantık yürüttüyü adam. Aslı böyle değil ama böyle olduğuna varsayalım. "Dünyanın en pis suyu bile arıtılır. Bunu bilmemek cahilliktir (diyene bakın). O yüzden Kızılırmak suyu da arıtılır." Mantık böyleyse o zaman şunları da rahatlıkla sormamız gerekir ve cevabını almamız gerekir.

Nasıl yani? Kızılırmak suyu aslında dünyanın içilmesi gereken en son suyu ve sen bunu arttırdığını söyleyip, 21 gün habersiz olmak üzere 2,5 ay boyunca bize içirtip, şerefin üzerine yemin edip evinde de bu suyu içtiğini söylerken evinde hiçbir arıtma cihazı bulunmadığının da taahhüdü bahsettiğin o şerefin içinde mi? Bu yaptığı gösteriler inandırıcılıktan o kadar uzak ki çaresiz bir adam takliti mi yapıyor acaba diye düşünmekteyiz. O kadar da alt bilince oynayacak değildir diyip MG'nin taklitten ibaret olmadığını söyleyebiliriz. 15 yıldır Ankara'yı yiyen MG'nin artıklarının oğlu O. G. YIYECEK MİŞ. Oğlunu Keçiören için hazırlıyormuş da oğlu Keçiöreni beğenmeyip Çankaya'yı istiyormuş. Alsın alsın, Çankaya'yı alsın ben evimin oraya koca bir hoca heykeli artık ne hocası olduğu duruma göre değişir, birde şöyle fısıkiyeli yanarı dönereği bir köprü altı parkı istiyorum. Kızılırmak suyunun isminin değiştirilmesini komisni bir ibare olan kızıl yerine uygun bir ifadenin getirilmesini istiyorum. Yahu şöyle diyelim ben Kızılırmak suyuındaki sülfaatin zıvırın zıvırın artıtlık olsun diye sürahi sürahi su içenlerin en ufak hücrelerine içlemesini istiyorum ben kaos istiyorum...

KÖYLÜLER CAMİİ DEĞİL TİYATRO İSTEDİ

İslamın potasında eritilerek Sünnileştirilmeye çalışılan Alevilik iktidarın saldırısına uğramaya devam ediyor. İzmir'in Urla ilçesine bağlı 12000 nüfuslu alevi köyü Bedemler'e cami yaptırma isteyen devlete yanıt yine köylülerden geldi: "Buraya cami değil tiyatro yaptırın." Köylülerin tiyatro ile olan ilişkisi ise 1936 e kadar dayanmaktadır. 1963 te kendi emekleriyle yapımına başladıkları ve 1969 da tamamlanan Türkiye'nin de ilk köy tiyatrosu olma özelliğini taşıyan 150 kişilik tiyatro salonu halen aktif olarak hizmet vermektedir. Oyuncular yine köylülerden oluşmakla beraber köylüler canlandırdıkları karakterler ile anılır. (ayrıca ölmüş olan köylülerin mezar başlarında Julyet Zeynep, Mişon Emmi, Palet, Koca Hala vb. lakaplar yazmaktadır)

İktidarın olduğu her yerde ve zaman diliminde kendine benzemeyeni değiştirme/dönüştürme çabaları en bilindik iktidar hilesidir. Ancak kendi iktidarlarını zenginliklerini vs. korumak için yaptıkları Anayasadan bile bihaber olan hükümet anayasasının 2. maddesinde geçen "Türkiye Cumhuriyeti Laik Bir devlettir" ibaresinden hareketle değil herhangi bir yere cami yaptırmak, Havra Sinagog ve Kilise gibi herhangi bir dini yapıyı oluşturmaya bile kendilerince yasaklanmıştır.

KRAL VE SOYTARI

(Sahnenin ortasında bir taht vardır. Bir kral ve bir soytarı sahne açıldığında gözükür. Kral sinirli sinirli bir İleri bir geri yürümektedir. Soytarı da onun gibi yürümekte ve o ne yaparsa aynısını yapmaktadır. Sahne açıldığında arkada bir bebek ağlaması duyulmaktadır. Ses giderek alçalır ama duyulmaya devam eder.)

Kral - Taklit etme beni. Soytarlık yapma!

Soytarı - Nasıl yapmam? Bu benim işim.

Kral - Ne biçim soytarısin sen, bir çocuğu güldüremedin. Hâlâ ağlıyor.

Soytarı - Teyessüf ederim. Mesleğimle ilgili şakaları hiç kaldıramam. Herkesin meslek yaşamında zık zaklar olabilir. Hatırlatırım ki bu sarayı on yedi yıldır ben güldürüyorum.

Kral - Demek ki artık vaktin dolmuş. Bu sarayda vakti dolanlara ne yapılır iyi bilirsün.

Soytarı - Senin vaktin ne zaman doluyor?

Kral - Beni vaktim dolmaz! Ben kralım!

Soytarı - Komuş ülkeye yaptığımız savaşta kaybettiğimizde ben sana, sen ne biçim kralısın, senin vaktin dolmuş, demiş miydim? Hem hatırlatırım; binlerce askerimiz öldüğünde seni gene ben neşelendirmiştim. Bir saat içinde bütün kayıpları unutturup, bütün üzüntünü yok etmiştim.

Kral - Ben kaybetmem! O ülke de bir sürü kayıp verdi o savaşa. Sonra da barış imzalandı.

Soytarı - Evet. Toplu mezarlıkta iki kral bir araya gelip barış imzalamıştınız.

Kral - Ölümlerimize saygı göstermeliyiz.

Soytarı - O yönünü kesinlikle takdir ediyorum.

Soytarı - Sen takdir edemezsin. Sen soytarısin! Senin için eğlendim.

Soytarı - Çok yoruldum. Biraz tatile ihtiyacım var. Buralardan uzaklaşmam, kendi kendimle kalmam gerek.

Kral - O zaman sana hemen güneyde bir zindan ayarlayalım. Ne tatili! O odada ağlayan çocuk bu ülkenin gelecekteki kralı.

Soytarı - Hangi gelecekteki?

Kral - Büyüdüğü zaman kral olacak.

Soytarı - O büyüyene kadar ben kral olabilir miyim!

Kral - Ne münasebet! Haddini bil. Bu tahta oturmak kolay mı sanıyorsun?

Soytarı - Zor mu?

Kral - Zor tabii.

Soytarı - Niye, üniversite diploması mı istiyorlar?

Kral - Hiç komik değilsün soytarı. Bu tahta ancak kral soyundan biri oturabilir.

Soytarı - Öyle bir soy mu var?

Kral - Var tabii. Benim büyük büyük babalarım kraldı.

Soytarı - Onların babası?

Kral - Onlar da kraldı.

Soytarı - En babası?

Kral - O henüz kral olmamış olabilir.

Soytarı - Demek ki benim en büyük babam da soytarı değildi. En büyük babam zamanında kral yoksa soytarı da yoktu. Bu durumda en büyük babalarımız eşitti.

Kral - Eee?

Soytarı - Demek ki aslında biz de eşitiz. Senin en büyük baban değil de benim en büyük babam kral olsaydı, senin en büyük baban da soytarı olabilirdi. Yani şu an benim yerimde sen, senin yerimde ben olabilirdik.

Kral - Ne! Sen benim en büyük babama soytarı mı dedin?

Soytarı - Hiç öyle şey olur mu?

Kral - Olmaz.

Soytarı - Senin en büyük baban kral soyundandı.

Kral - Evet.

Soytarı - Sen de kral soyundansın.

Kral - Evet. Ben bir kralım.

Soytarı - En büyük baban seni görse gurur duyardı.

Kral - Tabii ki. Ben güçlü bir kralım.

Soytarı - Benim en büyük babam da beni gör-

seydi, senin en büyük babanı bulup...

Kral - Anlamadım!

Soytarı - Yağasın büyük babalar!

Kral - Yağasın!

Soytarı - Bu tahta ancak güçlü birisi oturabilir.

Kral - Bu tahta ben oturabilirim.

Soytarı - Her şeye gücü yeten, her şeyi yapabilen bir kral. Kral soyundan bir kral.

Kral - Yani ben.

Soytarı - Evet sen. Bütün ülke krallarını bilek güreşinde yenebilirsin.

Kral - Yenerim!

Soytarı - At üstünde altı metre gidebilirsin.

Kral - Giderim!

Soytarı - Her şeyi yapabilirsin.

Kral - Her şeyi yaparım!

Soytarı - Birtek şey hariç.

Kral - Neymiş o bir tek şey?

Soytarı - Soytarlık. Bir kral asla soytarlık yapamaz.

Kral - Bir kral soytarlık yapamaz.

Soytarı - Evet. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir kral soytarlık yapamaz. Demek ki bir soytarı bir kraldan daha güçlüdür.

Kral - Bu ne haddini bilmezlik!

Soytarı - Sinirlemen hemen. Sen dedimin mi bir kral soytarlık yapamaz diye?

Kral - Evet, ben dedim.

Soytarı - Kabul et. Senin yapamadığın bir şeyi yapıyorsam ben daha güçlüyüm.

Kral - Sen nasıl benden daha güçlü olabilirsin?

Soytarı - Senin yapamadığını yaparık. (Kendi kafasındaki şapka'yı gösterir) Bunu giymek o tahta oturmakdan daha zordur.

Kral - Hayır. Hiç kimseden daha güçlü olamaz. Ben her şeyi yapabilirim.

Soytarı - Soytarlık?

Kral - (Bir süre düşünür) Onu da yaparım. Ben her şeyi yaparım.

Soytarı - Soytarlık yapamazsın.

Kral - Yaparım.

Soytarı - Yaparım.

Soytarı - Yani benim yaptıklarımı yapabilir misin? Bu şapka'yı giyip beni güldürebilir misin?

Kral - Güldürürüm tabii. Sen yapabiliyorsan, ben de yaparım.

Soytarı - Hadi canım!

(Kral bir süre soytarının şapkasına bakar. Soytarının şapkasını alır, tacını çıkartarak o şapka'yı takar. Soytarı da kralın tacını takar. Kafalarındakini değiştirir değiştirmez formları terser döner. Kral soytarı, soytarı ise kral olmuştur. Yeni kral heybetli bir şekilde tahta oturur. Yeni soytarı ona bakmaktadır.)

Soytarı - Haydi güldür beni.

(Yeni soytarı bir takım komik hareketler yapar. Yeni kralın yüzü asktır.)

Soytarı - Beğenmedim. Beni güldüremiyorsun. Vaktin doldu anlaşılın. Bu sarayda vakti dolanlara ne yapıldığını iyi bilirsün. Muhafızlar! Alın bu soytarı'yı güneyde bir zindana kapatın.

Kral - Affedin beni kralım. Çok daha iyi neme-ralarım var. Sizi güldürebilirim.

(Soytarı muhafızları tarafından dışarı çıkarılır)

Soytarı - En büyük babam beni görse gurur duyardı.

(Çocuk ağlaması oyunun başındaki gibi yükselirken sahne kararır. Biter.)

Gökhan Korkusuz

Daatma GENDINI

DUYUP DA İNANAMADIKLARIMIZ

Melih Gökçek ODTÜ'yu yıkacak

Kısa bir süre önce ODTÜ rektörü Ural Akbulut ile Ankara'nın içme suyundaki Arsenik miktarı konusunda kıyasıya bir tartışma yaşayan Ankara Büyükşehir Belediyesi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Kampüsü'ndeki bazıları çeyrek asırdır bulunan 45 bina için "uygulama imar planı, yapı ruhsatı ve iskân belgesi bulunmadığı" gerekçesiyle 1 milyon 800 bin YTL para cezası kesti. Belediye, kaçak yapıların mevzuata uygun hale getirilmemesi durumunda yıkılmasına karar verdi. ODTÜ Rektörü Akbulut da "Yıkabiliyorsa gelsin yıkılsın. Melih Gökçek kaç yıllık başkan. Bu üniversite 50 yıllık bir üniversite" diyerek resti çekti.

Gendini Der ki:

Melih 15 yıllık başkan, sen kaç yıllık rektörsün diye sorarlar dikkat et. Bu biiiiir! Yıkar. Vallahi yıkar billahi yıkar. Yıkamazsa yağar, yağamazsa yağlar, yağlamazsa yavş... Bu ikiiii! Feki, sen bilmiyor musun bu adamda zırnık utanma yok. Utanmaz adam olarak namı var bu adamın. Ayrıca sende çok üzerine gittin adamın. Senin suyunda arsenik var, var sülfat var diye. Hak ettin sen bunu. Bu üüüü... Ayrıca adam haklı. Gözün başın oynuyor senin. Adam almış sizin ordan "su temizdir" raporlarını hem semiriyor hem sömürüyor bi güzel, sen de yok öle rapor diyorsun. Raporları inkâr emen Kızılirmağı tazıran son damla oldu herhalde... Sen kimsin bi adam temiz olan bir suya pis diyorsun. Cahil adam... Böyle yıkarlar evini başına işte... Bu döööört. Dön de göbeğini ört bu da beş.

TRT Spiker Bulamadı

TBMM'de tartışmalı bir oturum sonrası kabul edilen yasayla Kürtçe kanal çalışmalarına başlayan TRT bir yandan teknik alt yapı çalışmalarını sürdürürken, diğer taraftan da Kürtçe bilen kadro arayışına girdi. Ancak alınan bilgiye göre, kanal için yürütülen çalışmalar istenilen özelliklere sahip personel bulunmadığı için yavaşladı. İyi derecede Kürtçe bilen, entelektüel, sicilli temiz ve sabıkasız olmayan sunucu arayan TRT, istediği özelliklerin hepsini barındıran bir kişi bulamayınca sorunu kurum içinde çözmenin yollarını aramaya başladı. Doğu

ve Güneydoğu'da çalışan personel arasından sunucu olabilecek kişileri tespit etmeye çalışan yetkililer, sunucu sorunu çözümler çözülmez yayın çalışmalarının hızlanacağını kaydetti.

Gendini derki:

Bulsa şaşardım. Yokunda Türkçe bilen sunucu bile bulamayacaklar. Hem entelektüel olacak, hem sicilli temiz olacak hem de sabıkasız olmayacak... YUH!!! Ulan zekâ küpleri, çok değil bundan 5 yıl önce memleketle anadilde eğitim isteyenlerin sicilinin içine ettiler. Hepsine sabıka kaydı yaptırıldı. Kürtçe bilen entellektüelleri devlet politikası olarak ezdiler. Şimdi de hem entel, hem Kürt, hem temiz hem de sunucu buluyorsunuz öylemi. Siz o kafayı değiştirin. Sizin sicilli bozuk diye ayırdığınız "O" insanların "O" bozuk sicilleri benim nazarımda onur madalyalarıdır. Sizin temiz olan sicilinize ise bir kova gübre ancak yeter. Galiptir bu yolda mağlup dedikten sonra şunu da söyleyim; zaten "sicil" dediğimiz şeyin kendisinin "sicil" bozuktur. Anlamadınız değil mi cahiller sizi... Siciliniz bozuk olsaydı anladınız... Sizi sicilli temiz cibilliyetsizler sizi...

Nedim Gürsel'e Davası

Fransız yayımcısıyla Anadolu gezisi sırasında ifade vermek için apar topar İstanbul'a getirilen yazar Nedim Gürsel'in "Allah'ın Kızları" romanı hakkında soruşturma başlatıldı. "Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge bakımından farklı özelliklere sahip bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik" suçlamasıyla başlatılan soruşturmanın kendisini şaşırttığını ve üzdüğünü belirten Gürsel şunları söyledi: "Türkiye'nin demokratikleştiğini hep söylüyordum. Şimdi kafamda bir soru işareti uyandı. Çünkü din de eleştirilebilir. Böyle bir özgürlüğümüz var. Teokratik bir devlette yaşamıyoruz, laik bir cumhuriyette yaşıyoruz. Allah'ın Kızları'nın amacı dini eleştirmek değil."

Gendini derki:

Dostlarım, anarşistler beni taklaya getirip hiç olmayacak bir gece yaşadılar. Başta 'Allah müstahak'ınızı versin emi, gece gece ne maçı evladım!' dedim. Ben artık yaşlandım. Dilaver'in aklına uyup tee gece yarısına maç almışlar. Beni zorla hakem yaptılar. Hakem de ne hakem. Dediğim hiçbir şeyi yapmadılar, çaldığım hiçbir dedüğü sallamadılar. Denildiği kadar var, tam yamyam olmuş bunlar. Topu gördü mü deliye dönyörlor bir kere. Halı saha dediğiniz 40 bilemediniz 45 metre ama dar ettiler bana dar. Efendim bunlar iki takım çıkarmışlar: biri 'Yamyamlar' diğeri 'Vandallar'. Kişinin kendini bilmesi gibi az rastlanırlar bir irfana sahipler. İki takımın terkinde de yeterinden fazla genç irisi top delisi mevcut. Meseleleri pek öyle döktürmek değil, zaten öyle olsa da zaman ve mekân buna pek müsait değil. Aman allahım o da ne? Sahada bir fırtına esiyor. Bu Horoz Haydar'ı kim izlese bildiği ne varsa unuttur. Adamda her numara var. Sahada ne dolaplar çevirdiğine kimse bir anlam veremese de vurduğu gol oluyor mübareğin. Biçare kesicisi Tolga da sık sık tekme tokat girişmek zorunda hissetti kendini. Ben görev bildiğimi çaldım ama bir şey farketmedi.

Horoz'un varyetesinden fırsat bulunabilen dakikalarda hepsi kendi meşrebince fule, rövaşata, vole, dripling mripling ne varsa denediler. İlk defa gördüğüm numaralar da mevcuttu arada. Topsuz alan kralı Ferek tavuk kovalar gibi kovaladığı zavallım futbol topunun yeri geldi üstüne bastı, yeri geldi austa çıkmak üzereyken koy-vermeyip, onla bir yumak olup saha duvarında onulmuş dedikler açtı. Pank bir çocuk var EA Sports'un, Konami'nin grafiklerinden daha şekilli şerefsizim. Doksana da yapıştırıyor ayağına geleni. Kafasına sıçtığımin Cavcav'ı yok Allahtan ortaklıklarda. Tatil yapmıyor adam, yaz boyu "köle pazarına yeni bünye bulmam lazım" hesabı fellik fellik dolayıyor halı sahaları bile. Genç irilerinin en irisi Öbeliks Golyat parçaladığı pabuçlarının kendisine kaybettirdiklerine rağmen cüsse çalımı tabir ettiğimiz yöntemle muhtelif defalar ensesindeki üç adamla ve miskete çevirdiği topa beraber kaleye girdi. Öbeliksın ardından baktım, yer yer halıyı da yerinden kaydırmış. Total futbol denen icadın gayet gayretli icracısı Total Retçi Deniz'le, benim yaratıcım Fatih'in hamleleri de oyunun gidliğini pek değiştirmede. Horoz Haydar, kankası Kara Murat'ın kendine tahsis ettiği geçici otonom alanlarda maçın oyuncusu olarak ııldarken, Ork Cihat da benim kıymetli bacanağım Bahti'nin uzun, ara bilemem paslarını 'Vandalar'ın hesabına gol olarak yazdı. İkisinin saçları da birbirinden uzun hatta benimkilerden de uzun adaş Ali'leri ben mütemadiyen birbirine karıştırdım. Kolaysa gelin siz karıştırmayın, kolaysa siz gelin bu oyunun içinden çıkın. Gol atmayan kalmadı. Bana çarpan toplar bile gol oldu, saymadım saymadım...

Çüşşş. Tamam, ben buna inanmadım. Hakikaten inanmadım. Ulan Allahın Adamı, Bu kadar "demokrasi" yanlısı bir parti iktidardayken, "samimi" bir şekilde cetelerin, darbelerin üstüne korkusuzca gidebilen böyle ak mı ak pür-i pak bir parti iktidardayken böyle bir şey olabilir mi? Demokrasi geldi memleketle demokrasi nedir bey. Heheheheheeyt... Demokratilerde her şey eleştirilebilir. Yani Dünüyevi olan her şey eleştirilebilir. Ama dini değerler ne yazık ki dünyevi değerler içinde sayılmıyor. Ruhani şeyleri eleştiremezsiniz nedir bey. Demokrasiye aykırı bir kere. Demokrasi sizin de belirtiğiniz gibi laik cumhuriyet demokrasisi. Ve böyle bir yönetimde devleti demokrasinin bir parçası şeklinde görüp onu dahi eleştirebilirsiniz ama dini asla... Çünkü din başka dünya devlet başka dünya "Ne tanrı ne devlet" bambaşka... Gelelim sorunuza. Siz her ne kadar amacım eleştirmek değil deseniz de amacımın ne olduğunu daha önce Hrant'ı yargılayan ve yüce Türk milleti adına karar veren yüce Türk yargısı anlayabilir. Bunun bilincinde olun ve size bir tavsiye vermeme izin verin. Soruşturmada şöyle söyleyin belki bir yardımcı dokunabilir. "Efendim karşınızda her ne kadar dik durmaya çalışsam da mahkeme mimarisi ve heybetli cübbeniz karşısında her türlü eziliyorum". Yani onun sizden büyük olduğu izlenimini verin ve şöyle devam edin. "Sayın Başbakanımız RTE beyin geçen her fırsatta ısrarla belirttiği üzere bu ülkenin %99 müslüman". Hakim "Eeee!!! Yani!!!" diyerek moralimizi bozmayacak tarzda izin vermemeyi ve ısrarcı bir şekilde devam edin. "Benim diğer tarafta olduğumu yani %1 lik kısmında olduğumu farzederseniz, şöyle bir sonuç ortaya çıkıyor. Ben hangi akla hizmet %1 lik kısmı %99luğa karşı kışkırttım ve siz hangi akla hizmet beni bununla suçluyorsunuz. Şayet suçlama bu ise -ki besbelli bu- böyle ise, bu lafızla kargalar dahin güler hatta onlar bile bir taraflarıyla güler." Evet Sayın Nedim pek bi kadın. Böyle söyleyin. Eğer anlamazlarsa adını verin, sallamazlarsa bana söyleyin ben de sallamazsam ALLAH yolunuzu açık etsin.

AKP'lilerden Baykal için dua

16. Malatya Fuarı'nın açılışı nedeniyle verilen yemeğe, Eker, Daşöz, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ile çoğunluğu AKP'li yaklaşık 150 kişi katıldı. Yemeğin ardından, Darende'nin Yenice beldesi Belediye Başkanı Mehmet Yücel, sofrada dua yaptı. Davetliler ellerini açıp "âmin" diyerek duaya katılırken, Yücel sözlerini "Allah, Deniz Baykal'a da akıl fikir versin" diye bitirdi.

Gendini derki

Sizin de belanızı versin... yav siz de misket kadar beyin yok mu arkadaşlar. 150 kişilik bir ziyafet veriyorsunuz, dedüğünüzde yemediğiniz kimbilir nerde, hatta bir Melih Gökçek eksik orda, muhtemelen şarkıcı türkücü de vardır, yemeğe katılan 150 kişinin 150 si de birbirinden akıldır, ama yetmiyor size ve siz "daha" diyorsunuz, iktidarın hırsı bürümüş gözünüze besbelli, aklınız sıra espi de yapıyorsunuz. Ama buna akıl vermesi için, uğruna yapmadığımız bir şey bulunmayan, inancınızın bu yılaşık esprinize alet ediyorsunuz. Siz var ya siz... Çürümüşsünüz baştan aşağı, tepeden tırnağa. Baykal'ın daha da beter olmasını temenni ettikten sonra Madem bu kadar tebbissün sever insanlar var etrafta benim duama da amin derlerse Müslümanlıklarına zeval gelmez herhalde. Haydi Hep Birlikte... DG-Baykaldan beter olarsınız inşallahaaaaah AMİİİİİİİİİİİ!

Fatih Terim'in Maaşına zam

Euro 2008'de gösterilen başarının ardından Fatih Terim'e %100 oranında zam yapıldı. Böylelikle Terim'in maaşı 300 Bin YTL'ye yaklaştı. Daha önce Fatih Terim'in maaşına yönelik bir tartışma başlatan DTP milletvekili Sırrı Sakık'a "benden bir tane var onlardan 550" diyen Terim'in maaşı kamuoyunda yoğun bir biçimde tartışılmıştı...

Gendini derki:

Pey! Akla bak akla. Kendisinden bir tane varmış. Suç yalnız bunda değil. Bunu imparator yapan dangalaklarda... Bana gelip "İmparator Daatma" deyin. size gülemeyen yerlerimle güller geçirim. Bundaysa, bi kurum bi eda ki sormayın. Dünden hazır İmparatorluğa. Marlon Brando mübarek. Aç tavuk hesabı. Marlon Yoksa bu var; yersenin... Geçelim... Ahali'nin Kara Çocukları'na gelelim... Bu ahalinin peşinden Kurtuluş Parkı'ndaki top sahasına varacağım derken, çöpten define ayıklayan deli kadının 9 köpeği önlümü kesti. Az kaldı dokuzunu da ısırtıp Ahali'ye haber olacaktım...

Total Retçi Deniz ÖZGÜR: "İktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş olur"

rastlıyoruz, köşe yazarları tartışıyorlar: direniş mi sivil itaatsizlik mi? Senin kanaatin ne? Vicdani/total reddin bir direniş mi olduğunu düşünüyorsun yoksa bir sivil itaatsizlik eylemi mi?

DENİZ: Öncelikle vicdani/total reddi bir sivil itaatsizlik eylemi olarak değerlendiriyorum. Ama şöyle bir şey var, karşılaştığı tahakküm biçimlerini bir şekilde sorgulayan, bundan rahatsız olan, etrafındaki adaletsizliklere gözlerini kapatamayan insanların zaten direnişe yazgılı olduğunu düşünüyorum. Özellikle iki yüz yıldır kapitalizmi, modernizmi tanımış, bir şekilde bundan etkilenmiş, bunun zararını görmüş ve az da olsa sistemin işleyişi hakkında bir fikre sahip insanlar için direniş bir mecburiyet. En azından ben böyle görüyorum. Sivil itaatsizlik, direnişin belli biçimlerinden, belli görünüşlerinden biri; şenlikli muhalefet gibi...

Öte yandan vicdani/total red üzerinden bilinen, şekillenen anti-militarizmin psikolojik bir tutum olarak değerlendirildiğini de biliyoruz, işte dış dünyanın gerçekliği karşısında anti-militarizm duygusal bir tepki olarak görülüyor. Şunu söyleyebilirim, yeni bir dünya ortaya çıkarmak için mücadele

bilinir oluyor artık yayınlar, yapılan haberler ya da basın açıklamaları yoluyla. Akın Birdal, meclis kürsüsünden bir çağrı yaptı "bu konuya eğilir misiniz?" diye. Sen retçilerin "görünür olma"ları, reddi gündemde tutmaları meselesinde ne düşünüyorsun?

DENİZ: Şimdi aslında şöyle bir şeyi ortaya koymak gerekiyor. Vicdani red kavramını önce bir sorunsallaştırmalıyız. Vicdani red tutumu, içindeki 'vicdan' kavramı nedeniyle belli bir bireyselliğe, bir ahlaki tutuma gönderme yapıyor. Bu da hareketin güçlü bir

tahakküm ve hiyerarşi eleştirisi, aynı zamanda ve en önemlisi bir kapitalizm eleştirisi. Çünkü devlet, ordu gibi baskıcı aygıtlar bana göre kapitalizmin belli amaçları için işlev gören mekanizmalardır. Bu nedenle anti-militarizm, perdenin arkasındaki her bir gizli parçayı ortaya çıkarmak için, ordu, devlet ve kapitalizm arasındaki ekonomik, politik ve kültürel bağları çözmek için son derece önemli bir mücadele alanı...

Öte yandan vicdani red gittikçe daha fazla yasal haklarla anılmaya başlandı. Bizim meseleyi bu yasalık zemininden de çıkarmamız gerekiyor. Şöyle ki, yakın bir zamanda profesyonel ordu oluşumuyla karşı karşıya kalabiliriz. Devlet bir manevrayla vicdani reddi yasallaştırabilir. Eğer biz hareketi anti-militarist bir zemine oturtamazsak, bu manevra karşısında güçsüz kalabiliriz. Nitekim vicdani red, Almanya'da yasallaştığında, karşılığında sivil hizmet dayatıldığında, devlet bunu bir ayırıştırma mekanizmasına dönüştürdü. Vicdani reddini açıklayanlar neticede askerlik yapmak istemeyen insanlar, bu tarafıyla zaten orduya herhangi bir hizmet veremeyecekler. Dolayısıyla ilk elden vicdani retçileri ayıklaştılar. Ordularını daha profesyonel insanlardan oluşturdu. Vicdani retçileri de birebir orduya olmasa da ihtiyaçları doğrultusunda sivil hizmete aldılar.

Şu an baksarsak vicdani red, hareket de diyemeyiz aslında bir inisiyatif söz konusu henüz, retçiler içeri alındığında insanların bir araya gelip karşı çıkış sergiledikleri bir alan. Hani çok da güçlü olmayan bir tarafı olduğunu görüyoruz, vicdani retçilerle sınırlı kaldıkça. Örneğin, bizim sivil hizmet konusunu bir sorun olarak ortaya koymamız gerekecek. Gerçi bu coğrafyada, vicdani red genel olarak sivil hizmeti reddeden bir karaktere sahipti. Ama bizim bunu çok daha fazla gündem etmemiz, bir ilke olarak belirginleştirilmemiz gerekiyor. Bu anlamda aslında vicdani red bir ferretuar, anti-militarizmin bir parçası sadece...

AHALİ: Doğru mu anlıyorum, şöyle bir şey mi? Bende kavramsal karşılığı şu, bireysel bir özgürlük mücadelesi bir bakıma, vicdani özgürleştiriyorsun ama bunun için toplumsal bir iş birliği gerekiyor. Bu da bizim daha önce bildiğimiz ilkelere birisi. Politik mücadelemiz, değişim istencimiz varsa yani, birlikte özgürleşme kaygımız varsa,

vicdani tutumu hareket ilkesi haline getirmenin yollarını bulmalıyız. Herhalde bunu kastediyorsun?

DENİZ: Evet. Neticede vicdani red tutumu bireysel bir sorgulamaya neticesinde ortaya çıkan bir olgu, kararı bu şekilde veriyorsun. Ama bunu politik bir karaktere bürüyüp kamuya paylaşmanın bir anlamı var.

AHALİ: Çalışıyor musun? Bir işten para kazanıyor musun? Bir üniversiteyi bitirdin mi?

DENİZ: Bir üniversiteye kaydettim şu an. İstanbul üniversitesi antropoloji bölümündeyim. Beş yıldır hala birinci sınıftayım. Bir işten para kazanmıyorum. Bir iki ay önce bir işte çalışıyordum, ayrıldım.

AHALİ: Nasıl işler bunlar, geçici işler mi?

DENİZ: Geçici işler. İşte, daha çok hizmet sektöründe çalıştım. Daha önce otelde temizlikçiydim. Sonra bir barda garsonluk...

AHALİ: Nerede yaşıyorsun?

DENİZ: İstanbul'da yaşıyorum.

AHALİ: Red açıklamaya ne zaman karar verdin? Aklına ne zaman düştü? Bu süreci biraz anlatır mısın?

DENİZ: Total red açıklamaya karar vermem bu senenin başında olan bir şey, ama anaerşi düşünceler ve pratikle tanıştıktan sonra zaten anti-militarizmle de doğrudan ilişki halindeydim. İşte 2003 yılından bu yana. Aslında bu yılın başına kadar red açıklamayı düşünmüyordum. Askere tabi ki gitmeyecektim ama red açıklamamın mücadele etmemi engellemesini istemiyordum. Neticede belli şeylerden alıkoyman gerekiyor kendini. Bunları yaşamamak için açıklamayacaktım. Ama bu yılın başında böyle bir karar verdim. Bunu belli bir eylem alanına dönüştürmek gibi bir düşüncemiz vardı. Özel olarak vicdani retçiler gününde açıklamayı düşünmüyordum aslında. Bu da Halil'in (Savda) yönlendirmesiyle oldu. Uzun bir zaman koymuştum önüme. Bir kaç arkadaşla birlikte bunu daha da çoğaltmak daha fazla retçilerle açıklamak için, kaç kişi olursa artık. Daha etkili kılmak için bu eylemi. Halil'in isteğiyle de dünya vicdani retçiler gününde açıklamaya karar verdim.

AHALİ: Vicdani/total red bir direniş biçimi, militarizme karşı. Bu hareket Türkiye'de bilinir oldukça, görünür oldukça belli tanımlamalar oluştu, bunlar dilin içine daha çok yerleşmeye başladı. Artık gazetelerde

verirken, sergilenen karşı koyuşları, şenlikli muhalefet, etkisiz muhalefet, psikolojik tutum gibi tanımlamalarla eleştirmenin direnme biçimleriyle de kaybolmaya yüz tutan bir dünyanın son çırpınışları olarak değerlendiriyorum.

AHALİ: Vicdani Red tanımlaması daha çok

politik zemine oturmasının önünde bir engel teşkil ediyor kanımca. Bizim, bu nedenle bu harekete anti-militarist bir perspektif kazandırmamız gerekiyor. Çünkü çoğunlukla vicdani red, kamuyunda bireysel, ahlaki, dini ilkelere nedeniyle askere gitmemekten ibaretmiş gibi algılanıyor. Halbuki anti-militarizm, bir devlet eleştirisi, ordu eleştirisi,

"İktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş olur"

AHALİ: Başkalarının vicdanına dokunmak için birkaç şey gerekiyor. Görünür olmak gerekiyor ya da daha fazlası. Ama bizim gördüğümüz, uzaktan yakından takip ettiğimiz, dilde fark ettiğimiz şöyle bir şey var. Bir hava oluşmuş, vicdani retçiler sanki söyle olmak zorundaymış gibi, her tür şiddetten aade, kendini arıtımış aıla mertebesinde, peygambersi bir duruş; muhtemel ki milyonlarca insan tarafından böyle algılanıyorlar, retçiler de bilerek ya da bilmez-yerek böyle bir havada oldukları zaman buna prim veriyorlar, bir açmaz oluşuyor. Peki, sence vicdani/total retçi olmak, anti-militarist olmakla şiddet kavramı arasında doğrudan bir bağ var mı?

DENİZ: Ben bunların arasında doğrudan bir bağ olduğuna düşünmüyorum. Anti-militarist olmak şiddet karşıtı olmak anlamına gelmiyor. Bu aslında az önce söylediğin peygambervari yaklaşıma da denk düşen bir şey hani kendini dünyanın bütün olumsuzluklarından arındırarak bireysel bir duruş üzerinden yükselmek hayatı dönüştüren bir zemine karşılık gelmiyor bana göre. Ama bu şiddet taraftarı olduğum anlamına da gelmiyor. Fakat hani burada şiddetin kimin elinde tekelleştiğini, kimin bunu kullandığını, hayatımıza uyguladığını görmek önemli. Sonuçta öz savunma gibi bir durum söz konusu olabilir, bugün polisin kullandığı şiddetle onun karşısında attığın taş arasında bir fark olması gerekiyor, bu orantısızlığı görmek gerekiyor. Şiddeti politik bir yöntem olarak önerdiğim için değil, ama yaşadığımız hayat içerisinde belli koşullara maruz kaldığımız için bir şekilde bununla karşı karşıya kalabiliyoruz. Belki şiddetle farklı bir ilişki geliştirebiliriz. Deleuze'un çok sevdiğim bir sözü vardır, 'İktidar hayatı hedef aldığında, hayat iktidara direniş

şimler, vicdani red kavramına yeni mecralar açıyor. Vicdani red kimsenin tekelinde değil. Dolayısıyla herkes istediği nedenlerle askere gitmeyebilir. Bunların hepsi bir zeminde buluşmak zorunda değil. Ama bu yaklaşımları anti-militarist bir konuşma oturtmakta en azından ben zorlanıyorum. Aynı şekilde, birisi askerlik yapmak yerine sivil hizmeti öne çıkaran bir açıklama yapsa bunu da kendi anti-militarizm anlayışıyla bağdaştıramam (bu dayanışmayacağıma anlamına gelmiyor

elbette). Örneğin yakın bir zamanda ABD'den birisi "Irak savaşına katılmam ama Afganistan'a giderim" gibi bir açıklama yaptı. Bunu nereye koyabiliriz, bilemiyorum. Şunu söyleyebiliriz: bu coğrafyadaki hareket halinde olan savaş karşıtlarının, anti-militaristlerin, vicdani/total retçilerin, hareketin daha fazla duyulması, kamuoyunda bilinir olması, retçilerin çoğalması adına, anti-militarist tavırdan yoksun bu tür yaklaşımlarla ilişki halinde, dayanışma halinde olması hareketin karakterini zayıflatıyor.

AHALİ: 'Sivil ölüm' hukuki bir kavram. Sence red açıklayanlar bu kavramı kabul ederek mağduriyeti de kabul etmiş oluyorlar mı? Sonuçta mücadele tercih edilen bir şey. Bu mağduriyet dilini de terk etmek gerekiyor mu? Yaşam biçimi elbette zorlaşacak, ama tercihlerinin sonucunu yaşamıyorlar mı? Sen ne düşünüyorsun?

DENİZ: Ben, 'sivil ölüm' tanımını kabul etmiyorum. Bu, 'sivil ölüm'le anlatılmak istenen koşullarla zaten her anlamda karşılaşıcağım. Ben zaten bu sorunlarla, zorluklarla yüzleşirim, bunun karşısında durabilirim düşlediğim yaşamın değerlerini şimdi yaşadığım dünyada yaratabilirim. Bu bakımdan, bana yapılandırılmaya çalışılan bu mağduriyet dilini kabul etmiyorum. Sadece total red açıklaması olmakla maruz kalacağım bir durum değil bu. Sonuçta sadece bir retçi değilim. Vicdani/total red, direnme alanlarından sadece birisi.

AHALİ: Son olarak söylemek istediğin, eklemeyi düşündüğün bir şeyler var mı?

DENİZ: Öncelikle Ahalî gazetesinin son sayıda ele almaya çalıştığı vicdani retçilerin görünmesi meselesini olumlu ve verimli bir adım olarak değerlendiriyorum. Meseleyi zenginleştiren bir bakış açısı sunuyor, her ne kadar kullanılan dili ve bazı ifadeleri eleştirsem de ("militarizme günlük gösterin" gibi). Biraz da 'militarizm', 'militarizm' eylemleri üzerine bir şeyler söylemek istiyorum. Birkaç yıldır düzenlenen militarizm festivalleri hem kendi içinde anti-militarist eylemliliğin eşik atılmasına neden oldu, hem de eylem ve söylem biçimiyle şiddetten, şiddetin dilinden arınmış, yaratıcı, şenlikli direnişin örneklerini sergiledi.

AHALİ: Ağına ve yüreğine sağlık. Teşekkür ederiz.
DENİZ: Ben teşekkür ederim.

Deniz ÖZGÜR'ün 15 Haziran Dünya Vicdani redçiler günün de okuduğu Total red metni:

TOTAL REDDİMDİR!

Ben, Deniz.. Ailemin koyduğu ve T.C.nin verdiği kimlikteki biçimiyle Ramazan Akgün.. Okuyacaklarınız, aklımı, vicdanımı ve öfkemi birleştirdiğimde ortaya çıkan iç sesimin sözcüklere ve cümlelere dökülmüş yansımalarıdır.

Savaş üzerine, militarizm üzerine, militarizmin, ilkokulda giydiğimiz bir örnek kıyafetlerden, koştığımız, konuştuğumuz için yediğimiz dayaklardan başlayarak simgeselleşen özelliği ve bu özelliğinin çocukluğumuzdan ölümümüze kadar yaşamımızı nasıl bir cehenneme çevirdiği, gündelik hayatımızı nasıl egemenlik altına aldığı ve şekillendirdiği üzerine söylenebilecek yeni bir şeyler var mı bilemiyorum! Ancak söylemek istediğim şu ki:

Dünyayı yaşanamayacak bir yer haline getiren kapitalizme ve onun koruyucusu ve sürdürücüsü olan devletlere ve ordularına hiçbir şekilde itaat etmeyeceğim. Kapitalizmin sürdürülmesi için benden çalınmak istenen yaşamımı, hiçbir kuruma, hiçbir otoriteye teslim etmiyorum, etmeyeceğim. Askere gitmeyeceğim, asker olmayacağım!

Ölümden yana değil, yaşamdan yana olan insanların, hiç kimseyi öldürmek ve hiç kimseden emir almak istemedikleri için yargılanmalarının, mahkum edilmelerinin sorumlusu olarak devleti, özel olarak da ulus-devleti görüyorum. Bu nedenle militarizmin ulusunu da devletini de reddediyorum!

Asker olmak istememem karşısında devletin bana dayatacağı herhangi bir 'sivil' hizmeti de kabul etmiyorum. Ayrıca orduya ve devlete itaat etmediğim için başıma gelebilecek tutuklanma, yargılanma ve mahkum edilme durumlarında karşıma çıkacak olan hiç bir mahkemeyi, adalet organını ve yasaları tanımayacağımı açıkça ifade ediyorum. Ben 'hukuk'a değil, kişisel ve kolektif adalete inanıyorum.

Kapitalizmin ve anti-kapitalizmin, militarizmin ve anti-militarizmin olmadığı bir dünya içindir, verdiğim, vereceğim bütün çaba. Hepinizi, kapitalizmden ve onun türevleri olan aygıtlardan arınmış bir dünyada yaşayabilmek için iradi bir varlık olmaya davet ediyorum! Devletsiz, sınırsız, sömürsüz, silahsız ve cinsiyet ayrımcılığının olmadığı bir dünya için...

Karşılaştığı tahakküm biçimlerini bir şekilde sorgulayan, bundan rahatsız olan, etrafındaki adaletsizliklere gözlerini kapatmayan insanların zaten direnişe yazgılı olduğunu düşünüyor.

olur' bu da hani ister istemez şiddet meselesiyle ilişki halinde olmamızı gerektiriyor. Şiddetle başka ilişkiler geliştirmenin önünde bir engel değil bu. Ama arınmış bir şiddet karşıtlığının, felsefi düzlemde kendini gerçekleştirmiş bir şiddet karşıtlığının bu hayatın içinde çok da bir gerçekliğinin olduğunu düşünmüyorum.

AHALİ: Hukuksal anlamda vicdani red, temel haklarla, ifade özgürlüğü ile birlikte anılır oldu. Meclis kürsüsünden gazetelere kadar konu yasal zeminde ele alınıyor. Sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun?

DENİZ: Vicdani reddin yasalaşması, rahat hareket etmemizi sağlayacaktır. Bize belli bir manevra kazandıracaktır. Bu açıdan yasalaşması olumlu bir adım. Ama sonuçta bizim derdimiz vicdani reddin yasalaşması mı yoksa toplumun demilitarizasyonu mu? Ben bu meseleyi toplumun militarizmden arınması üzerinden alıyorum. Dolayısıyla vicdani reddin yasalaşmasından ziyade toplumun, bizler de dâhil, militarizmle hesaplaşmasını sağlamamız gerekiyor. Bu olgu gündelik yaşamımızın o kadar çok içine işlenmiş durumdaki. Örneğin, milli maçlar yüzünden her günümüz, futbol militanizmimize maruz kalarak geçiyor. Taraftarların askerlerden bir farkının olduğunu kim söyleyebilir? Sevdiğim bahanesiyle insanların öldürüldüğünü, yaralandığını hatta linç edildiklerini gördük, görüyoruz. Bu militarizmle aynı dili konuşmak anlamına geliyor. Yasanın bu konuda söyleyebileceği çok fazla bir şeyin olduğunu düşünmüyorum. Bu şiddetten kurtulmak, gündelik yaşamımızın militarizmden arınmasını sağlamakla gerçekleştirebilecek bir şey.

AHALİ: Yakın zamanda birinin dini nedenlerle red açıklaması ve sadece Türkiye Cumhuriyeti ordusunda askerlik yapmayı reddetmesi ama şeriat devletinde yapacağını söylemesi, bunun gibi tutumlar sence vicdani red hareketine zarar veriyor mu? Vicdani red tanımının dışında mı kalıyor?

DENİZ: Bana kalırsa bu oluşumlar, bu yeni yakla-

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Gününde Anti-militaristler Sokaktaydı!

15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü bu yıl, 'Militürne' adıyla 17 ve 18 Mayıs tarihlerinde biri kapalı vicdani, diğeri ise sokakta yapılan etkinlikler ve vicdani / total ret açıklamasıyla gerçekleştirildi.

Galatasaray Meydanı'nda militarizmi konu alan ve militarizm in kadın ve erkek üzerinde ayrı ayrı olan etkisini içeren bir sokak oyunu sergüldü. Devletler, şirketler ve askeriyece öngörülen dönüğe karşı çıkan, bu toplumsal rutini delen vicdani/total retçilerin askeri birlik, askeri cezaevi ve askeri yarığı yollarından (yolsuzluklarından) nasıl savruldukları da gösterimin içinde yer alan yaşamsal göstergeler oldular.

Galatasaray'da militarizmi şfa eden eylemsel sokak tiyatrosu, İkinci durak olan Beşiktaş'ta da aynı oyunu sergiledi ve günün anlam ve önemini içeren bildiriler okundu.

"...bu dünyada doğduğu andan itibaren ömrü boyunca savaşsız tek bir gün bile geçirilmeyen çağrılarda yaşayan insanlar var. Steril hayatlarının ekonomik düzeni bozulmasını diye profesyonel askerleri savışıyan en humanist, özgürlükçü ve demokrat devletlerin."

Aslında temel mesele, kişinin kendi iradi kararı ile neyi isteyip neyi istemediğini belirleyip, yaşamını buna göre devam ettirmek iste mesidir.

Kendi bedeninin kontrolünü kendi eline almak.

Biri 'yat' dediğinde ona neden yatması gerektiğini neden kalkması gerektiğini neden 'vurması' gerektiğini sormak.

Militarizmin işleyişindeki temel edim olan 'itaat'ın, önce ailede sonra okul sıralarında örüldüğü, fakat özellikle okulda verilen formal eğitimin askeri disiplin tekniklerinden yararlanılarak uygulandığı görüldüğünde, militarizmin organize olarak eğitiminin verildiği ilk yer aslında aile değil okuldur. Aile militarizmin kültürel inşasını örüp çocuğu yedi yaşına getirdikten sonra, sonrası organize edilmiş zorunlu eğitimle beden de çocuk militarist süzgeçten geçirilir ve yirmili yaşlarına geldiğinde askeri kışlaya ayak bastığında aslında önceki yaşamında karşılaşmamış bir sahneyle karşılaşmaz.

Evet, eline silah alır, vurabilir ve vurur (vurmak ister, vurmak zorunda kalır, vur emri gelir). Ama ona zaten çocukken de askeri oyuncaklar alınmış, eline verilmiştir. Ama artık gerçekliğin tam göbeğine gelir. Namunun ucunda bir mermi vardır ve o mermi yerleştirilen (savaş sanayi ile üretilip paketlenip kışlalara sokulan) yerinden çıktığında bilirsiniz ki nefes alıp vermekle olan bir canlın nefes alması 'artık' kesecek, onu öldürecektir. Kimi, niye, ne için öldürdüğünü bilmeden ya da şöyle söyleyelim, o vatan için öldürecekler ya da ölmek için. Ama en nihayetinde ölüm makineleriyle örülü bir askeri organizasyonda kendi iradesi dışında birinin ölüp ölmemesine kendi eliyle sebep olacaktır.

Vicdani/total retçilerin de aslında ilk in yaptıkları ölmenin ve öldürmenin uğraşı olan askerlikte yer almayacaklarını deklare ederek oldukça iradi bir kararın sürdürücüsü olmalıdır. Çünkü kimseye askere gitmek isteyip istemedikleri konusunda bir

yaya dört vicdani retçi daha geldi. Bu yılın başından bu yana, 15 Mart'ta Irak işgalinin 5. yıldönümünde vicdani/total reddini açıklayan Hakan Filizlibay'la birlikte beş vicdani/total retçimiz oldu.

Militürnenin 3 durağı olan Kadıköy Meydanı'nda da oynanan sokak oyununun ardından Eylem Polat, Deniz Özgür, Özkan Kuru ve İbrahim Yılmaz (siyah karga) beraberce retlerini açıkladılar. Bu dört ret metninden Özkan Kuru'nun açıklaması

Vicdani/total redçilerin de aslında ilkin yaptıkları ölmenin ve öldürmenin uğraşı olan askerlikte yer almayacaklarını deklare ederek oldukça iradi bir kararın sürdürücüsü olmalıdır.

vicdani ret, diğer üçü ise total ret şeklinde idi. Bir kadın olarak total reddini açıklayan Eylem Polat:

"...2004 yılında vicdani reddini açıklayan Halil Savda'yı barışta "çürük" sayan, seferberlikte askere çağırılan, kendisiyle çelişen "çürük zihniyeti" reddediyorum. Bütün retçilerle dayanışma içinde olacağımı ilan ediyorum." diyerek, şu an Tekirdağ Saray Kapalı "Cezahapishanesi"ne yatırılan ve 'sosyal kişilik bozukluğu' etiketiyle kendi rızasından verilen çürük raporu ile askeriye'nin başlarından savmaya çalıştığı, görmezden geldiği, reddettiği "vicdani retçi" Halil'e verilen çürük raporunu reddederek zihniyetin çürüklüğüne vurgu yaptı.

Savaşların kapitalizmle olan bağımlı dillendiren, yaşamının çalınmasına karşı çıkan ve bu çalınacak yaşamın kapitalizmle katkısını 'çıkaran' ve insanlığı da çalınan yaşamlarını geri almaya davet ederek kişisel ve kolektif adalet iradi bir yaşama çağırılan Deniz Özgür'ün iş sendiren gelen "yeni" sözler:

"...Savaş üzerine, militarizm üzerine, militarizmin, ilkokulda giydiğimiz bir örnek kıyafetlerden, koştığımız, konuştuğumuz için yediğimiz dayaklardan başlayarak simgesellenen özelliği ve bu özelliğinin çocuklarımızdan ölümümüze kadar yaşamımızı nasıl bir cehenneme çevirdiği, gündelik hayatımızı nasıl egemenlik altına aldığı ve şekillendirdiği üzerine söylenebilecek yeni bir şeyler var mı bilemiyorum! Ancak söylemek istediğim şu ki:

Dünyayı yaşanamayacak bir yer haline getiren kapitalizm ve onun koruyucusu ve sürdürücüsü olan devletlere ve ordularına hiçbir şekilde itaat etmeyeceğim. Kapitalizmin sürdürülmesi için benden çalınmak istenen yaşamımı, hiçbir kuruma, hiçbir otoriteye teslim etmiyorum, etmeyeceğim. A skere gitmeyeceğim, asker olmayacağım! ... Hepiniz, kapitalizmden ve onun türevleri olan aygıtlardan arınmış bir dünyada yaşayabilmek için iradi bir varlık olmaya davet ediyorum: Devletsiz, sınırsız, sömürsüz, silahsız ve cinsiyet ayrımcılığının olmadığı bir dünya için..."

İnsanı olmaksızın öte 'canlı' olmaktan kendi üzerinde tasavvurunu ve isteklerini ortaya koyan İbrahim Yılmaz (siyah karga) insanlığa güdülmek istenilen her türlü sonradan edinilmiş sınıfları da reddederek, bulunduğu yerden tüm insanlığı 'huşu'ya davet etti. 'ben'e yakıştırılmaya çalışılan ve/veya 'ben'in kendine kazandırdığı sınıflar ve kimlikler, insanlar arası ve canlılar arası diyalogu kapatmayı, diyalogu yerine kimlikleri koşturmayı gerektiren aslında kaçınılmaz olarak.

"...Kan üzerine kurulu hiçbir ilişki biçimini, töreyi, cinayeti, savaş, aileyi, akrabalığı, milliyeti kabul etmiyorum. Aynı şekilde herhangi bir ulusun, devletin ne vatandaşım ne de milliyeti. Doğuştan getirildiğini inanmamıza istedikleri ırk, dil, ten, sen, ben, milliyet, erkeklik, kadınlık vb tüm durumların sonradan kazandı-

ğına inanıyorum ve hatta siyahım ve Afrikalıyım, annem İskandinav, babam Kızılderili, kardeşim şizofren, ablam karpuz çekirdeği, komşum Everest Tepesi, dayım guguk kuşu, halam Büyük Okyanus, işim Alp Dağları, dostum Mançurya, kız arkadaşım çay çeşidi, çocukluğum Gandi, mezarım barış, düğüm Filistin, rüyam Kaf Dağı, parklarımız Simurg, Mezopotamya arkadaşım, Anadolu Avrupa, Uzak Doğu dünyanın suyu, Aşa Hint Okyanusu.

İNSAN SA DECE İNSANDIR: Ben de sadece he-

rimizden biriyim. Dünyanın bütün işçileri, çalışmayın, doğanın da uzun bir tatil ihtiyacı var. Dinlenin, tembellik dünyayı değiştirebilir, savaşları durdurabilir, kapitalizmi tarih yapabilir. Emegiñizi satmanın değeriñizi kazanın. Yaşadığımız bir rüyadır, gerçek olan düştür. Kentleri ve işleri terk edin kırlarda sanat yapalım. Kendinize ayırmadığınız zamanların hepsi boş zamandır, boşuna zamandır. Başkası için çalışmayın, kendinizi için ihtiyacınızı kadar çalışınız. Paazertsiz sendromu yaşamaya gerek yok, paazertsiz ve cuma birlikte tatil olsun."

Devletlerce askerlik yaşına gelmiş her erkeği er olarak, işgücü olarak gören zihniyete, "hesaplanmazı yaparken bir ekis yapın" demekte olan vicdani ret tutumunu Özkan Kuru şu şekilde ifade etti:

"...Biliyorum ki ben bunu yaptığım zaman devlet onaylı bir katil veya emir komuta zincirinin bir parçası olmayacağım. Biliyorum ki silah satanlar bir silah daha az satacaklar. Yine biliyorum ki daha az insan ölecek ya da öldürülecek.

...Ben insanım - sivilim - askerlik karışımı - rahattım.

HAZIR OLMAYACAĞIM"

Askeri organizasyonların kapitalizmle olan göbek bağının fark edildiği an, kapitalizmin devamlılığı için tek tek bireylerin yaşamlarından çalınan anlar bütününden beslendiğini, bunu yaparken de bir kültür yarattığını görüyoruz. Bu askeri kültürün adı militarizm. Ama esas itibarıyla kapitalizmin basit bir alışverişi olarak da algılanabilecek olan askeri yapıdaki işleyiş, savaş endüstrisinin ürettiği metallerin tüketiminden başka bir şey değil. Pek i, üretilen onca ölüm makineleri ve aparatları nasıl tüketilecek, sorusunun cevabını verecek olan ve tüketimi gerçekleştirecek ve devamlı kalacak olan şey ise militarist kültürden omurgalarını alıp doğruluyor ve biri, bir başkasına silahını doğrultuyor. Ölüm makineleri bedenleşiyor, ama o makinelerin arkasındaki de makineleşerek bedenleşen bir noktada durarak.

Cephelede, kışlalarda makinelere bekleyen erler neyi beklediğini er geç kendilerine sorduklarında onları ikna eden 'düşman figürü' de yerle bir olabilir. Önemli olan sorulmamış, sordurulmamış sorular sormak. İnsanlığın ortak sorular olduğu gerçekliğini unutturan devlet ideolojisi, insanlığın olası sorularına yine kendisi cevap üretmektedir. Yurtta sulh çabında sulh (ulusta ve uluslar arasında bir barış).

Savaşı tekelinde bulunduran devletler barışı da tekelinde bulundurarak, barışın vicdani, iradi ve fikri kanalları kişiler ve toplumlar için kapatarak, barış kelimesinin anlamını bulandırmaya, zeminini kaydırmaya çalışarak barış tasavvurunu

ulus sınırları içinde var kılıyor ve düşman figürüyle, ölme edimyle koşulluyor.

Koşullanan barışın aslında savaşın bir uzantısı olduğunu söylemek birilerine manasız geliyor. Bulduğumuz zehirde veya coğrafyada sulahtar patlamıyor, sokağımızdan tanklar ve roket atarlar geçmiyorsa, kan akıyorsa "allaha şükür" biz barışçılız demek gibi bir şeye denk geliyor koşullanmış barışın manası.

Uluslar arası değil uluslar ötesi bir barışın var olması adına bir bütün olarak yaşamlarını 'ortaya'

koyan vicdani/total retçiler farklı coğrafyalarda ama yan yana olduklarının çağırısını yapıyorlar. 15 Mayıs'ta Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Berlin'de Türkiye Konsoloslugu'nun önünde çeşitli ülkelerden bir araya gelen anarşist ve anti-militaristler, Türkiye'deki askeri yapının durumunu anlatan, barışın savunucusu ve sürdürücüsü olduğu için tutsak edilen Halil Savda'nın şu anki durumunu açıklayan Türkçe ve almanca bir bildiri okumak istediler. Almanca okunan bildirinin ardından türkçe okunmak istenen bildiri polis engeline takıldı ve grup polisler tarafından dağıtıldı. Ayrıca Türkiye'deki vicdani/total retçilere destek için dayanışma partisi ve belgesel gösterimi organize edildi.

Almanca okunan, Türkçe okutulmayan Berlin'deki 15 mayıs bildirilerinden:

"...Türkiye'de 20 yaşındaki her genç erkek 15 aylık mecburi askerlik hizmetini yerine getirmek zorunda. Devlet ve ordu insanların bedenlerine ve aklına sahip olduğunu ve onları istediği gibi kullanabileceğini iddia ediyor. Bu tahakkümü sorgulama ve buna izin vermemeye hakkı yaşlarda elbette yer almıyor. Sadece ordu doktorlarının bedensel ve ruhsal olarak "boruk" oldukları tespit ediliyor, ellerinde "çürük raporuyla" evlerine dönüyorlar. Ezcümle de bir "çürüklük" sebebi orduya göre."

Lefkoşa'da bir araya gelen Kıbrıs Vicdani Ret İnişiyatı "yurt ödevimiz barış, vicdani ret hakkımız" yazılı pankartla, askere alma işlemlerinin yapıldığı Asal Şubesi'ne yürüyerek basın açıklaması yaptılar.

Dünya Vicdani Retçiler Günü'nde Kıbrıs'da yapılan yürüyüşün ardından okunan basın açıklamasında, "Hayatımızın en verimli yaşlarında bir yıldan fazla süreyi sosyal hayattan kopuk yaşamak zorunda bırakılıyor. Askerlik eğitiminde bizlere, barış içinde yaşamak istediğimizi arkadaşlarımızla düşman olduğumuz anlatılıyor ve bize birbirimizle nasıl öldüreceğimizi eğitim veriliyor" diyerek, Kıbrıs gençlerinin ellerinde silahlarla karşılıklı nöbet tutmalarına bir an önce son vermeleri gerektiğini tekrar belirttiler.

Belki gündelik yaşamında hiç de karşılaşmayacak olduğu ölümcül karşılaşma anlarıyla askeri alanlarda karşılaşmak, kişi için askerliğin yaşamında ne kadar da 'can alıcı' olduğunun göstergesi değil mi? Nihali Ayribir/ argasdi@mynet

sual sorulmamıştır. Onlar bu sorunun sorulmasını beklemeden, birey olarak "ben askere ne koşulda olursa olsun gitmek istemiyorum" demeleridir onları iradi kılan.

Bu yılki Sürdürücüsü Olmalıdır

> baştarafı 1. sayfada

Halil Savda'nın raporunda "barışta askerliğe elverişli değildir, savaşta sefer görev emri alır" deniyorken, Mehmet Bal'ın raporunda ise "savaşta ve barışta askerliğe elverişli değildir" denmiş. İki rapor arasındaki bu ince detayın sebebi muğlak. Savda'nın barışta çürük, savaş halinde sefer görev emri alabiliyor olması, "antisosyal kişilik bozukluğu" tanılarının savaş sırasında geçersiz olabileceği anlamına

gelir mi geliyor? Yani, barış halinde antisosyal yönelimleri olan biri savaşta bir anda sosyal bir cengâver mi oluyor? Pekiyi bu sorunun cevabını, Savda'nın "Kürt" oluşunu ve kişisel tarihindeki politik durumunu düşünerek verebilir miyiz? Kuşkusuz raporu düzenleyen ve varlığıyla psikiyatrinin militarizmle olan ilişkisini ifade eden asker psikiyatrinin böyle bir ayrıma giderek hedeflediği şey hukuksal süreçte açığa çıkacaktır. Ancak, Halil'in "savaşta da barışta da kapitalizm öldürür" dediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Önce (asker olanları dahil) bütün psikiyatristlerin referansı olduğu, Amerikan Psikiyatri Birliği hazırladığı DSM-4'e göre antisosyal kişilik bozukluğunun tanı kriterlerine bir bakalım:

15 yaşından beri başkalarının hakkını hiçe sayma, saldırma ve tutuklanmaya yol açacak eylemlerde bulunma; Saldırganlık ve sinirlilik; Kendinin ya da başkalarının güvenliği konusunda umursamazlık; Sürekli sorumsuzluk; Başkalarına zarar vermiş olmalarına rağmen aldırma, vicdan azabı duymama ve sürekli bahaneler bulma; Manipülatif kolay yoldan para kazanmak isteyen kişilerdir, Başkalarının haklarına hiçe sayma; İçkili araba kullanma çocukları hırpalama sıkça görülür, vö...

Kısacası "sosyal" diye nitelenebileceğimiz normlarla bir bakımdan çelişen ve bu normları ihlal eden bireyler tanımlanmış. Böyle olanca bu tanının genellikle adli psikologlarca tayin edilmesine de şaşmamak gerekir. Adli durumlarda kişinin cezasının infazı yapılır. Kişi, tanıyı nitelleyen/doğrulayan edimlerde süreklilik arz ederse kişinin AKB halinin kronikleştiği gerekçesiyle kişi bu defa kapatılır. Çünkü mevcut düzenliliğin bekasını yasalarla birlikte bütün toplumsal ve politik iletişim ve yanı sıra sistemin diğer aygıtları sağlamak tadır ve burada devreye psikiyatri girmiştir. Kişiyi adli olarak cezalandırmak yetmemiştir. Örneğin "başkalarına zarar vermiş olmasına karşın buna aldırmayan" bir kişi cezaevinde verdiği zarara "aldırın" sorumlu bir bireye dönüşmemiştir. Bu haliyle tehlikelidir ve üretileceği tek şey sorundur. O kişi sosyal yapının sürekliliğine dair üretilen dek kapatılmak durumundadır. Kişi anti sosyal olarak "bozuk"tur. Toplumsal olarak çürüktür. Bu açıdan, Halil ve Mehmet'e uygun görülen bozukluğu tartışmak hiç de makul görünmüyor. İkisinin de Vicdani Ret metinlerini okumak derterinin başkalarına zarar vermeye aldırılmak ya da saldırganlık ve sinirlilik gibi psikiyatrinin tanılarına sığdırmayacaklarını anlamamızda yeterli olacaktır. Bu adamlar ellerine silah alıp ne antisosyal bozukluğu olan bir kişiyi ne bir askeri ne de bir psikiyatru öldürmek istemiyor.

Konuyla ilişkili olanların bileceği, olmayanların ise Ahali'nin 4. sayısını gözden geçirerek anlayacağı

üzere, militarizm teslim alamadığı Halil ve Mehmet'i psikiyatri ve mevcut ideoloji işbirliği halinde, vicdani redçilerin kişiliğini 'resmi olarak' yargılayıp onları böyle teslim almaya uğraşıyor. Çürük raporu ya da elverişli değil raporu militarist ve mevcut ideolojik yapıyla paralel çalışan psikiyatrinin Halil Savda ve Mehmet Bal'ın vicdanlarına ve benlik bütünlüklerine uyguladığı şiddettir. Onların var oluş biçimlerini iradelerini ve en nihayetinde militarist yapıyla olan mücadelelerini devre dışı bırakma girişimidir. Kapatarak baş edemediği vicdanla devre dışı bırakarak mücadele etmeye çalışmasıdır. Bir insanın vicdani iradesini ortaya koyması militarist yapının bütün akılcı sistematiğini bozabiliyor ve diğer aygıtlara baş vurmasını neden oluyorsa bu göz ardı edilemez bir durumdur.

Sorun açıktır. Sorun vicdan dediğimiz şeyin yasalarla, ya da yasaları koyan ülkenin özel koşullarıyla açıklanamıyor olabilir. Kafanız faşist çemberin içinde bedeniniz Avrupa'daysa vicdan sizin için anlaşılır bir şey olmaktan çıkar. Açıkça bedeniniz ve kafanız aynı çemberin içinde girene dek, sorunu hukuki olarak sürüncemede bırakmak istiyorunuz demektir. Hukukçular ya da Psikiyatrlar da kesmezse üfürükçülere kadar yolunuz var demektir.

Sorun bireyin kişiliğinin yargılanabilmesidir. Bir psikiyatrin başkasını yargılama hakkının olmasıdır. Psikiyatri tanı koyarken kişiyi hem toplumsal ve kurumsal yapıda mahkûm eder hem de mevcut hukuki yasalara uymayana gözdağı verir: yasalara uymazsan etiketlenirsin, toplumsal normlardan saparsan varlığının sürdürümezsin. Bunun politik ya da vicdani bir şey olması hiçbir şeyi değiştirmez. Psikiyatrin tanısı tamamen ideolojiktir.

Mevcut ideolojinin yasalarna ve toplumsal normlarına aykırı davranışları isimlendirip etiketlemenin tarihi 18. yy da modernizmle başlar. O dönemler zihni ve algısal değişimi kontrol altında tutamayan devlet mekanizmaları kapatıyordu bir şekilde mevcut yaşam standartlarının dışına çıkmaya çalışanları. Denetim toplumlarıyla birlikte algı kontrol altına alınmaya çalışıldı. Bu gün modernizmin ve uygarlığın doruğunda olan batı toplumlarında ana rahmine düşmeden yaşam tarzı ve algısı belirlenen bir garuh doğdu.

Cooper 60'larda deliği toplumsal düzen karşıtlığı bağlamında politik muhalefete özdeşleştirilmekteydi; "tüm deliler politik muhaliflerdir. Her birimizin deliliği politik muhalifliğimizdir." Bugün iktidarlar kapitalizmin ve militarizmin dışında kalmaya çalışanları ve mevcut ahlaki reddedenleri ve Vicdani red gibi yasak elmalara uzananları isimlendirip yargılayarak bu tespiti doğruluyor. Reddedilen öldürme edimi olsa da...

Arıza Keçiler / AHALI

Ankara ve Van'da Vicdani Retçilere Destek için eylemleri yapıldı.

Van (23-06-2008) - Antimilitarist İnisiyatif, KESK ve İHD üyelerininde aralarında yer aldığı yaklaşık 30 destekçinin katılımıyla 11.00'da bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Aşağıda tam metnini yayımladığımız basın açıklamasını okuyan grup, daha sonra slogan atarak dağıldı:

DUYARLI KAMUOYUNA VE ÖZGÜR BASINA

İktidarların tarihi, zorun ve şiddetin kurumsallaştırılma tarihidir.

Her tarihsel kesitte, kurumsallaştırılan şiddet; toplumsal kurbanlarını üretmeye muktedir bir güç olmayı sürdürmüştür. Devlet olgusu elbette yüklemi, şiddetten bağımsız düşünülemez. Şiddetin örgütlenme kurumu olan modern ordular, devlet tahakkümünün toplumsal dinamikler ve bireyler üzerinde icra edilme mevâleri olmuştur her zaman. Kişisel iradenin ve her türlü özgürlüğün yadsındığı katı hiyerarşiler içinde, bireyin kişiliğinin ezildiği ve örselendiği militarist kurumlar, otoriter kültürün yeniden ürettiği, egemen toplumsal normların bireyin bilincine enjekte edildiği ölüm hücreleridir. Toplumsal bir varlık olmanın rüştü günümüzde askeri itaat kültürünü içselleştirmekten, bir ölüm makinesine dönüşmekten geçmektedir. Gençliğin en verimli yıllarının, hayatın ve hayal gücünün iğdiş edildiği otoriter mekanizmalar içerisinde tüketilmesi, zulmün bekasını sağlamaya yönelik ideolojik bir dayatmadır. Askeri itaat kültürü, iktidarın varlığını birey yahşında sürdürme ve şiddetin toplumsal ahlakla meşrulaştırılma kaynağıdır.

Ordu ve milletin vazgeçilmez izdivacından doğan Türk egemen siyaset kültürü, her bireyin askeri bir cengâver olarak toplumsallaştırılmasını öngörmüştür sürekli. Tek ölünc kaynağı ordusu olan bir devlet geleneğinin, bir korku imparatorluğu yaratmaktan başka şansı da yoktur. Türkiye'deki vicdani retçiler, siyasal ve sosyal yaşamı militarizm ve milliyetçilik çerçevesinde şekillenen, askerliğin "her Türk asker doğar" ifadesiyle biyolojik-ırksal bir özellik haline getirdiği "erkeklik" ve "adam olma"nın askerlik üzerinden tanımlandığı bir ülkede çok zor bir mücadelenin içindedir. Yüz binlerce kişi rapor alma, bakaya kalma, firar gibi yollarla askerlik yapmaktan kurtulma yolunu seçerken vicdani retçiler zorunlu askerliğe cepheden karşı çıkarak, toplumun değer yargılarıyla ters düşmeyi, siyasal ve sosyal yaşamdan kopmayı göze alıp mücadeleye atılıyorlar.

Bu bağlamda, çağdaş ülkeler nezdinde bir anayasal hak olarak kabul edilen vicdani red hakkı, bu topraklarda maalesef telifsiz edildiği an akil sınırlarını zorlayan yöntem ve uygulamaları sindirilmeye çalışılıyor. Osman Murat Ülke, Mehmet Tarhan, Halil Savda, Erkan Ersöz, vb. yüzerce onurlu vicdani retçinin maruz kaldığı insanlık dışı yöntemler bugünlerde ise, asla "Mehmetçik" olmayacağı söyleniyor Mehmet Bal üzerinde deşet verici bir biçimde uygulanıyor. Bu duruma karşı güçlü bir toplumsal refleks gelişinceye kadar, bu tür destek eylemlerine devam edeceğimizi bildiriyoruz.

ÖLDÜRMEYECEĞİZ, ÖLMEYECEĞİZ KİMSENİN ASKERİ OLMAYACAĞIZ.

Ankara (12-06-2008) - Yüksel Caddesi'nde Mehmet Bal'ın Gözaltına alınması ve Halil Savda'ya iradesi dışında çürük raporu düzenlenmesi protesto edildi. Vicdani Red Komisyonu bileşenleri ve 20 kadar anaşist in de Konur sokak boyunca slogan atarak katıldığı basın açıklamasına, Anaşistler, "İtaat Koleleştirir Vicdani Red Özgürleştirir" yazılı pankart taşıdı. Yapılan açıklama da Mehmet ve Halil'in vicdani red süreçlerine ve maruz kaldıkları işkence ve hukuki dayatmalara vurgu yapıldı. Vicdani Red komisyonu üyesi Serpil Köksal'ın okuduğu açıklama sırasında ve öncesinden, "Mehmet Bal/Halil Savda özgürleştiriyor", "Reddet Diren Hayır De Askere Gitme!" şeklinde sloganlar atıldı. Açıklamanın ardından grup gene sloganlar atarak dağıldı.

(AHALI)

ANTİPSİKİYATRİ VE ÖZGÜRLÜK – II

Nihayetinde kahinler bile aklın Kazazedeleridir
G.Deleuze

1. Aklın Ötesinde

Akla duyulan güven ve ona tanınan egemenlik rolüyle, deliliği kapatan, tımarhaneyi kuran modern iktidar arasında içsel bir paralellik, organik bir bağ kurulabilir mi? Tımarhane bahçelerindeki

Rodin'in 'düşünen adam' heykelini delilikle özdeşleştiren bakışın tersine, bu heykel deliliği temsil etmez. Deli, gözden ırak kılınmış, söylemi susturulmuş, cinsellikten ve üretimden dışlanmış, tanıdık olmayan bir hayvanlığın sınırlarına kapatılmış olandır. Onu, hiçbir insani imge temsil edemez; hele düşünmesiyle anlam bulan insan imgesi hiç... Buna karşın 'düşünen adam' aklın kendi sınırlarına dayanır, akıldışındaki aklın varlığını sezer. Devasa bedenine karşın yere yıkılacak olan yüzüne çenesinden kavrar. Belkide ağzını kapatmıştır 'düşünen adam', akıldışı olanı kuran akıl adına. Sözü dilin ve anlam dünyasının dışına atılmış deliliğin, akla ait bir biçim olarak kuruluşunun bedenidir

Kendi normalliğimizin sınırlarına dayanıyor artık düşüncelerimiz. Yüzlerce yıldır sömürülen beden, sınırları üreten ideolojilere meydan okuyor bugün. Onun için ihlal bir sınır deneyimdir.

Rodin'in 'düşünen adam'.

'Düşünen adam'ın 'normal' insan bedeni ise, hayvanlıkla ilişkilendirilen deliliği temsil edemez. Deli bedeni, tahrip edilen, elektroşok ve koma ile tedavi edilen, hacamat edilen, çaklaarla uyuşturulan, sömürülen bir bedendir; üstünde deneyler yapılan hayvan bedeni gibi. Yaşar Çabuklu'nun da belirttiği gibi: İlk modern hayvanat bahçelerinin ve akıl hastanelerinin 19'ya da kurulması tesadüf değil.

Modern 'iktidar teknolojisi'nin mimarisi olan 'panopticon' burada farklı işlemektedir. Deliliği temsil ettiği varsayılan 'düşünen adam' tarafından gözetlenen deliler için heykel 'normal'i temsil ederken, deli olmayanlar için heykel anormali temsil eder. Kapatılanlar için aklın egemenliğini konuşan 'düşünen adam', dışarıda olanlar için deliliğin ötekiliğini susmaktadır. İşte Rodin'in 'düşünen adam'ın ikizlülüğü buradadır; yüzlerden biri 'normal' olana diğeri 'anormal' olana dönmüş olan iki yüz. Modernliğin düalist mantığı ikili karşıtlıklardan kurulu sistemler üretir (akıl-akıldışı, ruh-beden, iç-dış) aynı ikizlülüğü takınıp ve birinci terimleri ikinci terimleri üretmiştir. Akıldışında bir akıl vardı; ama akıldışa bir akıldışı olamazdı, bedensizde var olablirdi ruh Klasik Çağda, dışın içinden bahsetmemize izin veriyordu dil, ama iç'in dış'ı yine dışa varıyordu. İşte akıldışı olmayan olarak akıl, negatif bir düşünüşle tanımlanıyordu. Normal olan kendi normalliğini üzerinden kurduğu ötekiyi ancak egemenlik altına alarak yapılabiliyordu. Bunu. Dik duruşuyla insanlığı kazandığı varsayılan homo sapiens için ellerini çenesine dayayıp oturan bu heykel ilk bakışta bir iktidar yitimini çağrıştırmaktadır. 'Düşünen adam' ilk bakışta, normal ve dik duran bir beden karşısında bir kamburun ötekiliğiyle sonsuza kadar eylemsizleşmiş görünmektedir. Oysa sedyeye yatırılmış, bir makineye bağlanmış, kesilmiş ve yakılmış deli bedeni karşısında egemenlik simgesidir oturmaları. Nasıl ki, normal olanın dik duruşu kamburun karşısında otorite olarak var oluyorsa, yatırılan, düzleştirilen deli bedeni karşısında oturan bu beden egemendir. 'Düşünen adam'ın gözleri, karşısında ayakta dikilen normal için bir utancı, gözlerinin baktığı yerde seril deli bedeni içine bir korkuyu ifade eder.

2. Dil ve Şiddet

Deliliğin dili, normal dünyanın maskaralığını açığa çıkarır. Normal dünyanın kendi değerlerini üzerine kurduğu temellerin, yasakların ve ilkelerin kökenindeki yalanları, dildeki şiddeti aydınlatır.

Anormali kuran normal olandır. Sınıflandırmaları yapan, temel tanı gruplarını belirleyen psikiyatrik epistemoloji, nesnesi deliyi ancak bedeninde deneyler yapmak suretiyle, kapatmak suretiyle kurabilirdi. Psikiyatri biliminin önermeleri, ancak beden tahrip edilerek mümkün kılınabilirdi; kendine ait hakikati gizlendiği yerden çıkarmalıydı psikiyatri,deşerek kurulan bir epistemolojisi... Zaten dilde ve anlam dünyasında izbe, görünmez bir yere itilmiş, hayvana yakın bir uzamda tımar edilen bu bedendeki gizleri açığa çıkartmak için Ortaçağ'ın hiç de beceremediği bir söylem, modern zamanlarda gelişmeye başlamıştı. 17'yy Büyük Kapatılma'ya tanıklık etmişti. Dilencilerin, aylakların, suçluların, delilerin kapatılması üretim sürecinin ve çalışmanın dışındaki insan gruplarının kapatılmasıydı. Kapitalizm doğuyordu. 18'yy ise delileri tıbbi bir ilgyyle fark etmişti. Hümanizma, delilerin suçlularla aynı kurumlara kapatılmasına karşı çıkıyordu. Psikiyatri kendi laboratuvarlarını, klinik gözlemleri ve bakışı, 'tedaviyi' keşfediyordu. Hapishane, suçun ıslahı ideolojisine dayanan bir söylem içerisinde suç'u üreten tımarhane de tedavi ettiği bedenlere deli'yi keşfediyordu. 19'yy'da deli, bir 'akıl hastası' olarak karşımıza çıkıyordu. Aklın ilkeleriyle örgütlenecek bir hayatın bir korku nesnesi olarak akıldış'ına ve akıl hastasına her ihtiyacı vardı. Dil, içerisinde hiyerarşilerin üreyebildiği, temsillerin çözülebildiği, bedeni sömürgeleştiren söylemlerin de gelişebildiği bir uzam. Bugün söylemlerin kimin üzerine ve hangi kabbüllerle kurulduğunun büyük önemi var. Örneğin, psikiyatrik söylemde delilik asla konuşamaz. Ağzından çıkanlar saçmanın sınırlarına sınırlanmıştır. O, dilsizleştirilmiş olandır, kendi ve dışındaki dünya hakkında ancak sanılara sahip olabilir. Oysa bu sanıların bir kısmının edebiyatın ta kendisi olduğu keşfedildiğinde hemen başvuru kavram bilinçdışı olmuştur. Yine de delilik hakkında söylemde bulunulan bir şeydir ve onun gerçeklikle bağını yitirdiği varsayılır.

'Düşünen adam'ın ağzını bu şekilde kapayan, onu söylem alanının dışına atan homo sapiensin becerikli elleri şiddetli doğuruyor. David Cooper şöyle diyor: "psikiyatride şiddetten kasdedilen apaçık bir şiddet değil, diğerlerinin ya da akıllı kişilerle deli olarak nitelendirilen kişilerle yönettikleri örtülü şiddet ve böylece bu kişilerle karşı ilişkileri suçtur. Psikiyatri, akıllı kişilerin çıkarılmaları ya da görünüşteki çıkarılmaları temsil ettiği süreç bu

böyledir. Gerçekte psikiyatride şiddet, her şeyden önce psikiyatrinin şiddetidir".

Deliliği nasıl nitelendirdiğimiz, onu dile ait uzamda nasıl konuşlandırdığımız büyük bir sorun. Laing deliliğin, ego'dan kendiliğe doğru bir yolculuk olduğunu söylüyordu. Akıl tarafından ıssal edilmiş deliliğin anlam dünyası üzerinde, olumlu tüm varoluş biçimlerini açından bir şiddet var. Eger şizofreni ile 'tehlikeli kişi'yi aynı örgüde düşünen bir söylemden bakarsak, sorabileceğimiz tek soru 'tımarhaneler olmazsa delilerin kendilerine ve topluma dönük şiddeti nasıl engellenecek' gibi tehlikeli bir soru olur. İşte bu bakış, tam da örtük şiddeti yaratan bakıştır ve normal olmanın getirdiği iktidarla kurulu.

Evet, elimde tuttuğum şeyin kalem olmasıyla, benim ona kalem demem arasında hiçbir zorunlu bağlantı yoktur. Psikiyatrik tanıdaki deliyle deli arasında da yoktur, Nietzsche'nin deliliğinin keşfetmesi gibi dil ile gerçekli arasında da...

3. İhlal

Psikiyatri profesörü David Rosenhan ve arkadaşları isimlerini değiştirdiler ve bazı sesler duyduklarını belirterek kliniklere yardım çağrısında bulunurlar. Kliniklere yatırılan 'sahte hastalar' kliniğe yatırıldıktan sonra hasta rolü yapmayı bırakırlar ve 'normal' insan davranışları sergilemeye başlarlar. Buna karşın hastane psikiyatristleri onların iyileştiğine bir türlü ikna olmaz ve sekiz araştırmacı 7 ile 52 gün arasında kapatılırlar. Hastaneden ayrıldıklarında sahte hastaların bir kısmına şizofreni teşhisi konur ve hepsi etiketlenir. Rosenhan deneyini bir raporla yayınladıktan sonra, Amerika'daki kamusal psikiyatrik örgütlenme birçok eleştiriyeye maruz kalır. Rosenhan akıllı olanla deli olanı ayırlabileceği, belirlenebileceği objektif bir ölçütünü psikiyatride varolmadığını altını çizer. Tımarhaneden çıkıktan sonra yayınladığı makale 'deli mekanlarda akıllı olmak üzerine' başlığını taşır. Rosenhan'ın deneyi akıl ile akıldışı arasındaki sınırnın sahteliğini apaçık ortaya çıkarır. Nasıl ki normal olan akıllı rolüyle toplumdaki ontolojik meşruluğunu sağlıyorsa, delilik rolüne zorlanan kimsede ancak normalin sınırlarında hukuki meşruluğu elinden alınarak, cinsellikten dışlanarak kurulu. Cooper delilik ve toplumsal rol üstüne şöyle der:

"Akıl hastası olarak damgalanmış kişi hasta rolü yapmak zorundadır. Bu rolün aslı boyun eğmedir. İnsanın dışında oluşan ve onu kendi metodlarıyla değiştiren bir hastalık düşünelim. Hasta bu durumdan kendi gelişimine bağlı olarak etkilenir ve değişir. Hastalık sürecinin somut bir cismi haline gelir ve hiç kimsenin tasavvur edemeyeceği biçimde bu süreçte acı içinde katlanır. Kişi, somutlaşarak hastalığının bir objesi haline gelir ve bunlara katlanmak zorunda kalır".

Kendi normalliğimizin sınırlarına dayanıyor artık düşüncelerimiz. Yüzlerce yıldır sömürülen beden, sınırları üreten ideolojilere meydan okuyor bugün. Onun için ihlal bir sınır deneyimdir. Sadece anormal olanın normali ihlal etmesiyle değil, normalin normalliğinden vazgeçmesiyle, kendini ihlal etmesiyle mümkün hale gelebilir özgürleşme...

4. Bir Anti-psikiyatri Deneyimi

İtalya'daki anti-psikiyatri deneyimleri başlangıçta tımarhane reformlarıyla işe başlar. Tımarhanelerdeki yatak sayısı azaltılır, tımarhane şiddete dayalı tedavi yöntemleri terk edilir, hasta'lara yönelik geleneksel tımarhane uygulamaları kaldırılır. Giderek radikalleşen hareket Trieste ilindeki akıl hastanesinin kapanmasıyla ilerler. Salınan hastaların büyük bölümü geri dönmeyiz. Daha sonra hastane, gidecek yeri olmayanların ve bakıma muhtaç yaşlıların kaldıkları bir otele dönüştürülür. Bu arada halkın katıldığı tiyatro etkinlikleri düzenlenerek tecrit edilmiş hastanenin mekansallığı ihlal edilir.

Psichiatria Democratica olarak bilinen hareket psikiyatrinin politik doğasına yönelik bir dizi toplumsal eleştirinin oluşmasını ve 68 hareketiyle diyaloglar kurulmasını sağlar.

İtalya'daki anti-psikiyatri deneyimlerinde Franco Basaglia'nın yürüttüğü pratik çalışmaların ve yazdığı yazıların önemli bir yeri vardır. Basaglia tımarhanenin iyileştirici nitelik kazanmasının değil, tımarhanelerin ne için varolduğunun sorgulanması gerektiğini belirtir.

"hastaya karşı geliştirilmiş bir dizi dalılı budaklı onaylar bütününi değerlendiremediğimiz ve onlara karşı çıkmadığımız sürece, hem bu yaptırımlar bütününi hem de acıların klişeleşmiş olarak ruh hastalığı kavramı içerisinde sıkıştırılması sürüp gidecektir. Tımarhaneyi tümüyle geride bırakmak, eski işletmeyi yenilemek ya da sorunu topluma yaymak değil, her vaka için yaptırımların dikkatlice uygulanması sistemi açığa çıkartmak; böylece bütün toplumsal kontrol mekanizmasını krize sokan bir müdahalenin ilk adımını atmaktır." Tımarhane kapatılanların çoğunlukla sınıfsal bakımdan ezilen kimselerden ve sokaklarda yaşayan, çalışmayan tehlikeli kişilerden oluşması psikiyatrinin politik doğasını açığa çıkarabilir. 20. Yüzyıl, mahallilerin akıl hastanelerine de kapatıldığı bir yüzyıl olmuştur.

İtalya'da 1978'de psikiyatri reformu yasası kabul edilir. Büyük psikiyatrik kliniklerin kapatılması öngörülür ve hiçbir akıl hastasının herhangi bir genel hastanede 15 günden fazla tutulmayacağı belirtilir. İtalya'daki anti-psikiyatri hareketi, gerçekte yaşam alanları üretilebildiği, akıl hastanelerine kapatılan birçok kimsenin psikiyatrik tahakkümü yıkılabileceğini göstermiştir. Delilerin topluma yolum sağlanması için değil ama toplumun kendi normalliklerini sorgulaması ve ötekileştirdiği bir şeyle yaşayabilmeyi öğrenebilmesi adına İtalya'da deneyim bir çok olanaklar yaratmıştır.

Normal ve Anormalin sınırlarını ihlal edebilmek için kendi normalliklerimizi sorgulayabiliriz. Belki de bu sınırları özgürleştirici bir ihlalle açındırdığımızda, ihlalin kendisini ihlal olunabilir; bu da 'düşünen adam' için düşüncenin ve erkekleşimin tahrip edildiği estetik bir deneyim demektir; utançla dolu heykelin çimisinde beklenmeyen bir devrim anı gibi...

sercan çalkı

"oku"duklarınız sistemin canına "oku"mak için yazılmıştır...

"Dönüp dolaşın bu zebani örgütüne geliyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bir kurumdan ne öğrenmeyi beklersiniz ki? Ne beklerseniz bekleyin, resmi ideoloji, ulusal bilinç, askeri, hiyerarşik, kaderci bir disiplin ve sakatlanmış bir bireyler yığınından başka bir şey bulamayacaksınız."

Deniz:

1,2,3,4,5,6,7,8 sene bize öğretilen saçmalıkların sonucunu OKS'de bekliyorlar. Binlerce insanın rekabet ve hürs içinde yarışmaları isteniyor. Ne için? İyi bir liseye girebilmesi için. Tabii bu neye göre iyi?

Daha sonra 8 senenin üstüne bir 4 sene daha ekleniyor ve yine bir sınav giriyorsun, ÖSS ama bu sınavın bir farkı var. Bu sınavdan sonra artık bir meslek sahibi olman bir nevi köleliğe adım atmak insanın geri kalan hayatında boyut atlaması 3 saate bırakılıyor. Ailenin ve sistemin bizden istediği bu. Bu durumda bizim ne istediğimiz ne düşündüğümüz önemsenmiyor ve ÖSS'ye girmeye, bir meslek sahibi olmaya, "Vatanına hayırlı bir evlat ol!" tabirine maruz kalıyoruz. 180 soruluk bir sınav için 1 sene boyunca günde saatlerce test çözmek zorunda bırakılıyor. Derhaneler ve ailemiz tarafından hayatımızdan bir sürü zaman çalınıyor. Buna engel olabiliyoruz ya da engel olmaya çalışmıyoruz. Hayatımızın ve bizlerin başkaları tarafından yönetilmesine neden ses çıkarmıyoruz? ÖSS'ye girdikten sonra sana verilen puana göre bir üniversiteye yerleştiriliyorsun. Ne kötü ki sen yapmak istediğin şeyi bu sınavdan aldığın puana göre seçmek zorunda bırakılıyorsun. ÖSS bizden hayatımızı çalıp patronların, hocaların eline vermek istiyor. Biz bunun bir parçası olmayalım. Bu dünyada eğitim adı altında hayatımızı çalmak isteyenlerin karşısında duralım.

Ali:

Kendi özgürlüğümüzün sembolünü boyarken duvarlara, her daim elinde job ve askeri hapishanede bizi dövmek için bekleyen psikopat mahkumların varlığını bilerek yaşamın baskısı aynı zamanda bizden her türlü, her zaman bir şeyler bekleyen (aynı zamanda işçiler isteyen) kendilerine göre yemeyip yediren, giymeyip giydiren ailelerimiz karşısında mahcup olmamak için çalışan çocuklar, büyükler. Sistem, bizden beklenenler ve bizi bekleyenler hiçbir zaman bıkmadan, usanmadan bizi bekleyeceklerdir. Fakat bizde bir gerçeği çok iyi biliyoruz ki; **ANARŞİZM MÜMKÜN ÇÜNKÜ BEN BİR ANARŞİSTİM.**

Pelin:

Lise son sınıf öğrencileri 15 Haziran'dan sonra "özgür" ve "mutlu" bir 4 yıl geçiricikleri yanılmasıyla rahatlamaya çalışıyorlar. Bütün yıl beylik sözlerle kurulmuş paragrafların beyin yıkama çabalarıyla boğuşan, taraflı tarih anlatımla kafaları karışmış genç insanlar bunlar. Devletin hakim ideolojisine uygun yetiştirilmiş, kalifiye elemanlar. 17-18 yaşlarında gençler. Gençlik yıllarını test kitaplarına gömülerek geçiriyor, üstelik başka bir yerde yine aynı şekilde beyin yıkamalarına maruz kalmak için uğraşıyorlar. "Sus yoksa disipline verirler", "Sus yoksa polise veririm"e dönüşecek sonrası için. Ancak bundan bile habersizler. Yediği içtiği aynı gittirmeyen küçük çocuklar SBS'lerle, OKS'lerle, ardından ÖSS ile önce rakip, sonra düşman haline geliyor. Dinlerin cennet vaatleri gibi, gençlere de özgürlük vaat ediyor. Hepsini seçerseniz eleniyorsunuz, siyasi hayatta çoğunluğu yımayan görüşünüzün silinip gideceği yalını gibi; ki dayatılan daha kolay, sorun çıkarmadan "kabullenmek". Zaten doğru cevap vermek akıl yürütmeye, yorsma değil, soru tiplerini ve çözümlerini, cevaplarını ezberlemeye bağlı. Öğretmenler "bu neden böyle?" sorusuna "çünkü böyle, ösym böyle kabul ediyor" cevabını veriyor. Bu tıpkı "Böyle düşünmelisin çünkü; Atatürk'te, Muhammed'de, Devlet'te, Şirketler de böyle düşünüyor" demeye benziyor. Tarihin objektif değerlendirilmesi gerektiği kitaplarda Tarih'e girişte okutulurken bütün bir tarih tarafı bir alınganlık-gövenizm karışımıyla sunuluyor, Devlet mütemadiyen kendi propagandasını yapıyor. Gençler bilimsel deneylerle tanışacaklarına iki boyutlu deney resimleriyle

bir şeyler kavramaya çalışıyor, çünkü öğretmenlerin dediğine göre "zaman yok". Bir genç ÖSS'de kimyayı kazanıyor, ancak hayatında beher,ölçme kabı görmemiş, ilgisi de yok zaten ancak puanı o bölümü tutmuş. Ayrıca bütün fen bölümü üniversite öğrencileri hem fikir ki ÖSS için öğrenilen hiçbir bilgi üniversitede işe yaramıyor.

Emrah:

ÖSS karşıtı bir yazıyı eline alan insan az çok neler bahsedebileceğini okumadan anlayabilir. Bu yazıda sistemin çürümüşlüğünden bahsetmeyeceğiz. Zaten hepimiz bunu görmüştük. Bizler liseliler olarak bu değerimin nereye su taşıdığını çok iyi biliyoruz. Bu köhne düzende aile ve toplum elbirliğiyle gençliğe gerek maddi gerekse manevi baskı yapmaktadır. Hiç bir seçimimize kulak vermeyen bu yapılar "görmek istedikleri insan" olmamız için yapmadıklarını bırakmadılar. Eleme sınavlarında aldığımız puanlar bunlara prestij olarak dönmektedir. Koşan atlar biz, üzerimize bahis oynayanlar bu yapılarıdır. Haziran ayının gelmesiyle rekabet dünyasının çanları çalmaya başladı. Yarışa hazır milyonlar tek sıra olmuş pavlonlar köpekleri gibi zili bekler haldeler. Zille beraber ağız sulananlar yemeğe doğru koşmaya başlayacaklar, yorulanlar yere düş-

"17'likler Ahiret Sınavı'na girdiler. Bu ahiret sınavından çıkanların hiçbirisi cennete gidemeyecek. Bu sınava girmek zorunda kalmaları, zaten cehennemde olduklarını gösteriyor. Cehennemde haziran sıcak, ÖSS sayesinde daha da çekilmez oluyor. Öğrenci Sindirme Sınavı olarak da bilinen ÖSS neden yapılıyor?"

cek, hırslı olanlar onların üzerine basarak yükseklere çıkacak, sonra ekipler gelip arkadaşileri girdikleri kapıdan dışarı atacak, yorgun ve aç bir şekilde. Bir sene sonraki pasta için idmanlara başlayarak Yemeğe ulaşır ise hepsi aynı bir yerinden yiyecek. Hiç bir şey değişmeyecek, yenen gençlerin yılları, heyecanları ve umutları olacak. Pastayı yiyecekler ise şirketler, devletler ve kravatlı büyük ağabeyler olacak.

Zeynep:

3 saatte 1 kitap bitirilir, 3 dergi okunabilir, 20 gazete okunabilir, 1 miting yapılır, 1 film izlenir, 2 oyun izlenir, İstanbul'dan Ankara'ya gidilebilir, hayatının öyküsü yazılabilir, 1 kere boğaz turu atılır, İstiklal boydan boya 5 kere yürünebilir, örgütlü bir şekilde İstanbul yakılabilir, 2 maç alınabilir, İstanbul trafiğinde geçebilir, arkadaşlarla çay içilebilir, 5 kere okey, 7 kere tavla oynanabilir, 3 albüm dinlenebilir, 1 konser gidilebilir... Oysa devlet "eğitim" sattığı ve tek tiplendirdiği gençlere daha eğlenceli bir şey öneriyor! "Klakson çalmak yasaktır!" Hayatınız boyunca 0 "3 saati" beklerken hiçbir 3 saati yukarıdakiyle yaşamak için harcayamayacaksınız. Sistem bekleme-iş ister, biz beklerken her "3 saat" içinde onlarca insan iş kazasından ölebilir, onlarca insan göz altına alınabilir, onlarca köy yakılabilir, yüzlerce insan öldürülebilir, binlerce kadın kocalarından dayak yiyebilir, Ve biz beklemeye devam edersek, bunlar da olmaya devam edecek. Hayatınızın tek 3 saatinde de devlet en iyi performansınızı bekler. Aksı takdirde 180 soruluk cevap anahtarını aleyhine delil olarak kullanılacaktır.

aday bilgileri

Okan:

Çıldırın, deliren ve 15 Haziran'dan sonrası kapkara olan kocaman bir nesil geliyor. İktidarlar ÖSS ile ehlileştirceklerini sandıkları gençleri vahşiletmeye zorluyor. Tam da bu yüzden çok sınırlıyız. Dışlarını bilemek yetmiyor, duvarları kırmak istiyorum. Yakmak, yıkamak istiyorum. Ben mi deliyim; yoksa böyle bir dünyada sakin duranlar mı? Rahatsızım,"sağlıklı" değilim insan olmanın doğal sonucu olarak rahatsızım! Tecavüze uğradım, ÖSS hayatıma tecavüz ediyor, hem de resmi-legal tecavüz!

Mehmet:

"Akıllı hayvan"ın analitik karşılığı olduğunu iddia eden bir canlı türüne mensup 1 milyon 600 bin kişi 15 Haziran'da Ahiret Sınavı'na girecek. Bu ahiret sınavından çıkanların hiçbirisi cennete gidemeyecek. Bu sınava girmek zorunda kalmaları, zaten cehennemde olduklarını gösteriyor. Cehennemde haziran sıcak, ÖSS sayesinde daha da çekilmez oluyor. Öğrenci Sindirme Sınavı olarak da bilinen ÖSS neden yapılıyor?

A)Aslında bir grup ayrımcılıklı azınlık(sınava girmeyecek olanlar)bu işten sadistçe zevk alıyor.
B)Kalifiye proleter isteyen sermayedarlar kalifiye eğitim kurumlarına sadece en kölece çalışanların girmesini istiyor.
C)Çocuklar rekabetçi, hırslı ve şursuz olsun isteniyor.
D)Bu sınav cehennemden doğal sonucudur.
E)Hepsi ve daha pek çoğu (sadece 5 seçeneğin var ve sadece 1'i doğru)

Doğru cevap: "Edirne" ve "Bu ne biçim gazete yazısı?" diye soracak olursanız, sınava girecek talihli gençlerden biri olduğuma ve hazır olabilmek için günde ortalama 300 adet benzer saçmalıkta soru çözmek zorunda bırakıldığımı, eritilmiş beynimle ve gururlu sunarım. Servis ederim. Bütün amaç bu değil mi zaten? Daha iyi servis eden ve edilebilen nesiller yetiştirmek. Müassır medeniyet seviyesine ulaştığımızdan olsa gerek, hizmet sektörünün nüfusu artıyor. Hiç fark etmez: Mavi yakalı veya beyaz yakalı hatta bahçeçvan pantolonlu, plastik çizmeli veya fileli çoraplı, jartierli... Hepimiz proleteriz. Bilincimizi belirleyen üretim modu, bilincimizi belirleyen üretim modunun ne olduğunun bilincine varmamıza izin vermiyor. Bu yüzden "lumpen" kelimesinin anlamını sordüğüm ankete 150 kişiden 3 tanesi doğru cevap verebiliyor. Bu olay ülkenin en başarılı okullarından birinde gerçekleşiyor. Yeteri kadar "başarılı" değilmiş ki 3 kişi doğru cevap verebiliyor. Ama askerden devşirme eğitim çıkmış, "1980 yılında darbe olmamıştır" gibi radikal ve gerçek dışı bir söyleme kaydığında, sınıfta kimsenin sesi çıkmıyor. Ben dahil! Adam asker, devlet atamış yahu. Dönüp dolaşın bu zebani örgütüne geliyoruz. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bir kurumdan ne öğrenmeyi beklersiniz ki? Ne beklerseniz bekleyin, resmi ideoloji, ulusal bilinç, askeri, hiyerarşik, kaderci bir disiplin ve sakatlanmış bir bireyler yığınından başka bir şey bulamayacaksınız.

Cevat:

Oluşturulan dünyada, oluşumun devam etmesi için pratik yarar adına bilginin insanlara sunulması ve bunun "pazarlanması", bu pazarlanmanın ötesinde kalıpların insanlara dayatılması bir çok özgürlüğün ve doğallığın önüne engel olduğu gibi bireysel özgürlüğe ve bu özgürlüğün pratik hayatta kullanılmasında engeldir. Yüzyıllardır oluşturulan dünya egemenliğini şirketlere vermiştir. Egemenliği ele geçiren şirketlerle devletlerle işbirliği halinde insanları kendilerine köle, sistem putları, koyun ve robot haline getirmişlerdir. Kurumsallaşan bilgi hayatımızda bir avantaj sağlamadığı gibi değerleri empoze etmekte ve sorgulamayı engellemektedir. Amaçları; OKS, ÖSS gibi kazandırmış anda bir başkasının hayatını karartacağı sistemle bizi rekabete alıştırarak oluşturulan dünyayı sağlam temellere oturtmaktadır. Bu üniversitede "çan eğrisi" şeklinde devam edecektir. Uzulüğünü kaybeden insansa paraya ulaşmak için kendini unutarak böylece para için yaşamış şirketlere köle, devletlere iş gücü olacaktır.

Günde on saat çalışıp, yemek araları dışında kafaların işlerinden kaldıramayan, işyerinde birbirleriyle görüşmelerine izin verilmeyen, her türlü insani ihtiyaçları patron tarafından bilmem kaçınıcı plana itilmiş bir sürü işçi toplanmış mağazanın (Praktiker) önüne. Sendikacı olmalarına izin verilmeyen, bu yüzden işlerinden edilen arkadaşları ve kendileri için oradalar. Kendi yasasını tanımayan devletin, anayasal bir hak olarak kendilerine kağıt üzerinde bahsettiği haklarını almalarını sağlayamadığı, sağlamadığı için oradalar. Oradalar da nerede olduklarının farkında değiller.

>>

MÜBADELE DEĞİL MÜCADELE

<< İşçi mücadelesi ilk örneklerinden bu yana hep devrimci olmuştur. Bugün andığımız 1 Mayıslar, 8 Martlar hep o devrimci mücadelenin geriye bıraktıklarıdır. Daha özgür, daha yaşanılır bir yeryüzünü kendilerinden başlatarak oluşturmaya çalışmanın mücadelesidir bunlar. Bugün ise işçi mücadelesinin geldiği durum, işçi mücadelesi diye bir şeyin kalmama-sıdır. Yaşanan istisnai durumlarda dışındadır böylece. Bunun son örneğini 13 Temmuzda Praktiker işçilerinin yaptığı eylemde gördük.

Alana "şehitler ölmez" nidalarıyla giriyor işçiler. "Kendimizi asker uğurlama töreninde zannettik" diyor, haber için alanda bulunan arkadaşlarımız. Şehit kavramının savaşın literatürüne ait olduğunu ve atıkları bu sloganın savaşları sürdürüp, yeni "şehitler" yarattığını farkında değiller.

Savaşlar sürdüğünce egemenlerin varlığını sürdüreceğini ve bu varlığını bedelini de kendilerinin ödeyeceğini çoktan unuttular. Ellerinde, sömürmeleri için yerli ve yabancı her türlü sermayeyle işbirliği yapan devletlerinin dalgalandırdığı bayrak. Sömürüyü ortadan kaldırma değil, sömürüyü azaltma aracı olan sendika, işçilerin haksız yere hırsızlıkla suçlanıp işlerinden edildiği bu durumda elindeki bayrakla meşruiyet arıyor besbelli: "Biz zararlı değiliz. Yaptığımız her şey bu bayrağın her yerde her zaman dalgalanması içindir. Tüm teslimiyetimiz, her türlü tahakküm ve sömürü zincirine tabiyetimiz bunun içindir."

Bir süre sonra, ellerinde yıllardan bu yana taşıdığı işçilerin ve devrimcilerin kanıyla MHP giriyor alana. Sloganlar dozunu artırıyor: "Ya Allah bismillah allahu ekber"

Bu topraklarda faşizmin en belirgin sembollerinden biri olmuş bu parti, kirlenmişliği bu denli ortaya koyuyor. İşçi temsilcilerinin konuşmasına izin vermeyen sendika, kürsüden MHP'ye teşekkür ederek ihanetin kalesi haline geldiğini gösteriyor. Bize görünen ise siyasetin kaypaklık, milliyetçiliğin de alçakların son sığınağı olduğu.

Alternatif

Siyaset kirleniyor her şeyi. İşçilerin geldikleri bu durumda, mücadelelerini kirlenmeden sürdürebilecekleri, tahakkümden kurtulmak için adımlar atmalarını sağlayacak alternatif yapılanmalar arayıp aramadıklarını düşünüyorum. Aradıklarına inanıyorum ben. Etrafları lafazanlıktan başka bir şey yapmayan kepazelerle, faşistlerle, boğazlarına kadar boka battıkları için başları dik yürüyen sendikacılarla çevriliyken, bir an düşündüklerinde, kendilerine sorduklarında bu alternatifini aradıklarına inanıyorum. Bunun için de tek alternatif var: Anarko-sendika.

Anarko-sendikalizm, kapitalist sanayinin kontrolünü ele geçirmeyi değil, sistemi topyekün ortadan kaldırma amaçlar.

Anarko-sendika hiçbir politik partiye bağlı değildir ve hiçbir şekilde iktidar hedefi yoktur. İşçileri sermayeye peşkeş çeken sendikalar gibi iktidara dair bir gücü hedeflemediği için hiçbir güç savaşını içinde barındırmaz. Anarko-sendika içerisindeki hiç kimse korunaklı binaların içinde kilitli kapılar ardında oturmazlar. Hepsi bu tahakküme maruz kalan ve baskı sisteminin ortadan kaldırmayı hedefleyen işçilerdir. Orantısız bir iş ve görev paylaşımı yoktur. Dayanışma ruhu elzemdir. Torna tezgâhı başında çalışan işçi sendikal işlerle uğraşmak için bir süre tezgâhından ayrılır. Belli bir zaman sonra, tezgâhının başına geri döner ve sendikal işleri bir başka işçi gene geçici bir süreyle devralır. Ve ondan sonra bir başkası... Ortada işçilerin birbirlerini dışarıda bırakacak şekilde hedefledikleri bir güç olmadığı için sorumluluk paylaşımı ve devri gönüllü ve sorunsuzdur. Ortak ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda anarko-sendikayı oluşturan işçilerin en hayati çıkar ve ihtiyaçları ise sömürü düzenini temelden ortadan kaldırmaktır. Bu şüphesiz yeryüzündeki her işçinin aslında istediği şeydir.

Anarko-sendikalizme göre, fabrikalar üretim üniteleri olarak toplumsal ilişkilerden bağımsız birimler değildir, tersine, toplumsal kontrol sistemini oluşturan ilişkiler ağının temel parçalarıdır."

İşçiler bu kontrol edilebilirlik, yönlendirilebilirlik ve sömürülebilirlik hâlinde kurtulmak için, ilk başta kendilerini sömürü düzeninin bir kuklası hâline getiren

ve bir kontrol mekanizmasından başka bir şey olmayan sendikalardan kurtulmalıdırlar. Bu sendikaların yerini, işçilerin bireysel inisiyatiflerini önemseyen ve onlara kolektif bir yaşam alanı sağlayan anarko-sendika almalıdır. İşçiler anarko-sendikal bir yapı sayesinde birbir kendileri için karar verecekler ve bunu uygulayacaklardır. Bir arada birbirini yok saymadan yaşama ve ortak ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda karar alıp uygulama deneyimi yaşayan işçiler, tahakkümden ve onu yaratan düzenden bu şekilde kurtulacaklardır. İnisiyatif kullanma ve ortak karar alma sayesinde lidersiz bir yaşamın örneğini ortaya koyacak, böylece efendisiz bir hayatın ilk adımını atacaklardır. Yaşamak ve yaşamlarına sahip çıkarak için kendilerinden ve kendileri gibi olanlarla buluşmaktan başka bir şeye ihtiyaç olmadığını anlayacaklardır. Bu sayede işçiler bir arada, kapitalist sistemin işleme sineği sağlayan endüstriyi ortadan kaldıracaklardır. Kendilerini sömürü düzeninin kölesi hâline getiren makineleri yok edeceklerdir.

İspanya anarşist devriminin fikir/cephe adamlarından biri olan Durutti'ye, "fakat bir harabe yığını üzerinde duruyor olacaksınız." dediğinde, şu cevabı vermiştir: "... Biz hep varoluşlarda ve izbe duvarların içinde yaşadık... İspanya'da, Amerika'da, her yerde sarayları, şehirleri, hepsini yaratan biz işçileriz... Burjuvazi tarih sahnesinden silinmeden önce kendi dünyasını yakıp yıkabilir. Biz yıkıntılardan hiçbir zaman korkmadık. Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdi şu anda bu dünya büyümekte."

Gökhan KORKUSUZ

dönüştürebilmek için... sözümüzü söylediğimiz bir tiyatro

Böyle düzene... diyorlar. Düzene karşı söyleyecek sözleri var. Bunun için bir araya gelmişler. İsimleri, "Böyle Düzene Sokak Tiyatrosu." Böyle düzene, sokak tiyatrosuyla karşı çıkan sekiz on genç ve onlara yol gösteren bir yönetmen. Biz de böyle düzene karşı, sokaktan yükselen muhalif sesi işittik ve gruptan iki kişiyle konuştuk:

Ahali: Gruptaki herkes daha öncesinden tiyatro yapıyordu. Sokak tiyatrosuna yönelmenizin sebebi nedir?

Emrah: Aslına bakarsanız alanlarda, meydanlarda olalım. Tiyatroyu salonla sınırlandırmayalım. O, meydanlara dökülen insanlarla birlikte orada olalım, onların yanında olduğumuzu gösterelim istedik.

Ahali: Yaptığınızı tiyatroyu nasıl tanımlıyorsunuz?

Selim: Hak ve özgürlük mücadelesi için oluşturduğumuz bir tiyatro bu. Sokak tiyatrosu yapmamızın da sebebi bu. Ajitasyon temelli bir tiyatro. Sıvri dilli bir hicivden besleniyor. Var olan toplumsal hareketliliği kendimizce olması gereken toplumsal hareketliliğe dönüştürebilmek için sözümüzü söylediğimiz bir tiyatro. Kendi cephemizden bir şeyleri kıskırtmak. İsimimiz de bu anlamda kıskırtıcı. Kıskırtmanın temeli olan uyarıyı amaçlıyoruz.

Ahali: Şimdiye kadar olan iki oyununuzu da işçi eylemlerinde oynadınız. Tiyatro aracılığıyla sergilediğiniz muhalif durumu yalnızca işçi sınıfının mücadelesinde mi göstermek istiyorsunuz? Başka toplumsal mücadeleleri desteklemek amacıyla da tiyatro oyunu oynar mısınız?

Selim: Grup olarak ortak amacımız geniş bir mücadele alanında yayılmak aslında. Ama aynı zamanda bu, ekibin motivasyonuna da bağlı. Bizimki özünde sol, sosyalist politik bir bakış açısı barındırmakla beraber günlük sorunlara da eğilebilecek bir tiyatro. Ruhü itibarıyla sokak tiyatrosu takvime sıkıştırılabilecek bir tiyatro değil. Bizim sokakta oyun oynamamız için birilerinin eylem düzenlemesi gerekmiyor. Amacımız zaten durduğumuz yerden her türlü soruna ses olabilmek.

Emrah: Biz işçi sınıfının yanındayız ama her türlü hak ve özgürlük mücadelesinde de tiyatromuz aracılığıyla yer alıyoruz. İşçi sınıfı olması şart değil. Var olan düzene karşı çıkan ve özgürlük için yapılan her eylemde yer alabiliriz.

Ahali: Sosyalist temelli bir tiyatro olduğunuzu söylediniz. Bu, grubun tüm üyelerinin bir araya gelerek ortaya çıkaracakları bir şey mi?

Selim: Zaten birbirine uzak insanlar değillerdi, sokak tiyatrosu fikri ortaya çıkınca bu yönde bir temel oluştu. Ama bu türden bir ideolojik nitelendirmeyle ortaya çıkmadık. Çünkü bu tür bir nitelendirmeyle ortaya çıktığımız zaman eylemliliği tam karşılamıyor. Beklentileri arttırıyor. Bir taraftan "solcuydunuz, bu ne yaptığınız?" denebilecek, bir taraftan "bunlar zaten solcuymuş" denip es geçilebilecek. Bu nedenle "sosyalist bir adla ortaya çıkalım" gibi bir

derdimiz de olmadı zaten. Sosyalist bir dünya görüşü etrafında bir araya geliyoruz ve insanlara bu taraftan bir 'merhaba' demek ve bu tarafa yönlendirmek amacındayız. Ama "haydi gelin sosyalizme gidelim" demektense her tarafı kıskırtarak bir hareketlilik sağlama amacındayız.

Ahali: Tuzla ve Praktiker eylemlerinde oynadınız şimdiye kadar. Tuzla eyleminde siz de oradaydık. Praktiker'de ise haber almak için oradaydık. Bu iki eylem birbirinden farklıydı bize göre. Tuzladaki eylemde ideolojik açıdan bir sınıf eylemiydi. Praktiker'de ise bunu göremedik. Tanık olduklarımızı biz rahatlatmıştı. Siz nasıl karşıladınız?

Emrah: Praktiker eyleminde bizi de rahatsız eden, çaşırtan şeyler oldu. Sendika başkanı geldiğinde sanki bu başkan bir kulüp başkanymış, işçiler de onun taraftarlarıymış gibi bir görüntü ortaya çıktı. "Büyük başkan olay!" gibi tezahüratlar başladı. Bunun dışında "şehitler ölmez vatan bölünmez" sloganıyla eylemin zemini başka yöne kaydırdı. Bunların hepsi bizi de rahatsız etti.

Selim: Praktiker'deki eylem sınıf mücadelesinin, ya da Türkiye'deki ezen ezilen ilişkisinin gelip tükendiği yeri gösteriyor. İşçiler sistemin çeşitli manipülasyonları doğrultusunda yönlendiriliyor ve ilk oradan saf tutuyorlar. Birileri yönlendirdiği için "şehitler ölmez, vatan bölünmez" gibi slogan atıyorlar. Sendika görevlisi eylemde "ölen üç tane polis için Allahtan rahmet diliyoruz" demeseydi, işçilerin hiç öyle bir derdi yoktu. Sendika görevlisi konuşması bitince, "şimdi tiyatro oyunu var" demesi lazım. Bunun yerine kürsüden, "unuttuğum kimse var mı..." diyerek MHP İlçe Başkanlığı'na teşekkür ediyor. Burada doğrudan manipülasyona geçiyor adam. İşçiler seviniyor, "bizimkiler de geldi, destek verdi" diye. Teşekkür etmese, belki de işçiler diyecek ki "gelmemiş şerefsizler, destek vermemişler." Bunun önünü kesmek için tuttu MHP'ye teşekkür etti. Hemen arkasından "üç tane şehidimiz için de Allahtan rahmet dileriz" diyor. Bu da belli bir manipülasyona işaret ediyor. Bir anda "yaşasın örgütlü mücadelemiz, sendika hakkımız söke söke alalım" sloganlarının arkasından şehitlere geçiyor adam. Sendikal yapıların ne olduğu belli zaten.

Sistemle beraber sendikalar da yukardan aşağıya doğru kuruluyor. Devletçi bir yapı içerisinde, sendika da olmalı diyerek, "sen burada örgütlen, sen öbür tarafta örgütlen" diyerek kurulmuş zaten sendikalar. Ancak biz her şekilde sözümüzü söyler, eylemimizi yaparız. Zaten bu eylemde Praktiker'e özel bir hazırlık yaptık biz. Genel bir işçi oyunu değildi. Patronun sendikalaşmaya karşı uyguladığı yöntemleri, oradaki koşulları deşifre eden bir oyundu bizimki. Zor da olsa sendikallaşmanın Praktiker'de başarıya ulaşacağını anlatan bir oyundu.

Ahali: Tiyatro aracılığıyla yaptığınız eylemlerle toplumsal bir hareketliliği ve işçilerin direniş anlamında evrilmeyi hedefliyorsunuz. Bu evrilmeye sendikal yapıların da dâhil olabileceğini düşünüyor musunuz?

Selim: Olabilir. Neden olmasın diye düşünüyoruz en azından. Örneğin bu eylemden sonra sendikacıların tavırları çok

olmuştu. "Görüşelim, ilişkimizi kesmeyelim, hatta bir araya gelip eylemi değerlendirelim" şeklinde yaklaşımları oldu.

Hatta bunlar sokak tiyatrosu mantığını bilmeden, o mantıkta eylemler üretmişler. Örneğin, İstanbul ve İzmir'de kasa kilitleme eylemi yaptılar. Agosto Boal'ın Ezilenlerin Tiyatrosu'nu yazarken Brezilya'da yaptığı eylemlerin aynısı. Bugüne kadar bu türden bir eylemi mücadeleci sendikaların hiçbiri yapmadı. Kasa kilitleme eylemi şöyle bir şey: İki kişi gidiyorlar mağazaya müşteri gibi. 1-2 milyarlık mal alıp kasadan geçiyorlar. Kasiyer parayı istediğinde oyun oynamaya başlıyorlar. "Kartım yok, parayı unuttum, nasıl unuttun?" gibilerinden kendi aralarında konuşuyorlar. Ve bu şekilde kasa uzun bir süre çalışmıyor. Bu şekilde kasayı kilitleyorlar. Zaten iki kasası var. Sırada bekleyen müşteri de alacağı şeyleri bırakıp gidiyor. İş yavaşlatılıyor, satış engelleniyor. Baktığında pasif bir eylem gibi görünebilir ama sonuç alıcı. Sendikaların genel geriliğine baktığımızda anlıyorsunuz ki bunlar bir taraftan bu tür eylemlerle ileri hamle yapmaya çalışıyorlar. Mesela bu tür şeyler, sendika içerisinde birçok kişiye değişiklik yaratacaktır. Daha mücadeleci, daha eylemci olacaktırlar en azından. Bu işçilere de yansıtacaktır tabii. Patronlarla yüz yüze geldiklerinde patronların politik kimliklerini de ortaya çıkaracaklardır belki de. O zaman biraz daha sınıfsal olarak nereye oturduklarını düşüneceklerdir.

Ahali: Göstermek istediğiniz durumu sendika eylemlerinde ortaya koymanız, bu seminde sergilemeniz sizce karşılığını bulabiliyor mu? Sizi tatmin ediyor mu?

Emrah: Biz insandan yana tavır alıyoruz, yapmak istediğimiz şeyi yapabildiğimize inanıyorum. Örneğin, Tuzla eyleminden sonra işçilerle görüştüğümüzde bize "kendini göstermek için alana çıkmış olanlardan olmadığınız çok rahatlıkla anlaşılabilir" dediler. Tuzla'da oyun dışında ikinci bir performans yaptık. O gösterim sırasında birkaç işçi bize katıldı. "en başarılı en doğru eylemi siz yapıyorsunuz" dediler. Burada şöyle önemli bir nokta var ki bunu bize arkadaşlarımız değil, daha önceden tanımadığımız işçiler söyledi. Bütün bunlar yaptığımızın karşılığını bulabildiğini gösteriyor. Praktiker eyleminde sendika bize teklifte bulundu ama Tuzla'daki eylem biz kendiliğimizden gittik. Ama her şekilde de o eylemlerin içinde biz kendi eylemimizi yapıyoruz.

Selim: Bir sıcaklık sağladık. Sokak tiyatrosunun ruhuna uygun olarak onların bir eylem yapmasını beklemememiz gerekir. Bir ilişki sağlandıktan sonra bizim de bunlara ani bindirmelerimiz olabilir. Böyle bir çağrıları olmayabilir, tiyatro düşünmeyebilirler ama biz gidip oyununuzu oynayabiliriz. Tuzla'da da yaptığımızı buna benzer bir şeydi zaten. Önemli olan bizim bu ruhu tutturabilmemiz. Bugün şu saatte bir yerde bir şey oluyorsa bunu çok fazla kaçırmadan bir iki saat sonra ya da ertesi gün bizim tarafımızdan bir karşılığı yaratılmalı. Aksi takdirde birilerinin eylem yapmasını beklersek, eleştirdiğimiz sokakta tiyatro yapma durumuna düşeriz.

(Ahali)

Tanışma

Bir insanla olan tanışmamızda, ileride onunla gelişecek ilişkimizin temel duygusal ipuçlarını elde etmişizdir. Dahası ona düşünsel olarak meyledip meyletmeyeceğimize de belirginleşmeye başlamıştır. Yine de bu durum görünüşte,

kültürden kültüre farklılık göstermektedir. Örneğin bir İranlı, tanıdığı kişiye karşı, ya da yeni tanıştığı ya da tanıştırdığı bir kişiye karşı daha samimi tavırlarda bulunur ve onunla olan samimiyetinin gelişim aşamasına kadar o kişiye fazladan tevazu gösterir. Ama bir İngiliz ya da göreceli olarak modernler bu konuda daha çekingen ve korkak davranırlar. Hatta ilişkinin niteliği geliştikçe tevazu azalır. Bu,

hemen ilk anda; sözlerinden, tavırlarından, mimik ve bakışlarından yola çıkarak...

Konuşma ve Davranış

Genel olarak bir cemaatin ve ideolojinin nesnesi konumunda olan kişiler, belirli davranış ve düşünme biçimleriyle belirlenmişlerdir ki ancak bu hallerini sürdürdükleri sürece o cemaatin veya topluluğun bir parçası olarak kalabilirler. Tarih boyunca Ötekilik (başkalık), kişiyi ya kahramanlığa ya da kurban olmaya itmiştir hep. Alfonso Lingis'in de dediği gibi: "

"Konuşma ithisel, idiolektik, kaprisli, sonuçsuz olabilir. Ciddi dediğimiz konuşma doğruyu söylediğini iddia eder. Doğru, cemaati ilgilendirir. İfadeler, neyin gözlem olduğuna, gözlemleri tanımlarken hangi kesinlik standartlarının mümkün olduğuna, günlük dil içindeki kelimelerin nasıl sınırlandırıldığına; farklı bilimsel disiplinlerin, pratik ve teknolojik girişimleri, ritüel uygulamalarının ve ötekileri eğlendiren kelimelerin nasıl kullanıldığına karar veren yerleşik cemaatlerin söylemlerinde doğru olabilir sadece. Kişi, erkeğin hitap şeklinden, kadının sorusundan konuşmanın tonunu yakalar, erkeğin sesi, kendi sesini yansılar, kadının kullandığı

kelimelerle, konuşma biçimiyle ona karşılık verir. Karşılık vermek kişinin geçmişiyile, kaynaklarıyla ve kişinin değerlerinin önüne koyduğu satırlarla - bunlarla yüzleşen, sesi bir yalvarış ve itiraf olan kişiye sunulan satırlarla- kendini sunmasıdır."

Tarihte iktidar dolaysız tahakkümden dolaylı tahakküme geçmiştir: eskiden sahip olduğu konumda da güvencesiyle itaat kipiyle konuşan erk, modern zamanlarla beraber rica ederek tahakküm kuruyor. Karşısındaki görevli köle ya da vatandaş da bu ricanın koşulsuz uygulanması denilen medeniyetin mutlu üyesi olmak için ricayı emrin de ötesinde olarak, can korkusuyla bu işi yapacak ve tepkisizlik demek olan işi insan olmayı öğrenerek, gündelik mütevaziliğin verdiği tebensümün serbest dışleri arasında can vermektedir.

Tebessüm

MODERN VE POST-MODERN DÜNYADA, TEBESSÜM, mutsuzluğun, esaretin, çıkıksızlığın ve tükenmişliğin ifadesidir. Tebessüm, onaylanma isteğinin oluşturduğu bir davranış biçimidir. Trajik insana gelince, o, içinde belirlendiği ya da spekülatif bir şekilde içinde hapsolüp kaldığı bir zamanın

programlanmışlığından kurtulamayan kişidir. Acıya saplanma, paranoya, mazoziizm, sadizm edilgenliğin ve çöküşün belirtileri değil, sonuçlarıdır.

Gelinen noktada modern- post-modern yaşamın bireyleri birer ruh hastasıdır: hastalık burada yönelmişlik olarak anlaşılmalıdır, bir nesne olmadıklarını kendilerine kanıtlamak için zor kullanma, baskı, yalan, sahte aşk ilişkileri vb. yollarla insanların kendileriyle ilgilenmesini sağlarlar, onlar için olmak, "algılanmış olma"dır". Bu et yığınları, yarı şizofren, siğ, benliksiz ve öteki üzerinde tahakküme bulunurken kendilerinin zulme uğramış olduğunu düşünen kişilerdir. Yaşamak için yetenekleri, duyguları, düşünceleri ve cesaretleri olmadığı için yaşantıları oynarlar. Ne rol yaptıkları onlara anlatılabılır, ne de rol yapmaktan kurtarılabilirler: plastik doğmuşlardır. Onlar, Varoluşçu söylemlerin bir tezahürü iken, mazoziist olmayı da ihmal etmezler. Depresif, melankolik bir halin kendine dönük saygın bireyleri olan bu tipler, Nietzsche'nin bahsettiği gibi, yaşama kara çalan ama hala yaşamı anlamak için mezbahalara tıklması gereken ozanlardır bunlar. Lefebvre'nin bahsettiği siberantropolar, bugün bizim gündelik yaşam içerisinde muhatap olmak durumunda kaldığımız işte bu soysuzlardır. Şu aşamada, "biçim", estetikleştiği ölçüde "öz" görünmezleşmekte ve giderek sahiden ortadan kalkmaktadır. Biçim kendisinin aracı ve amacı olarak gösterinin görünen ve tek varlık alanına tekabül eder. Kendi özünü yakalayanlar, yaşam için, praksis mücadelesi içerisinde, plastik tiplerin plastik, mekanik yaşamının yaşam ve özgürleşmeye saldırdığı bulunan deneyimden ve deneyden yoksun, "planlı yaşantı alanları"na saldırmalıdır. Ya da özgürleşmenin daralan uzay-zamanında kendilerine estetik bir mezar düşünmelidirler.

Kimlik ve Meslek

Her toplumsal mesleğin bir kimliğe bürünmesi sağlanır. Bu kimlik edinme süreci çeşitli ahlak, pedagoji ve iş deneyimi oto-

riteleri tarafından dayatılır. Esnaf, öğrenci, öğretmen, mühendis vb. hepsinin belirli bir imaj, tutum, tavır farklılıkları vardır. Ve böylece davranış ve düşünüş biçimlerindeki ayrılık da baskının biçimsel değişmeyi çağıran sonucunda görülür. "Biz" kullanımının olduğu yerde, faşizm, toplumsal bilinçaltındaki çığırkânlığının sonuçlarını o an karşınızdaki kişinin ağzından size bildiriyordur. "biz" in kullanımı faşizmin nedeni değil, sonucudur. Gündelik hayat içerisinde ilişkiler içerisinde bulunduğumuz ya da konuştuğumuz her kişi ötekine kendi zihnindeki resmi kazandırmaktan başka bir şey yapmamıştır bugüne kadar. Belirli bir resimden kaçınmanın en iyi yolu ise her zaman felsefe ve sanat alanları olmuştur. Gördüğümüz, içtiğimiz ve hissettığımız her şey bilinç alanlarımızı yerleşir. Konuştuğumuz kişilerin ses tonu, ciddiyeti, bedensel ve düşünsel hareketleri, duyguları, bizim onu değerlendirebilir ve kabul etmemizdeki süreçte bizi etkileyen durumlardır. Kişi bizimle aynı zihinsel resimlere ve ya da her neyse, sahip olduğu ölçüde onu kabul ederiz ve tersi ise onu olumlamayız. Tek tek halkların öne çıkan belirgin bazı duyguları vardır. İranlıların yas toplumu olması onların gündelik hayatta birbirlerine yaptıkları övgü kültürünün de bir nedenidir böylece. Ya da yüzyıllarca ezilen bir halk olarak Kürtlerin mazoziist ve aynı ölçüde sadist duyguları belirgin ve ön plandadır. Tıpkı bunun gibi her halkın ve cemaatin belirli sembelleri ve imajları vardır. Bir söz dildeki vurgu, ritim, tonlama, konuşma hızı, zamanlama vb. o dilin duygu ve derinliğini de dış vurur. Bu nedenle Fasçadaki kibar konuşma ile Fransızcadaki kibar konuşma karşılaştırılmaz. Ölçü yoktur, buna rağmen her iki dil de kibar ve edebi dillerdir. Yaşamda sadece bir yıkım olasılığı varsa bile ona oyanılan alan yaratıcılığın ihtiyaç duyduğu tek aşkınlık alanıdır. Tarih boyunca farklı halkların, cemaatlerin, klastların, farklı anlamları(kullanımları) ahlak, adet, gelenek ve dolayısıyla farklı bir algılamaya biçimleri vardı. Onların nesnel ve kendi doğalarıyla olan ilişkileri, onların yaşamı nasıl tanıdıklarını gösterir. Burada şunu da söylemeliyiz ki yaşam genelde, tanınır, tanımlanmaz; bilgiye ve geleneklere tanım getirme işi ancak ezenlerin elindedir, öldürme işlemi tanımlama işleminden sonraki edimdir. Tarihsel olarak sahip olduğumuz bilgilerin duygusunu da beraberinde barındırmıyorduk içimizde; o zaman bu bilgi ve kavramların anlamları bilinse de kişide bir karşılığı olmaz. Çünkü bu bilginin bir kullanım değeri olmaz ve mekanik, yapay olmaktan kurtulamaz. Ve hakim yapının dili, baskısı, kültürü altında yok olup gitmeye mahkumdur. Her ifade, bir oyundaki hareket olarak düşünülebilir. Yapay olan komiktir. Modern oyundaki insanların kendi kendilerine durmadan gülmelerinin nedeni onların hareketlerinin öğretimsel yapıylağının icadının bilincine varamayıp yarındandır. Kendileri olduklarında ise uzun bir süre susmak durumunda kalacaklar.

Resul Gırrasory

modern bir tarzıdır. Kent içindeki bu ilişki düzleminin temel ölçütünü belirleyen şey, burjuva demokrasi anlayışının dayattığı karşılıklı sevgi saygı çerçevesidir ki, gerçekte aralarında aynı uzam paylaşmaktan başka neredeyse hiçbir ortaklığı olmayan bu yığınlar, sahte sevgi ve saygı anlayışının ekonomik görünüşe oranla tavırların yakalalık, yavşama ve övgüye doğru kaydığı bir ortak meseller aracılığıyla kaynaşmasını sağlar. Bu ortak meseller, kitlesel ve cemaatsel aitlik durumuna göre farklılıklar gösterir. Örneğin bir kenar mahalleli'nin sosyalleşme aracı kaba güce sahip olma, uyuşturucu meselesi, çeteleşme ve mahalleli olmak gibi konular üzerinden gelişirken, bir burjuva, duruma göre ya bir sanatsal, kültürel etkinliğin belirlenmiş diline konuşur ya da özgeçmişinden yaptığı anımsamaları karşısındakine iletirken onunla yaptığı bu paylaşımına ona olan eşitliğini vurgulamak ister ve karşındakinden de bu denkliği kabul ettiğini belirtir. Her kitle ve cemaat, takındığı tavır ve tutumların bir benzerini karşısındakinden bekler, dahası her nesnelleşmiş kişi karşısındakinden kendisine benzer tavır ve tutumlar bekler. Oysaki özne kişi, karşısındakinden bir şey beklemez, ki karşısındakinin ne söyleyip ne yapabileceğini kestirmeye çalışır;

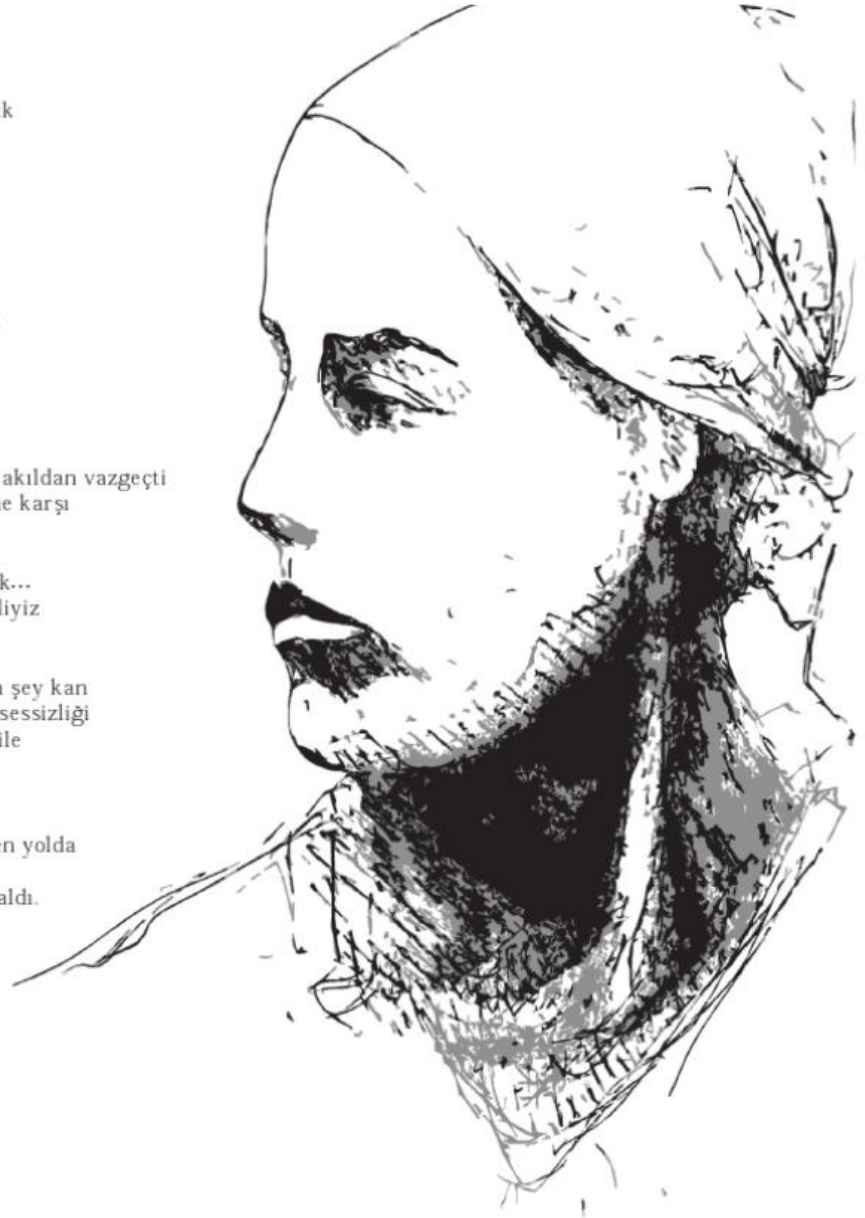
Desobeissance-Cinquème Soleil / Kenny Arkana

Sivil İtaatsızlık-Beşinci Güneş

Ruhum, kızıyan ruhum yolunu kaybediyor
 İnsanlar birbirlerinden tiksiniyor bu egolar savaşında
 21. yüzyıl, utanmazlığın ve hor görmenin yüzyılı
 Olan her şey dünyaya saygısızlık ve bir çuval dolusu delilik
 Sınırlar, barikatlar, isyanlar ve coplar,
 Patlayan bir bomba ve kan banyosundaki feryatlar
 Korku politikası, ahlaksızlığın bilimi, bilimsel ahlaksızlık
 Bir halkın ayaklanması ve silah alışverişlerinin başlaması
 Terörün yayılması, yenedünya düzeninin tesisi
 İnsan, o en vahşi yok edici hayvan
 Sistem ölüm kokuyor, sistem hayatlarımızın katili
 Geleceği daha iyi yok etmek için hafızayı ortadan kaldırdı
 Kafalar disket dolu, duygularımız bizi aldatır oldu
 Üçüncü gözler açıldı çünkü beynimiz bize yalan söylüyor
 İnsanoğlu kayboldu, gücünü kaybetti
 Ayı, güneşi ve atoma olanları unuttu
 Kutuplar yer değiştiriyor, kine doğru yöneliyor
 İnsanoğlu egonun en öne alınması gerekliliği mazeretiyle akıldan vazgeçti
 Bu sefil çağda, bilinçdışı öfke ve kolektif kin, ikisi birbirine karşı
 Kalplerdeki ışıltı? Gözlerdeki gözyaşı?
 Kafatasının içinde kalan yakarışlar sızı veriyor
 Bağışlamanın öldüğü kafalar... Acımayı unutarak yaşamak...
 Herhangi bir inanç burada yaşayamaz, biz buradan gitmeliyiz
 Halk için yapılan yasalar ve halklara zulmeden tiranlar
 Hayır dernekleri ve iş, piramidin en tepesinde
 Tanklar ve makineli tüfekler piramidinde araları dolduran şey kan
 Fabrikanın renklendirdiği gökyüzünde masumiyet ve yas sessizliği
 Serseri kurşunla öldürülen bir çocuk, ağlayan bütün bir aile
 Diğer yanda hükümet milisleri, yarı askeriler

Dünyanın bütün halkları için akıl hastalıkları
 Gecekondu mahallesindeki yoksulluktan lüks otellere giden yolda
 Özgürlük çalındı,
 Değersiz kağıtların ve diğer ıvırvırın eşanlamlısı halini aldı.
 İnsanlık boş hayatla değiş tokuş edildi
 Sabahın stresi ve akşamın iç sıkıntısı arasında
 Kafalar sinir hastalığıyla dolu, sinirler yıpranmış
 Bunlar olgunlaşmış modern insanı karakterize ediyor
 Çimentodan hapisanemiz,
 Şehrimiz uykuya daldığında
 Atgözlüklerimizin arkasında kalan dünyada
 Soğuktaki bir evsizin üzerine
 Sessiz bir ölüm konuveriyor.

Türkçesi: Berfu DURUKAN

Mülteci'nin Laneti Devam Ediyor...

*İtalya'da üçüncü kez başbakan seçilen Silvio Berlusconi'nin müttefiki Kuzey Birliği lideri Umberto Bossi, seçim arifesinde tekneyle gelen kaçak göçmenlerin 'suda havaya uçurulmasını' savundu. Mayıs ayından bu yana çoğu Çingene yüzlerce göçmen tutuklanıp yüzlercesi de sınır dışı edildi. Bundan böyle İtalya'da kaçak göç yasalarına karşı suç kabul edilip altı ay-dört yıl arası hapisle cezalandırılacak. Göçmenlerin DNA profilleri çıkarılacak. Çocukları dilenen ailelere üç yıla dek hapis cezası verilecek. En az iki yıl hapis cezası alanlar otomatik sınır dışı edilecek Mahkûm edilen göçmenlerin ailelerine kısıtlama uygulanacak. Suçlu göçmenlerin mal varlıklarına el konma süreci hızlandırılacak.

*İş güçleri memnuniyetle kabul gören, ancak varlıkları yasal olarak tanınmayan, hayatlarını tehlikeye atarak teknelere istiflenen, kamyonlara saklanan kaçak göçmenlere saldırma gözü pekliğiyle fethettiği yabancı kompleksli yürekler olmasa, Sarkozy de cumhurbaşkanlığını zor kazanır, Bruni'yi NAH tavlardı.

*2003'ten beri ABD'den sınır dışı edilen 300 civarında göçmene psikolojik bozukluklara yol açan tehlikeli ilaçların herhangi bir tıbbi gerekçe gösterilmeden zorla verildiği tespit edildi. Skandallar artık son derece sıradan şeyler.

*İspanya'nın Fas'la olan sınırındaki 20 kilometrekarelik dış toprağı Melilla'da sınır muhafızları Avrupa Futbol Şampiyonası çeyrek finalindeki İtalya-İspanya maçının penaltı atışlarına kilitlenince, 20 Faslı göçmen duvardan atlayıp İspanya'ya girdi. Maçtan sonra da 70 kadar Afrikalı 3 metre yüksekliğinde çift dikenli tel örgüyle çevrili sınırı aşmayı denedi ama polis tarafından geri püskürtüldü.

*11 Haziran gecesi, Kırklareli Gaziosmanpaşa Mülteci Kampı'nda kalan mültecilere polislin göz yaşartıcı bombalarla ve silahla saldırısı üzerine çıkan olayda 1 mülteci öldü, 4 mülteci de yaralandı. Aralarında kadın ve çocuk mültecilerin de bulunduğu kampa müdahale için jandarmadan da destek istendi. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı kampa gece yarısı sona ererken, ölümlerle ilgili soruşturma başlatıldı. Soruşturmada bir BOK çıkmadı. **Çingeneler Fala İnarırmaz / Ahali**

yeryüzü bir bütündür bölünemez

Ahali

Haziran - Temmuz
2008
yılı - sayı 5
aylık haber fikir
yorum gazetesi
2,5 TL

Bu sayıda, 1994'den bu yana yerli ve yabancı Anarşist yazın ürünlerini yayımlayan KAOS YAYINEVİ'yle konuştuk.

Ahali: Bir yayınevi kurma fikri ilk kez ne zaman oluştu, bununla neyi amaçladınız, hangi gereksinimler sizi bu fikre yöneltti?

Bizim dergi ve kitap yayınına başladığımız tarihten yedisekiz yıl önce başlanmış ve Kara, Kara Sanat ve Efendisiz dergileriyle noktalanmış bir süreç vardı. İlk değildik yani. Her konuşmamız, her yazılı çalışmamız "siz şu Kara'yı çıkaranlardan mısınız" sorusuyla kesilirdi. Bizden önceki çabalar 12 Eylül'ün etkisiyle süren sessizlikte belli bir yankı yaratmıştı. Bu yankıdan etkilenmiş ve yararlanmış olan biz bir grup arkadaş da 1992 yılında Ateş Hırsları'nı yayımlamaya başladık. 1994 ilkbaharında da fikri alt yapısı Ankara'da toplanmış olan Apolitika dergisiyle yayın çalışmasını genişletmeyi ve derinleştirmeyi düşünüyorduk. Fakat bu dergilerde ele aldığımız ya da kenarından kıyısından değindiğimiz her mesele anarşist tarihsel geçmişin derin arka planını günışığına çıkarmak gerektiğini ortaya koyuyordu. Öte yandan, Türkiye'de yeterli miktarda anar-

olarak algılıyorduk. Bizce kaos, efendisi olmayan bir toplumsal çeşitlilik ve armoni demektir. Yayın çizgimiz ise daha baştan anarşizm alanıyla sınırlı ve belirli olduğu için özel bir takım ilkeler belirleme ihtiyacı duymadık. Belki şöyle bir prensipten söz edilebilir: Kişisel tercihlerimiz ne olursa olsun farklı anarşist ekoller arasında ayırım yapmaksızın yayın programına almak ve yayımlamak. Yayımladığımız kitaplar göz önüne alınırsa bu konuda aşağı yukarı düşündüğümüz gibi davranmışız. Yayımladığımız ilk materyal Tayfun Gönül'ün Mayıs 1994'te yazdığı Anarşizm Nedir adlı broşürü. Aslında, G. Woodcock'ın Anarşizm'i veya A. Paz'ın Durutti adlı kitabıyla yayına başlayacaktık, fakat bu kitapların hazırlanmasını epey bir zaman aldığını gördük. Böylece bir broşür dizisi yapmaya karar verdik. İkinci broşürümüz G. Zileli, M. Ege ve H. Bakı imzalı, Anarşizm Bir Devrim Çağrısıdır adını taşıyordu. Yukarıda adı geçen kitaplar ise ancak bir yıl sonra yayımlanabildi.

"Ben Afrika'da kanat çırpan kelebeğin Kuzey Amerika'da yarattığı kasırgayı istiyorum, ben kaos istiyorum"

olmayan çevirmenlerle de çalıştıyorsak, piyasanın normal rayçikleri altında olmak kaydıyla çeviri ücreti ödüyoruz.

Ahali: Kaos'un yayınevi olmak dışında alternatif bir varlık alanı olmak gibi bir çabası var mı?

Boyle bir amaç ve çaba mevcut koşullarımızla pek örtüşmüyor. Daha doğrusu bir yayınevimizin "alternatif varlık alanı" haline gelmesi için en azından beş-on dönümlük bir arsa parseline, bina kompleksine sahip olması lazım ki hiç değilse kırk-elli kişiyi kapsayan bir alternatif yaşam projesi geliştirebilsin. Yoksa, otuz metrekaresiz büromuzda alternatif varlık alanı kaç kişiyle, nasıl oluşturulabilir? Bu olsa olsa bir adres olmaktır -ki mekânımız on beş yıldır adres işlevini sürdürmektedir. Söz konusu olan Kaos'un çalışanlarının benzer bir düşüce sahip olup olmadığı ise eğer, bu tip projeler için çokça çırpınıp didindik, ne yazık ki çok fazla yol alamadık. Ama unutulmamalı, bir yayınevi olarak Kaos'un işlevi yalnızca yayın yapmaktır, hakkını vererek nitelikli yayın yapmak! Bu anlamda Kaos'un bir konumu ve kimliği var, ama o kimlikte düşünce ve yayıncılıkta daha iyisini yapmak anlamında alternatif sözcüğü yazmaz. Hiçbir şeyi ıslah etmek, hiçbir şeye tâbi olmak istemiyoruz, o nedenle sistemin hiçbir ilişki biçiminin alternatifi değildir. Bizim sözcüklerimiz daha çok red, inkâr, tahrip ve bozumdur. Dolayısıyla, Kaos'un hiçbir çalışması bugüne dek kendini yayıncı ya da alternatif yayıncı olarak görmedi.

Ahali: Son zamanlarda anarşizm odaklı yayınlar çoğalmaya başladı. Bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz, önerdiğiniz bir yayın politikası var mı?

Anarşizm konulu kitap ve dergilerin çoğalması elbette sevindirici. Farklı eğilimlerdeki anarşistlerin kendilerini ifade etmeleri ve düşünce kaynaklarını çoğaltmaları doğru ve gerekli bir çalışma. Ancak, bunun başka bir boyutu daha var; anarşist düşünce Türkiye'de ilgi gördükçe pek çok ilgisiz yayıncı bu tür yayınlara yönelmekte. Bu işlemlerle yapıyorsa, yani kitaplar doğru ve özenle çevrilip titizce basılıyorsa bundan memnuniyet duymak lazım. Fakat, ticari kaygıların yer yer öne geçtiği kimi kötü örneklerin varlığı da bir gerçek. Bu konuda özellikle kötü niyet aramak gerekmez, bu daha çok kişilerin yaptıkları işle ilişkileniş tarzından kaynaklanıyor. Elbette bunu anarşist olmayan bütün yayıncılar için söyleyemeyiz, anarşizmle ilgisi olmayan bazı yayınevlerinden dört başı mamur kitaplar da çıktı. Başka yayın çevrelerine bir yayın politikası değil de zaman zaman gündeme alınabilecek kitaplar önerilebilir ancak. Vâkı üzerinde görüş alış verişine girilebilir -ki bu bazen olaydır.

Ahali: Öngördüğünüz hedeflerinizse ulaştığınızı ya da yaklaştığınızı düşünüyor musunuz?

Kaos'un yayın programına alıp basmadığı dört-beş kitap kaldı, onları da basabilirsek yayınevimizin kuruluşundaki ilk hedefine ulaştığımız sayılırız. Takdir edersiniz ki ömür biter yayın ihtiyacı bitmez, istenirse bu iş sonsuza kadar sürdürülebilir. Her defasından yeni hedefler konula açışla sittin sene kendini tekrarlar gider.

Ahali: Yayımlamayı düşündüğünüz yeni kitaplar, çalışmalar nelerdir?

Kaos'un önemli eksikliklerinden biri Proudhon'un henüz hiçbir eserini yayımlamamış olmasıdır. Üstelik Sefaletin Felsefesi yıllardır çevrilmiş olduğu halde. Sıradaki iki kitapta biri "Sefaletin Felsefesi", diğeri de Max Stirner'in "Biricik ve Mülkiyeti" olacak.

Röportaj: Deniz

şist kaynak olmadığı konusu, ilgili herkesin sürekli dile getirdiği ortak bir yakınmaydı. Sokak Yayınları (1985) ve Birey Yayınları (1992) bu adımı atmış ama yayıncılıkları birkaç kitabın ardından bu çabaları kesintiye uğramıştı. Türkiye'de anarşizmi yalnızca dergi makaleleriyle anlatmak hem pratik olarak zordur hem de yöntem açısından yanlış olurdu. Nihayetinde makaleleri yazan bizler de henüz anarşizmi öğrenme sürecindeydik, ve öğrendikçe onu kendi bakışımızla ele alıp yorumluyorduk. Oysa her düşüncüyü öncelikle kaynağından aktarmak gerekiyordu, dolayısıyla dergi yayıncılığını epeyce aşan bir ihtiyaçla karşı karşıyaydık. Kaldı ki, temel anarşist eserlerin Türkiye'ye çevrilmesi hem bizim dergi çalışmalarımıza hem de bu konuyla ilgilenen okura önemli bir esin kaynağı olacaktı. Bu açıdan bakınca anarşist kulliyatın hiç değilse köşe taşı niteliğindeki belli başlı eserlerini doğru bir çeviriyle Türkiye'ye aktarip yayınlamak bir yayınevine ihtiyaç vardı.

Ahali: Yayın ilkeleriniz var mıydı, ilk yayınladığınız kitap hangisi?

Kaos Yayınları, anarşist hareketin yanı sıra, anti-otoriter özgürlükçü akımların tarihini, düşünce ve mücadele pratiklerini öznel şekilde okura tanıtmak üzere kuruldu. Bu amaçla, 1994 sonbaharında "Ben Afrika'da kanat çırpan kelebeğin Kuzey Amerika'da yarattığı kasırgayı istiyorum, ben kaos istiyorum" sözüyle yayın faaliyetine başladı. Yayınevi ismi olarak hayli iddialı ve hemen herkesin olumsuz anlam atfettiği bir kelimeyi seçmiştik: Kaos! Çünkü, tahakküm kültürünün kargaşa olarak nitelendiği kaos kavramını, biz, evrenin doğal düzeni, ruhu, yaşam çemberi ve ahengi

Ahali: En çok hangi kitaplarınız ilgi görüyor, portreleri mi, kuramsal kitaplar mı, yoksa tarihsel çalışmalar mı? G. Woodcock'ın, Anarşizm - Bir Düşünce ve Hareketin Tarihi adlı eseri kendi alanında en önemli çalışmalardan biri olduğu için hemen her eğilimden okur ve araştırmacının başvurduğu isabetli bir kaynak. Dolayısıyla hak ettiği ilgiyi görüyor. Yayımladığımız kitaplar arasında daha çok anarşist düşünce üzerine yapılmış incelemeler ilgi görüyor. Biyografi ve tarih anlatımları ne yazık ki daha az ilgi görüyor. Oysa, Türkiye'de kökleşmiş olan Sol politik geleceği de yakından ilgilendirdiği için Mahnovçsina ve Halk Silahlanınca'nın birkaç baskı yapmasını çok isterdik.

Ahali: Çeviri kitaplarda ya da bastığınız tüm kitaplarda, telif konusunu nasıl hallediyorsunuz, karşılaştığınız sorunlar oldu mu?

Gerek yazar gerek çevirmen telifleri konusunda henüz bir sorun yaşamadık. Programımızdaki kitaplarda telif hakları konuşa mesele yok, telifleri söz konusuysa yazarından veya vârislerinden izin alarak ve mümkünse telif ödemedi yayımlanmanın yol yordamını bulmaya çalışıyoruz. Örneğin, M. Bookchin, A. Paz, M. Fukuoka gibi, yazarlarından izinle telifsiz bastığımız kitaplar var. Bir de J. Zerzan, P.M. gibi, yazarının prensip olarak telif istemediği kitaplarımız var. Ancak, çevirmen için telif genellikle söz konusu ve onu da ödüyoruz. Çevirmen içimizden biri olup fakrû zâruret içinde değilse, yani aklılcı sınırlarında sürünmüyorsa para talep etmez ve bu işi gönüllü yapar, ama geçimi çevirilere bağlı ise, o zaman zaten bir ödeme yapmaya biz gönlüllü oluruz. Kimi zaman kitabın niteliği gereği anarşist